

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΣΤ'	ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308	ΜΑΡΤΙΟΣ 1999	ΑΡΙΘ. 3
-----------	---	--------------	---------

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΙΑΣ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ

Ἐπῆρξε πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἢ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος Σύσκεψις τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων μὲ Καθηγητὲς καὶ ἄλλα μέλη τοῦ Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία Σύσκεψις ἐντάσσεται στὸ πρόγραμμα τοῦ καθιερωμένου ἑορτασμοῦ τῆς μνήμης τοῦ ἱεροῦ Φωτίου τοῦ Μεγάλου. Τὸ

αἰνετικὰ σχόλια σὲ ὅσα ἐλέχθησαν καὶ ἀκούσθησαν στὴ Σύσκεψι, ἡ ὁποία ὁργανώθηκε ἀπὸ τὴν Ἱ. Σύνοδο.

Ἡ συνισταμένη τοῦ εὐστόχως ἀναπτυχθέντος ἀπὸ τὸν εἰσηγητὴ καὶ συζητηθέντος πολυπύχου καὶ πολυδιαστάτου θέματος ἔχει τρεῖς συνιστώσες. Αὐτὲς εἶναι: α) ἀφ' ἐνὸς ἡ δέσμη τῶν προκλήσεων ἐκ τῶν χρονικῶν συναρτήσεων τῆς ἀνθρωπότητος, δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν προοπτικῶν τῆς μέσα στὴν μετ' ὀλίγον ἀνατέλλουσα τρίτη χιλιετία, τῆς ὁποίας τὸ λυκαυγὲς παραμερίζει σιγά-σιγά τὸ λυκόφως τῆς δευτέρας χιλιετίας· β) ἀφ' ἑτέρου ἡ Ἐκκλησία, αὐτονοήτως ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία ἀναποφεύκτως ἔχει πολλὰ σημεῖα ἐπαφῆς ἢ καὶ κοινὰ σημεῖα πρὸς τὶς ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες καὶ πρὸς ἄλλες θρησκευτικὲς κοινότητες καὶ πνευματικὲς ἀνθρωπιστικὲς κινήσεις· καὶ γ) τρίτον ἢ —κατὰ τὴ διατύπωσι τοῦ προγράμματος— «Θεολογία τῆς», δηλαδὴ, ὅπως γίνεται φανερὸν ἐκ τοῦ εὐστόχως προστεθέντος λεξιδίου τῆς, ἡ Θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ὅποιαδήποτε ἀπὸ τὶς θεολογίας, πού προβάλλονται μέσα στοὺς αἰῶνες μὲ διαφόρους ὀρισμοὺς καὶ διατυπώσεις, ὅπως λ.χ. γιὰ πρώτη φορὰ στὴν «Πολιτεία» τοῦ Πλάτωνος, ὅπου Θεολογία σημαίνει τὸν λόγο περὶ τῶν θεῶν, ἢ στὴ διδασκαλία τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ ὁποῖος στὴν τρισσὴ διαίρεσί του, παραπλεύρως πρὸς τὰ Μαθηματικὰ καὶ τὴ Φυσικὴ, κατατάσσει ὡς τρίτην τὴν Θεολογία, τὴν ὁποία ὁμως κατανοεῖ ὡς Μεταφυσικὴν καὶ ὡς Πρώτην Φιλοσοφίαν.

Ὁ σκοπὸς τοῦ θέματος, πού συζητήθηκε κατὰ τὴ Σύσκεψι τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῶν Θεολογι-

Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν
Τακτικοῦ Μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν

ἔξετασθὲν θέμα εἶχε τὸν τίτλο: «*Ἐνώπιον τῆς τρίτης χιλιετίας: Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεολογία τῆς*».

Μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴ καὶ ἐμπεριστατωμένη εἰσήγησι τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου, ἔγινε συζήτησις ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου, κατὰ τὴν ὁποία συζήτησι ἀκούσθησαν ἐνδιαφέρουσες παρεμβάσεις τῶν λαβόντων τὸν λόγο. Ἄλλ' ἐπειδὴ, —ὅπως τόνισε ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος στὸ τέλος τῆς Συσκέψεως—, τὸ θέμα δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἐξαντληθῇ στὰ χρονικὰ πλαίσια αὐτῆς, γι' αὐτὸ ἄς ἐπιτραπῇ στὸ παρὸν ἄρθρο νὰ προσθέσωμε κατὰ κάπως θεωρητικὸν τρόπο καὶ μερικὲς συγκεφαλαιωτικὲς, εὐσύνοπτες καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπιγραμματικὲς παρατηρήσεις καὶ ἐπισημάνσεις, οἱ ὁποῖες ἄς θεωρηθοῦν ὡς συν-

κῶν Σχολῶν, ἦταν ἡ στροφή τοῦ ἐνδιαφέροντος ὄχι χωριστὰ εἰς ἐκάστην ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς συνιστώσες, ἀλλὰ καὶ στὶς τρεῖς συγχρόνως ὑπὸ τὴν ὀπτική γωνία τῆς ὑπομνήσεως τῶν μεταξὺ τους ὀρθῶν καὶ ὑγιῶν σχέσεων. Οἱ σχέσεις αὐτὲς στὰ πλαίσια τῶν χρονικῶν προκλήσεων τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος ἐμφανίζονται εἴτε κατὰ κανόνα ὡς ἀλληλεγγυότης, ὡς ἀλληλοβοήθεια, ὡς ἀλληλόχρεες ἐκδηλώσεις, ὡς καρποφόρες ἀλληλεξαρτήσεις καὶ ἀλληλεπιδράσεις, εἴτε σὲ μερικὲς περιπτώσεις ὡς παρεξηγήσεις καὶ ἐχθρικές καχυποψίες, ποὺ ὀδηγοῦν τὴν Ἐκκλησία, τὴν Θεολογία τῆς καὶ τὶς ἐκάστοτε χωροχρονικὲς καταστάσεις στὸ νὰ ἀλληλοὑποβλέπονται, νὰ ἀλληλοὑποτιμῶνται, ἀκόμη καὶ νὰ ἀλληλοπολεμοῦνται. Ἡ ἐξέτασις λοιπὸν τοῦ θέματος, ποὺ εὐστοχῶς ὀρίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἱ. Σύνοδο γιὰ τὴν μνημονευθεῖσα Σύσκεψι, ἀπέβλεψε πρὸ πάντων στὸ νὰ ἐπισημανθοῦν καὶ ὑπομνησθοῦν οἱ παραδεδομένες ὑγιεῖς δεοντολογικὲς προϋποθέσεις πρὸς προσδιορισμὸν τῆς στρατηγικῆς ἢ τῆς τακτικῆς, μὲ τὴν ὁποία οἱ τρεῖς παράγοντες (Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ Θεολογία τῆς καὶ οἱ προκλήσεις τῆς τρίτης χιλιετίας) θὰ εἶναι κατὰ τὸ δυνατόν ἐναρμονισμένοι καὶ ἀλληλοπεριχωρούμενοι.

Ἡ ἐναρμόνισις καὶ ἡ ἀλληλοπεριχώρησις αὐτὴ εἶναι δυνατὴ, διότι μέσα στὴν μυστηριακὴ καὶ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι τὸ μυστικὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, συνεχίζεται ἢ προοδευτικῶς χωροῦσα Ἱστορία τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας, βιώνεται ἢ μυστικὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ δημιουργεῖται ζῶσα ἐπαφὴ μὲ τὸν Θεό, τὸν Ὅποιο προσεγγίζομε ἀποφατικῶς (σὲ σχέσι πρὸς τὴν οὐσία Του) καὶ καταφατικῶς (σὲ σχέσι πρὸς τὶς ἐκδηλώσεις τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν). Ὁ Θεὸς μέσα στὰ πλαίσια τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζεται πλήρως αὐτοαποκαλυπτόμενος μὲ τὴ φανέρωσι τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Ἡ Θεολογία εἶναι προσπάθεια πρὸς διαλεύκανσι, κατανόησι καὶ μορφοποίησι τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ μὲ στοχασμὸν, ὁ ὁποῖος ἔχει τρόπον τινὰ ἀνακλαστικὸν καὶ κατοπτρικὸν χαρακτήρα, διότι ἀνακλᾷ τὰ ὀρώμενα στὸ κάτοπρον τῆς ψυχῆς τοῦ πιστοῦ, ὁ ὁποῖος βιώνει ἐμπειρικῶς τὴν Ἀποκάλυψι τοῦ Θεοῦ. Ὁ κατο-

πτρικὸς αὐτὸς στοχασμὸς εἶναι δυνατός, διότι στὸ θρησκευτικὸ βίωμα ἔχομε τὴν ἄμεση ἐσωτερικὴ θέα καὶ ἐμπειρία τοῦ πολυμεροῦς γεγονότος τῆς αὐτοαποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία γίνεται εἴτε μὲ τὰ κατὰ τοὺς Πατέρες «ἐνσημαινόμενα» στὸ βιβλίον τῆς ὑλικῆς, τῆς ἐμβίου καὶ τῆς λογικῆς κτίσεως· εἴτε μὲ προσιτὲς στὴν ἀνθρώπινη διάνοια ὑπερυποκειμενικὲς καὶ μεταδόσιμες ἀναλογικὲς ἢ συμβολικὲς ἐννοιες, κρίσεις καὶ διατυπώσεις, τὶς ὁποῖες χρησιμοποιεῖ καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως ἢ τῶν ἐρμηνευτῶν τῆς· εἴτε μὲ τὰ θεῖα δρώμενα μέσα στὴν Ἱστορία τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία, ὅταν δὲν ἐκφυλίζεται μὲ συρρίκνωσι σὲ ἐπαγγελματικὸ θρησκευτικὸ ἐνδιαφέρον, εἶναι πάντοτε ἐκκλησιαστικὴ ἐπιστήμη τῆς πίστεως, ποὺ διαρκῶς καλλιεργεῖται ὑπὸ τὶς πτέρυγες τῆς Ἐκκλησίας, τροφοδοτεῖται ἀπὸ αὐτὴν καὶ ὑποβοηθεῖ ἀδιακόπως αὐτὴν πρὸς αὐτοκριτικὴ καὶ ἀναζωπύρησι τῆς αὐτοσυνειδησίας καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς ἀληθινῆς τῆς ταυτότητος.

Ὁ ἐκκλησιαστικὸς χαρακτήρ τῆς Θεολογίας σημαίνει ἐξοδὸ τῆς ἀπὸ κάθε στατικότητα καὶ ἀπολίθωσι, διότι προϋποθέτει δυναμικὴν ἀντιπαράθεσι πρὸς τὶς ἐκάστοτε χωροχρονικὲς συνθήκες καὶ πολιτισμικὲς καταστάσεις, ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸν θεανθρώπινο χαρακτήρα τῆς συνεχίζει τὴν ἀνακαινιστικὴ καὶ νικηφόρα πορεία τῆς μέσα στὸν κόσμον, ἐπιδιώκουσα τὸ «ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἐφ. α' 10) καὶ ἀξιοποιούσα τοὺς μοναδικοὺς ἱστορικοὺς σταθμοὺς τοῦ ἐπὶ γῆς ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι γιὰ τοὺς πιστοὺς δὲν εἶναι παρελθόντες καὶ παρωχημένοι, ἀλλὰ — μέσα στὴν «Ἀνάμνησι» τῆς λειτουργικῆς καὶ μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας — ἔχουν καὶ στὸ παρὸν μυστηριώδη καὶ δυναμικὴ παρουσία καὶ ἀνακαινιστικὴν ἐνέργεια. Ἡ χριστιανικὴ Θεολογία ἐπισημαίνει ὅτι τὸ ἔργο τοῦ Σωτῆρος, ποὺ σήμαινε τὴν εἰσβολὴν τοῦ θείου καὶ τῆς αἰωνιότητος μέσα στὸν χρόνον καὶ στὶς γήινες ἐνδοκοσμικὲς καὶ ἱστορικὲς σχέσεις, εἶναι ἡ κινήτρια δύναμις ὁλόκληρης τῆς Ἱστορίας ἕως τὶς ἔσχατες ἡμέρες. Κατὰ τὴν εὐστοχὴ διατύπωσι αὐτοῦ τοῦ Ἐγγέλου, «ὅλη ἡ Ἱστορία

κατευθύνεται πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ προέρχεται ἀπὸ Αὐτόν· ἡ ἐμφάνισις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἄξονας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας» (*Alle Geschichte geht zu Christus hin und kommt von ihm her. Die Erscheinung des Gottessohnes ist die Achse der Weltgeschichte*).

Μέσα στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεολογίας τῆς εἶναι ὄρατὴ ἢ μυστικὴ πύλη, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος καὶ μέσα στὶς ἐπίγειες ἱστορικὲς συναρτήσεις ἀντικρῦζει τὸ γλυκοχάραμα τῆς «ὀγδόης» ἡμέρας τῆς δημιουργίας. Ἔτσι ἡ προβολὴ τῆς ἐσχατολογικῆς αὐτῆς διαστάσεως καθιστᾶ συνειδητόν, ὅτι κάθε πτυχὴ τῆς Ἱστορίας ἔχει οὐσιωδῶς χαρακτῆρα ὑποσχέσεως καὶ ἐπαγγελίας, πὺν ἀφυπνίζει τὴν ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον. Τὸ ἀναπαλλοτριωτο αὐτὸ δομικὸ στοιχεῖο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Θεολογίας ὑποβοηθεῖ τὴν ἐπαναστατικὴ καὶ καρποφόρο ἐνεργοποίησι τῆς Χριστοκεντρικῆς ἐσχατολογικῆς ἐλπίδος μέσα στὰ ἐκάστοτε ἱστορικὰ πλαίσια καὶ ἐντάσσει κάθε ἀληθινὰ προοδευτικὸ ὄραματισμό, σχέδιο καὶ προγραμματισμὸ ὄχι μόνον μέσα στὸ σχετικὸ μέλλον, πὺν ἔχει ἀνοικτὴ τὴ δυνατότητα γιὰ ἓνα περαιτέρω καινούργιο σχετικὸ μέλλον, ἀλλὰ καὶ μέσα στὸν ἀπόλυτο καὶ ἀνυπερέβλητο ὀρίζοντα τῆς αἰωνιότητος τοῦ Θεοῦ, πὺν εἶναι τὸ γενεσιουργὸ αἴτιο ὅλου τοῦ δυναμισμού κάθε προφητικῆς δράσεως μέσα στὴν Ἱστορία καὶ κατευθύνει τοὺς πιστοὺς νὰ ἐντάσσωνται ὀργανικῶς καὶ δημιουργικῶς στὴν πραγματικότητα τοῦ μεταμορφουμένου καὶ ἀνακαινιζομένου κόσμου. Ἡ ἐνεργοποίησις τοῦ νέου αἵωνος γίνεται μέσα στὰ τοπικὰ καὶ χρονικὰ πλαίσια τοῦ παλαιοῦ. Ἐπομένως δὲν ἔχει μόνον κατακόρυφη κατεύθυνσι πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἀλλὰ καὶ ὀριζοντία συνάρτησι πρὸς τοὺς ἐπιγείους ὀραματισμοὺς καὶ τὶς προσπάθειες τῶν πιστῶν καὶ ὄλων τῶν συνανθρώπων τους. Μάλιστα ὅσον περισσότερο τὰ ἀνακαινισμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀνυψώνονται ἀληθινὰ πρὸς τὸν οὐρανὸ, τόσο τὸ ὀπτικὸ πεδίο, πὺν παρουσιάζεται σ' αὐτὰ πρὸς τὴν ὀριζοντία κατεύθυνσι, μετὴ βοήθεια τοῦ εὐρυγωνίου φακοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Θεολογίας τῆς, γίνεται εὐρύτερο καὶ καλεῖ τοὺς πιστοὺς καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς θεολόγους νὰ ἐντείνουν τὶς ἀνακαινιστικὲς

προσπάθειές τους, νὰ συνεργάζωνται μετὸ ὄλους τοὺς φορεῖς τοῦ καθ' ὅλου πολιτιστικοῦ ἔργου καὶ νὰ πραγματοποιοῦν μαζί τους διάλογο, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι διαφωτιστικὸς ἢ κριτικὸς ἢ παραμυθητικὸς ἢ λυτρωτικὸς κ.λπ.

Μέ τέτοιες προϋποθέσεις καὶ μέσα σὲ τέτοια πλαίσια πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ Θεολογίᾳ ὄχι μόνον οἱ ἀναλλοιώτες ὑλικές, βιολογικὲς καὶ πνευματικὲς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ προβλήματα τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπασχολοῦν καὶ τὸν 21ον αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ οἱ νεοφανεῖς εἰδικὲς προκλήσεις τῆς ἐπὶ θύραις τρίτης χιλιετίας, ὡς λ.χ. ἡ διάδοσις τοῦ ἀγνωστικισμοῦ, τοῦ μηδενισμοῦ, τοῦ ἀθεϊσμοῦ· τὰ κύματα τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ τοῦ πρακτικοῦ ὑλισμοῦ· ἡ ὠφελμιστικὴ βιοθεωρία· ἡ καλπάζουσα ἀνάπτυξις τῆς Γενετικῆς καὶ τῆς Πληροφορικῆς· τὸ Διαδίκτυο (Internet)· τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς «νέας τάξεως» ἢ «νέας ἐποχῆς» (New Age)· ἡ ἀνάπτυξις καὶ προβολὴ τῆς «τεχνητῆς νοημοσύνης» τῶν ρομπότς· ἡ ραγδαίως πραγματοποιημένη διείσδυσις τοῦ ἀνθρώπου στὸ σύμπαν· ἡ ἐξιχνίασις τῶν μυστικῶν τοῦ ἐγκεφάλου· ἡ ἀντιμετώπισις τῶν κινδύνων τῆς λεγομένης «παγκοσμιοποιήσεως»· ἡ ἀπειλουμένη ἐνότῃς τῆς Ὁρθοδοξίας· οἱ ἀκρότητες τοῦ θρησκευτικοῦ «φονταμενταλισμοῦ» καὶ τοῦ διαμετρικῶς ἀντιθέτου θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ· τὰ παθολογικὰ στοιχεῖα μυστικιστικῶν ἀνατολικῶν θρησκευτικῶν κινήσεων· ἡ ἐντατικοποίησις τῶν διμερῶν καὶ πολυμερῶν διαθρησκειακῶν καὶ διαχριστιανικῶν διαλόγων.

Ἡ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας προσεκτικὴ διαλεκτικὴ συνάντησις τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας μετὰ ἄλλα πνευματικὰ —ἀκόμη καὶ ἀντιχριστιανικά— ρεύματα καὶ μετὸς φορεῖς τῶν ὠφελει σημαντικῶς τὸν ἐκκλησιαστικὸ θεολογικὸ στοχασμὸ, διότι ἡ Ἐκκλησία, —ὡς διδάσκει ἡ Ἱστορία—, βρῖσκει πάντοτε ἀκόμη καὶ στὴν ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντεκκλησιαστικὴ σκέψι ὁμόλογα, ὁμογενῆ καὶ ὁμοιογενῆ εἰδολογικὰ μέσα ἐκφράσεως τοῦ μηνύματος τῆς καὶ ἀνιχνεύει τρόπους ἀνανεώσεως τῶν μεθόδων καὶ τῆς ἐκάστοτε συγκεκριμένης στρατηγικῆς τῆς ἀνακαινιστικῆς ἐργασίας τῆς.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Άθήνησι τῆ 4ῃ Μαρτίου 1999

Άριθμ. Πρωτ. 1315
Διεκπ. 510

Πρὸς
Τὸν Ἐξοχώτατον
κ. Ἄναστάσιον Μαντέλην
Ἵπουργὸν Μεταφορῶν καὶ Ἐπικοινωνιῶν
Ἐνταῦθα

Ἐξοχώτατε κύριε Ἵπουργέ,

Συνοδικῆ ἀποφάσει, ληφθεῖση ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 20ῆς παρελθόντος μηνὸς Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ θέμα τῆς ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον αὐξήσεως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν διὰ τὰ θρησκευτικὰ περιοδικὰ, ἐπιβληθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 11/130/170.04 Ἐγκυκλίου τῆς 4.9.1997 τῆς Διοικήσεως τῶν ΕΛ.ΤΑ., κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 14749/Ε/7.8.1997 Κοινῆς Ἵπουργικῆς Ἀποφάσεως τῶν α) Ἵπουργοῦ Τύπου καὶ Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως κ. Δημητρίου Ρέππα καὶ β) Ἵφυπουργοῦ Οἰκονομικῶν κ. Νικολάου Χριστοδουλάκη καὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψει ὑμῶν τὰ ὡς κάτωθι:

Ἡ ἐπιβληθεῖσα αὐξησης κατὰ 800% εἶναι τόσοσ ὑψηλῆ, ὥστε νὰ θεωρητῆ πρωτοφανῆς. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ δὲ περιοδικὰ, τὰ ὁποῖα διὰ χαμηλοτάτων συνδρομῶν κυκλοφοροῦν μηνιαίως ἢ καὶ ἐβδομαδιαίως, ἀδυνατοῦν πλέον νὰ ἐπιβιώσουν, διότι ἀπαιτεῖται τοῦλάχιστον τριπλασιασμός τῶν συνδρομῶν των. Τὰ περιοδικὰ ὁμως αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν μέσα ψυχαγωγίας ἢ ἔστω ἐνημερώσεως· εἶναι ἔντυπα διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτελεῖται πνευματικῆ τροφοδοσία καὶ καλλιέργεια τοῦ Λαοῦ, βελτιοῦται καὶ ἀναβαθμίζεται ὁ ἄνθρωπος, μεταδίδεται εἰς

τοὺς ἀναγνώστας των ἡ ἐλπίς καὶ ἡ αἰσιοδοξία καθὼς διαβιοῦν μέσα εἰς ἓνα κόσμον τλαιπωρημένον καὶ κουρασμένον, εἰς μίαν κοινωνίαν καθημερινῶς πληττομένην ἀπὸ τὰ ποικίλα ἐγκλήματα, τὰς ληστείας, τὴν βίαν, τὴν διαφθοράν, τὴν διακίνησιν ναρκωτικῶν, τὴν συγγνὴν ἐκμετάλλευσιν, τὴν ἀνηθικότητα...

Ἐπὶ πλέον ἡ γενομένη σκανδαλώδης διάκρισις εἰς βάρος τῶν περιοδικῶν τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν εἰς ἀριθμὸν μεγαλύτερον τῶν 5.000 τευχῶν, οὐ μόνον πλήττει τὰ ἐκκλησιαστικὰ περιοδικὰ ἀλλὰ καὶ ἐνισχύει ἐμμέσως τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἐντύπων μικρῶν αἰρετικῶν ἢ παραθρησκευτικῶν ὁμάδων καὶ ψυχοφθῶρων λατριῶν, λίαν ἐπικινδύνων διὰ τὸ ἔθνος καὶ ἰδίως τὸν εὐαίσθητον χώρον τῆς νεότητος.

Κύριε Ἵπουργέ,

Γνωρίζομεν τὴν εὐαισθησίαν σας διὰ τὴν ἀποτελεσματικωτέραν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναφερθέντων προβλημάτων καὶ ἀποβλέπομεν εἰς αὐτὴν, διότι δὲν ἔχομεν τὴν πολυτέλειαν νὰ δυσχεραίνωμεν τοιαύτας προσπάθειας ἀποβλεπούσας εἰς τὸ γενικώτερον καλὸν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἔχει ὡς ἐκ τούτου συμφέρον νὰ ἐνθαρρύνῃ ἐμπράκτως πᾶσαν προσπάθειαν καὶ δι' οἰουδήποτε τρόπου καταβαλλομένην πρὸς οἰκοδομὴν καὶ καλλιέργειαν τοῦ Λαοῦ μας.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως ἐπανεξετάσητε τὸ ὄλον θέμα καὶ δι' ἄλλης Ἵπουργικῆς Ἀποφάσεως προβῆτε εἰς μείωσιν τῶν τα-

χυδρομικῶν τελῶν, διὰ τὰ ἐν λόγῳ περιοδικά, ὥστε νὰ καταστῆ εὐχερῆς ἢ περαιτέρω συνεχισίς τῆς ἀξιολόγου προσφορᾶς των εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ τόνωσιν τοῦ Ἑλληνορθόδοξου ἡθους.

Εὐελπιστοῦντες εἰς τὴν ὑφ' ὑμῶν καλυτέραν ῥύθμισιν τοῦ ὡς ἄνω ἐκτεθέντος ζητήμα-

τος καὶ ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς πλουσίαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος κρατύνῃ καὶ ἐνισχύῃ τὴν ὑμετέραν Ἐξοχότητα ἐν πᾶσι καὶ διατελοῦμεν,

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραρχία

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

Κοινοποιήσεις:

1. Ἐξοχώτατον κ. Δημήτριον Ρέππαν, Ὑπουργὸν Τύπου καὶ Μ.Μ.Ε.
2. Ἐξοχώτατον κ. Νικόλαον Χριστοδουλάκη, Ὑφυπουργὸν Οἰκονομικῶν.
3. Ἀξιότιμον κ. Παναγιώτην Κυριακόπουλον, Διευθύνοντα Σύμβουλον ΕΛ.ΤΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀθήνησι τῇ 2ᾳ Μαρτίου 1999

Πρωτ. 1269
 Ἀριθμ. Διεκπ. 498

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον
 κ. Γεράσιμον Ἀρσένην
 Ὑπουργὸν Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων
 Ἐνταῦθα

Ἐξοχώτατε κύριε Ὑπουργέ,

Ἐν συνεχείᾳ τῆς εἰς τὸ Προεδρικὸν Μέγαρον, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, 28ην παρελθόντος μηνὸς Φεβρουαρίου ἐ.ἔ., συνεργασίας μεθ' ὑμῶν, ἐν ἧ συνεζητήσαμεν μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἐξοχότητος θέματα ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος, ἐθέσαμεν μεταξὺ ἄλλων ὑπ' ὄψιν ὑμῶν τὰς ἀπόψεις τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν διὰ τὴν μὴ ἀφαίρεσιν τῶν κεφαλαίων περὶ Μασονίας, Χιλιασμοῦ καὶ Σατανισμοῦ ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Α' Λυκείου, παρὰ δὲ τὴν δηλωθεῖσαν ἐκ μέρους ὑμῶν ἀποδοχὴν τῶν ἀπόψεων ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος, ἐπανερχόμεθα διὰ τοῦ παρόντος εἰς αὐτὸ καὶ Συνοδικῇ ἀποφάσει παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως μὴ ἀποδεχθῆτε τὴν εἰσήγησιν τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ὡς ἄνω κεφαλαίων ἐκ τῶν εἰρημένων διδασκτικῶν βιβλίων, διότι τὰ κεφάλαια ταῦτα

συμβάλλουν ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τῶν νέων ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων αὐτῶν τάσεων καὶ ρευμάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς ἑλληνορθόδοξου αὐτοσυνειδησίας αὐτῶν.

Πρὸς δὲ τούτοις ἐπικαλούμεθα καὶ τὸ ἄρθρον 9, παράγρ. 1ε τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἐνθα ὁρίζεται ὅτι, ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος «παρακολουθεῖ τὸ δογματικὸν περιεχόμενον τῶν διὰ τὰ Σχολεῖα τῆς Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως προοριζομένων βιβλίων τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν».

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς δαιμιλῆ τὸν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Δοτὴρ παντὸς ἀγαθοῦ κρατύνῃ καὶ ἐνισχύῃ τὴν ὑμετέραν Ἐξοχότητα ἐν πᾶσι καὶ διατελοῦμεν,

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραρχία

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 – 115 21 ΑΘΗΝΑΙ

Άριθμ. Πρωτ. 725
 Διεκπ. 273

Άθήνησι τῆ 10ῃ Φεβρουαρίου 1999

Έχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», δημοσιεύομεν κατωτέρω «Προκαταρκτικὸν Πίνακα» Κληρικῶν προταθέντων διὰ τὴν ἐγγραφὴν των εἰς τὸν Κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατείαν Ἐκλογίμων καὶ κεκτημένων τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα.

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Νόμου 590/1977, κατὰ τῆς ἐγγραφῆς ὑποψηφίου τινὸς ἐκ τῶν κατωτέρω προτεινομένων, δύναται νὰ ἀσκηθῆ παρ' οἴουδήποτε, κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ, ἐνστασις ἐντὸς δύο (2) μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσίευσως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ προτεινόμενος στερεῖται τῶν πρὸς Ἀρχιερατείαν οὐσιαστικῶν ἢ τυπικῶν προσόντων.

Ἡ ἐναστασις αὕτη ὑποβάλλεται εἴτε πρὸς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, εἴτε πρὸς τὴν Ἀρχιεραμματείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὰ περαιτέρω.

ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
 ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ
 ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ
 ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΙΑΝ ΕΚΛΟΓΙΜΩΝ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ	ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΙΣ ΗΝ ΑΝΗΚΕΙ
Άρχιμ. Ἀμφιλόχιος Διακάκης	Καρυστίας καὶ Σκύρου
» Ἀγάπιος Δρούζας	Κορίνθου
» Φιλόθεος Θεοδωρόπουλος	Θηβῶν καὶ Λεβαδείας
» Βενέδικτος Καρύδης	Μαντινείας καὶ Κυνουρίας
» Γρηγόριος Κωνσταντίνου	Κασσανδρείας
» Ἀλέξιος Λεονταρίτης	Τρίκκης καὶ Σταγῶν
» Κύριλλος Μισιακούλης	Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
» Παῖσιος Ναυπλιώτης	Θηβῶν καὶ Λεβαδείας
» Κωνστάντιος Παναγιωτόπουλος	Ἀλεξανδρουπόλεως

Ἐντολῆ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Ἀρχιεραμματεὺς

† Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 – 115 21 ΑΘΗΝΑΙ

Ἀριθμ. Πρωτ. 735
 Διεκπ. 301

Ἀθήνησι τῆ 10ῃ Φεβρουαρίου 1999

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθρου 21 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τοὺς διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 526/203/11.2.1998 καὶ 3355/1075/31.7.1998 Συνοδικῶν ἐγγράφων δημοσιευθέντας «Προκαταρκτικὸν» καὶ «Συμπληρωματικὸν Προκαταρκτικὸν» Πίνακας τῶν ὑποψηφίων πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὸν Κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατείαν Ἐκλογίμων τοῦ ἔτους 1998, δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸν καταρτισθέντα ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς 9.2.1999 «Πίνακα Ὑποψηφίων» Κληρικῶν, ἐχόντων τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὀριζόμενα τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα διὰ τὴν ἐγγραφήν αὐτῶν εἰς τὸν Κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατείαν Ἐκλογίμων.

ΠΙΝΑΞ
 ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ
 ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ
 ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΙΑΝ ΕΚΛΟΓΙΜΩΝ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ	ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΙΣ ΗΝ ΑΝΗΚΕΙ
Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Ἀβραμίδης	Καστορίας
» Παῦλος Ἀποστολίδης	Βεροίας καὶ Ναούσης
» Προκόπιος Βροντάκης	Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
» Νικόδημος Γαλιάτσος	Λαρίσης καὶ Τυρνάβου
» Παῦλος Ἰωσηφίδης	Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως
» Νεκτᾶριος Κιοῦλος	Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
» Θεόκλητος Κουμαριανὸς	Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
» Μᾶρκος Μανώλης	Ἀττικῆς
» Θεόκλητος Μπόλκας	Κασσανδρείας
» Κωνσταντῖνος Ραμιώτης	Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
» Χρυσόστομος Σαββάτος	Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
» Ἀθανάσιος Χατζόπουλος	Πειραιῶς

Ἐντολῇ τῆς Ἱεράς Συνόδου

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΛΟΓΟΣ ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ καὶ ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ (14.11.1998)

«Ἰγνάτιος ὁ καὶ Δημητριάδος καὶ Ἄλμυρου τῆ εὐλογημένη ἐν χάριτι Θεοῦ Πατρὸς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ σωτῆρι ἡμῶν, ἐν ᾧ ἀσπάζομαι τὴν Ἐκκλησίαν τὴν οὖσαν ἐν Μαγνησίᾳ τῆ πρὸς Αἰγαίῳ πελάγει καὶ εὐχομαι ἐν Θεῷ Πατρὶ καὶ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ πλείστα χαίρειν»¹.

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἐν Χριστῷ Πατέρες καὶ Ἄδελφοί,
Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες,
Ἄδελφοί μου Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,
Εὐλογημένε καὶ εὐγενικὲ Ὁρθόδοξε πιστὲ λαέ,

2.000 χρόνια πρὶν ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ἀπευθυνόμενος μὲ ἐπιστολὴ τοῦ ἔγραφε αὐτὸ ποῦ ἐμεῖς ἐπαναλαμβάνουμε σήμερα ἀναλόγως διασκευασμένο.

«Ἄμωμον διάνοιαν καὶ ἀδιάκριτον ἐν ὑπομονῇ ἔγνω ὑμᾶς ἔχοντας, οὐ κατὰ χρῆσιν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν, καθὼς ἐδήλωσέν μοι Χριστόδουλος, ὁ ἐπίσκοπος ὑμῶν, ὃς παρεγένετο θελήματι Θεοῦ καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Ἀθήναις, καὶ οὕτω μοι συνεχάρη δεδεμένῳ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὥστε τὸ πᾶν πλήθος ὑμῶν ἐν αὐτῷ θεωρεῖσθαι.

Ἄποδεξάμενος οὖν τὴν κατὰ Θεὸν εὐνοίαν δι' αὐτοῦ, ἐδόξασα, εὐρῶν ὑμᾶς, ὡς ἔγνω, μιμητὰς ὄντας Θεοῦ»².

Δηλαδή, «Γνωρίζω ὅτι ἔχετε ἄψογη καὶ ἀδιατάρακτη καὶ ὑπομονετικὴ διάνοια ὄχι ἀπλῶς κατὰ συνήθεια, ἀλλὰ καὶ φύση, καθὼς μοῦ ἐδήλωσε ὁ Χριστόδουλος ὁ Ἐπίσκοπός σας, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔφθασε στὴν Ἀθήνα καὶ ἔτσι συμμετέσχε στὴ χαρὰ ποῦ προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶμαι δέσμιος γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὥστε στὸ πρόσωπό του εἶδα ὅλο τὸ πλήθος τῆς κοινότητός σας.

»Ἄφου λοιπὸν δι' αὐτοῦ ἀποδέχθηκα τὴ σύμφωνη μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εὐνοιά σας,

δοξάζω τὸν Θεό, γιατί σᾶς βρήκα, ὅπως πληροφορήθηκα νὰ εἴσθε, μιμητὲς τοῦ Θεοῦ».

Τέκνα μου ἀγαπητά,

Μέ συναισθήματα βαριάς εὐθύνης καὶ δέους σᾶς ἀπευθύνομαι τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή ἀπὸ τὸν θρόνο αὐτό, ὅπου μέχρι τώρα ἀτενίζατε νὰ ἴσταται καὶ νὰ σᾶς ὁμιλεῖ ὁ ἀγαπημένος σας, ὁ Ἐπίσκοπος τῶν καρδιῶν σας, ὁ Χριστόδουλος. Τὸν διαδέχομαι μὲ ταπείνωση καὶ μὲ ἐπίγνωση τοῦ ἔργου ποῦ καλοῦμαι νὰ γίνω συνεχιστῆς. Προσβλέπω στὴν οὐσιαστικὴ του βοήθεια καὶ συμπαράσταση, δεδομένη πρὸς ὅλη τὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν θρόνο τοῦ Προκαθημένου της, ἰδιαίτερος ὅμως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δημητριάδος, τὴν κατ' ἔσοχὴν πλέον θυγατέρα του.

Ὁ λαὸς τῆς Μαγνησίας... Γνωρίζω καλά, καὶ εἶναι αὐτὸ σὲ ὅλους γνωστό, ὅτι ἐσεῖς, ὁ λαὸς τῆς Μαγνησίας, εἴστε πρῶτα ἀπ' ὅλα λαὸς εὐσεβῆς καὶ ἐνάρετος. Εἴστε ὅμως καὶ λαὸς ἐργατι-

1. Ἰγνατίου, Μαγνησ. 1-5.

2. Ἰγνατίου, Τραλλιαν. 8-13.

κός και πρωτοποριακός σε κάθε κοινωνική πρωτοβουλία. Είστε σε όλους γνωστοί και αξιέπαινοι για την κοινωνικότητά σας, τη μεγαλοψυχία σας στις δύσκολες στιγμές της ιστορικής πορείας του Έθνους μας και περιβάλατε με τη φιλοστοργία σας τόσο τους Μικρασιάτες αδελφούς μας όσο και τους Έβραίους συμπολίτες κατά τη ζοφερή περίοδο της ναζιστικής κατοχής.

Γνωρίζω πόσο έχετε δοκιμαστεί από θεομηνίες σεισμών και καταποντισμών, αλλά και πόσο ανώτεροι βγαίνετε τελικά απ' όλες τις δοκιμασίες αυτές.

Γνωρίζω ότι τα διάφορα ιδεολογικά ρεύματα φύσηξαν και φυσούν μέσα στην κοινωνία σας, αλλά με τη φώτιση του Θεού και τη σωστή πληροφόρηση των Ποιμένων σας αρνείσθε τις ακρότητες και διασώζετε, τι θετικό.

Γνωρίζω ακόμη πόσο ο Θεός σάς προίκισε με την πανέμορφη φύση, ή οποία τόσο άριστα συνδυάζεται με την ποικιλία των άρετών που σάς κοσμούν. Γι' αυτό και όποιος φύγει από την ωραία Μαγνησία είναι δύσκολο να παρηγορηθεί, όπου κι αν πάει. Συμμερίζομαι τα αισθήματά σας, Μακαριώτατε, καθώς ατενίζω από το ένα μέρος το Πήλιο των Μοναστηριών και των Αγίων και από το άλλο τον γελαστό Παγασητικό.

Αισθάνομαι ότι τούτη την ώρα συμπροσεύχονται μαζί μας οι άγιοι του εύλογημένου αυτού τόπου, Συμεών ο ανυπόδητος, Λαυρέντιος ο όσιος και Άπόστολος ο νέος.

Νιώθω ακόμη να με υποδέχεται και ο Έθνομάρτυρας και Δάσκαλος του Γένους μας Ρήγας Φεραϊός ο Βελεστινλής. Με εύλάβεια στρέφομαι προς την ιερή του μνήμη.

Ό ρόλος της Έκκλησίας. Αναλαμβάνουμε την ποιμαντική ευθύνη σε μία εποχή, όπου ή Έκκλησία καλείται να υιοθετήσει μία σταθερή και δυναμική στάση και να επαναπροσδιορίσει τον ρόλο της έτσι, ώστε να ανταποκριθεί στο σύγχρονο διαρκώς μεταβαλλόμενο περιβάλλον και στις κυμαινόμενες απαιτήσεις της σημερινής ελληνικής κοινωνίας, μεριμνώντας σε κάθε επίπεδο, ήθικο-πνευματικό και ύλικο-τεχνικό.

Σήμερα, που οι αξίες ανταλλάσσονται με το χρήμα, ή Έκκλησία καλείται να σταθεί δίπλα στον άνθρωπο και να προβάλλει αξίες, όπως ή

άνθρωπια και ή άλληλοβοήθεια, και να αναλάβει δράση για την αντιμετώπιση των φτωχών, των ασθενών, των ανθρώπων που έχουν ανάγκη, αφού ο κάθε άνθρωπος παραμένει μια ζωντανή εικόνα του Θεού.

Ναρκοτικά... Ίδιαίτερα ευαίσθητη στην κυριαρχία του ύλιστικου καταναλωτικού και ανταγωνιστικού πνεύματος της εποχής είναι ή κοινωνική ομάδα των νέων. Αυτό εξάλλου αποδεικνύεται από τη μεγάλη διάδοση των ναρκωτικών, ή οποία παρατηρείται ακόμη – δυστυχώς – και σε πολύ μικρές ηλικίες. Η καταφυγή στα ναρκωτικά δεν εκφράζει απλώς την απόγνωση ή το αίσθημα απομόνωσης της σύγχρονης νεολαίας. Εκφράζει κυρίως την τάση τους για έξαρση, με άλλα λόγια, την οδυνηρή τους απομάκρυνση από το ιδανικό της ελευθερίας, κοινωνικής και προσωπικής.

Γι' αυτό εξάλλου – ελλείψει της ελευθερίας – δεν θα βιαστούμε να καταλογίσουμε την ευθύνη στους νέους που καταδυναστεύονται από την μάλιστα των ναρκωτικών. Αντιθέτως, θα τους αγκαλιάσουμε και θα αναζητήσουμε μαζί τους τρόπους έξόδου από τον απομονωτισμό. Θ' αναζητήσουμε μαζί τους τρόπους ένιςχυσης του αυτοσεβασμού, της αυτοεκτίμησης και της εμπιστοσύνης, απολύτως αναγκαίες προϋποθέσεις για την απελευθέρωση από κάθε μορφής έξαρση.

Άνεργία... Μέσα στο ίδιο πλαίσιο και για την αντιμετώπιση του όξυτάτου προβλήματος της άνεργίας καλείται ή Έκκλησία να αναλάβει ενεργό δράση. Η δημιουργική διοχέτευση της ενεργητικότητας και της έπινοητικότητας των νέων δεν αποτελεί αίτημα μονάχα της νεολαίας, αλλά και του ευρύτερου κοινωνικού συνόλου.

Για τον σκοπό αυτό προτιθέμεθα να προωθήσουμε, να συμβάλουμε και να συνεργαστούμε για τη λειτουργία προγραμμάτων ικανών να παράσχουν έφοδια και ειδικεύσεις που απαιτούνται για την έξεύρεση επαγγέλματος.

Θα αγκαλιάσουμε όλους τους ανθρώπους... Θα καταπολεμήσουμε κάθε παράγοντα που υποβαθμίζει και καταρρακώνει την αίσθηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Δεν μπορεί και δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ο άνθρωπος ως μέσο για την επίτευξη άλλότριων στόχων. Θα αγκαλιάσουμε όλους τους ανθρώπους χωρίς διακρί-

σεις, πέρα από επαγγέλματα ή κοινωνικές τάξεις, με απόλυτο σεβασμό των εκάστοτε ιδιαιτεροτήτων. Η Έκκλησία είναι και θα παραμείνει ή στοργική άγκαλιά, ή στοργική μάνα όλων των ανθρώπων.

Όραματιζόμαστε μία Έκκλησία... έλευθέρα και έλευθερώτρια. Όχι δούλη σε όρισμένους και δεσποτική σε άλλους.

Μία Έκκλησία ταπεινή και μαθητεύουσα.

Μία Έκκλησία εργαζόμενη χωρίς προχειρότητες και κομπασμούς.

Μία Έκκλησία θαρραλέα, που κοιτά κατάματα τα προβλήματα.

Μία Έκκλησία προσγειωμένη, με αίσθηση της πραγματικότητας.

Μία Έκκλησία ουσιαστική και όχι τυπολατρική.

Μία Έκκλησία ειλικρινή και εύθεια.

Μία Έκκλησία αισθανόμενη την ευθύνη της και έν έγγρηγόρσει.

Μία Έκκλησία όπου ή άξιοκρατία των στελεχών της και ή διαφάνεια της διαχειρίσεώς της θα αποτελούν δεδομένα και αυτονόητα.

Η ευθύνη του κληρικού... Αυτή ή Έκκλησία, πατέρες κι άδελφοί, ζητά ιδιαίτερα από εμάς τους κληρικούς να παραμείνουμε γνήσιοι άνθρωποι, καλόκαρδοι, με επιείκεια για τις άμαρτίες των ανθρώπων, που δέν θα αντιμετώπιζουμε με άγανάκτηση και επικρίσεις την κατάστασή τους, όποια κι άν είναι αυτή.

Ίερέας σημαίνει ήγέτης και όχι ούραγός' έμπνευστής, όχι άμήχανος υπάλληλος' ζωή και όχι θάνατος' χαρά και δημιουργία, όχι περιθώριο και κακομοιριά.

Καθήκον μας είναι ή συστράτευση, ώστε να ξανα-ανοιχθούμε στο σωστό ταξίδι του νοητού πλοίου της Έκκλησίας μας, όχι από το άμπάρι, αλλά από τη γέφυρα.

Ποιός θα μάς συντροφεύει στον δρόμο;

Ό πηδαλιούχος και Παλαιός των Ήμερών, ό Κύριός μας, αλλά και οι ναυαγισμένες ψυχές των ανθρώπων, όσων προσμένουν ένα χέρι άπλωμένο για να επιβιβαστούν στο καράβι.

Ναί, είμαστε αισιόδοξοι και να είστε αισιόδοξοι. Ποτέ στο παρελθόν οι άνθρωποι δέν ήταν περισσότερο έτοιμοι για να δεχθούν την άλήθεια του Χριστού. Η άναζήτηση είναι μεγάλη και επειδή οι περιστάσεις είναι δύσκολες και

όριακές, και ή λύση όταν δίνεται θα πρέπει να είναι γνήσια και ριζική. Δέν υπάρχει άποχή ή ουδέτερη στάση.

Ό,τι και άν κάνετε, ποιμαίνετε. Η κάθε σας στάση είναι ποιμαντική. Ίσως να μην κάνετε όλοι κήρυγμα ή κατηχητικό, αλλά μπορείτε να τελείτε τις ιεροτελεστίες έτσι, ώστε να γίνεται φανερή ή ουσιαστική σας συμμετοχή και ή παρουσία του Άγίου Πνεύματος σ' αυτές. Και αυτό είναι διδασκαλία και το μεγαλύτερο μάθημα. Ίσως να μην έξομολογείτε όλοι, αλλά μπορείτε, και στο πιο άκραίο χωριό και στο πιο μικρό παρεκκλήσι, να λειτουργείτε με τέτοιο τρόπο, ώστε ή κατάνυξη να οδηγεί στη μετάνοια και τη συμμετοχή. Και πάντως μπορούμε να προσευχόμαστε για την Έκκλησία μας, την ένορία μας, το χωριό μας, τον κάθε μας ένοριτή. Ό,τι προσφέρουμε είναι εύλογία και δημιουργία.

Είναι σημαντικό εμείς οι κληρικοί να γνωρίζουμε ότι δέν σώζουμε ή δέν κατευθύνουμε μόνο τους άνθρωπους, αλλά ότι είμαστε διάκονοι και μάρτυρες της σωτηρίας ή της άγάπης του Θεού για τον άνθρωπο του εκάστοτε παρόντος.

Θά έχετε την άμέριστη συμπαράσταση του Έπισκόπου σας. Έσείς και οι οικογένειές σας. Γιατί γνωρίζω καλά, όντας και έγώ γόνος ιερατικής οικογένειας, τί σημαίνει ό Έπίσκοπος να είναι πατέρας και άδελφός και όχι δεσπότης και έξουσιαστής. Γι' αυτό δέν θα υπάρξει κανείς ανάμεσά μας που να άλλοιώσει την αυθεντική σχέση πατρός και τέκνων.

Μοναχισμός... Ίδιαίτερα δέ, θα σταθούμε πατέρας και προστάτης των μοναχών των Ίερών Μονών μας. Γνωρίζουμε πολύ καλά τις ίδιαιτερότητες του κοινοβιακού μοναχισμού και τις προϋποθέσεις κάτω από τις όποιες αυτός άναπτύσσεται και άνθει. Άπό την ήλικία των 19 έτών ένταχθήκαμε και εμείς στην Ίερά Συνοδική Σταυροπηγιακή Μονή «Παναγία ή Χρυσοπηγή» και ζήσαμε μέχρι και σήμερα την υπακοή, την άκτημοσύνη και την παρθενία κάτω από την έμπνευσμένη καθοδήγηση του πνευματικού μας πατρός, ίδρυτού και καθηγουμένου Σεβασμιωτάτου Γέροντος Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Καλλινίκου.

Μαθητές αυτού, βιώνουμε την «έν Χριστώ έλευθερία», που χρειάζεται ή κάθε μοναστική άδελφότητα για να προσδεύσει και να οδηγήσει

στη σωτηρία τὰ μέλη της, ὅπως καὶ κάθε ψυχὴ ποὺ καταφεύγει σ' αὐτὴν ἀναζητώντας πνευματικὴ ἐνίσχυση, φιλοξενία καὶ πρότυπο ζωῆς. Θὰ παραμείνουμε ἐγγυητὲς τῆς αὐθεντικῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως γιὰ τὴ λειτουργία τῶν Ἱερῶν μας Μοναστηρίων, ἀνδρικῶν καὶ γυναικειῶν.

Ἡ δικὴ τους ἀέναη προσευχὴ καὶ ἡ διακριτικὴ τους παρουσία ἀνάμεσά μας θὰ κάνουν φανερὸ πὼς ἡ ἐπιβίωση τοῦ κόσμου μας εἶναι ἓνα παρατεινόμενο θαῦμα. Ἐνα θαῦμα τὸ ὁποῖο ἐνεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, κάνοντας ἰκανὸ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς νὰ γνωρίζει ἀληθινὰ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ κοινωνεῖ μὲ τὸ Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπό του στὴν καθημερινὴ πραγματικότητα τῆς ἐνορίας, ξεπερνώντας τὸν νοσηρὸ ἀτομικισμὸ καὶ τὴ φιλαυτία, ἀποκτώντας τὴν ἀγία ἐν Χριστῷ κοινωνικότητα καὶ ἀδελφοσύνη.

Ἐνορία, τόπος συγκέντρωσης ὅλων τῶν ἀνθρώπων... Κάθε Θεία Λειτουργία, κάθε δηλαδὴ εὐχαριστιακὴ μας σύναξη, βεβαιώνει ὅτι δὲν εἴμαστε «ἄτομα» χωρισμένα ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ μεταξὺ μας. Εἴμαστε καὶ γινόμεστε «κοινωνία», ἀδελφότητα, οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ, Σῶμα Χριστοῦ, θεανθρώπινη ἔνωση.

Γι' αὐτὸ πιστεύουμε ὅτι ἡ ἐνορία σήμερα μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὁ τόπος τῆς συγκέντρωσης ὅλων τῶν ἀνθρώπων, δίνοντάς τους τὴ δυνατότητα νὰ ζήσουν τὴν κοινὴ τους ζωὴ σὰν οἰκογένεια.

Θὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς ἐνορίας, ποὺ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ μόνο μὲ κέντρο τὴ Θεία Εὐχαριστία. Ἰδιαίτερα δὲ στὴν πόλη τούτη, τὴν πρωτεύουσά μας, κάθε ἡμέρα τοῦ χρόνου, τουλάχιστον σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς περικαλλεῖς ἱερούς μας ναοὺς, θὰ τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία, ὥστε νὰ γίνεи συνείδηση ὅλων ἡ ἀγιαστικὴ σημασία τῆς ἐνορίας, γεγονὸς τὸ ὁποῖο συχνὰ θεωρητικὰ τὸ κατέχουμε, ἀλλὰ πρακτικὰ τὸ στερούμαστε.

Οἱ ἱερεῖς Ἀκολουθίης τοῦ Ὁρθρου, τοῦ Ἐσπερινοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἱερεῖς Ἀγρυπνίης, σὲ ὅλους τοὺς ἱερούς μας ναοὺς ἀνεξαιρέτως, θὰ προσφέρουν τὴ δυνατότητα ζωντανῆς καὶ κατανυκτικῆς παρουσίας τῶν πιστῶν μας, ὅλων τῶν πιστῶν μας, μηδενὸς ἐξαιρουμένου. Ἰδιαίτερη μέριμνα πρέπει νὰ ὑπάρχει γιὰ τοὺς νέους, τὶς νέες μητέρες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐργαζόμενους. Σ' αὐτὸ θὰ βοηθήσουν οἱ ἐπιπλέον Ἀκολουθίης σὲ

ὥρες ποὺ θὰ τοὺς διευκολύνουν.

Ἐκκλησιαστικὸ Λύκειο Βόλου... Γνωρίζω ὅτι δὲν σᾶς λέγω ἄγνωστα πράγματα. Ἦδη ἡ λειτουργικὴ ζωὴ στὴ Μητρόπολη αὐτῆ, 20 καὶ πλέον χρόνια τώρα, ἀποτελεῖ δεδομένο καὶ παράδειγμα πρὸς μίμηση. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ μᾶς τώρα κυρίως πέφτει τὸ βᾶρος τῆς συνέχειας.

Συνέχεια ὅμως σημαίνει ζωντανὸ φυτώριο νέων κληρικῶν καὶ ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας. Εὐλογία Θεοῦ ἡ παρουσία καὶ λειτουργία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου. Ἐπίπονη ἡ προσπάθεια καὶ μεγάλη ἡ εὐθύνη. Τὰ νέα δεδομένα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας συστήματος μᾶς καλοῦν νὰ ἀνταποκριθοῦμε μὲ θέληση καὶ θυσίες προκειμένου οἱ ἱεροσπουδαστὲς μας νὰ σταθοῦν ἀντάξιοι τοῦ ἐνιαίου συστήματος λειτουργίας τῶν Λυκείων. Θὰ τοὺς προσφέρουμε ὅ,τι κι ἂν χρειαστεῖ. Ἀρκεῖ καὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἀνταποκριθοῦν γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό τους καὶ τὴν ἐπ'ἀνδρωσὴ τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ στελέχη ἄξια τῆς ἀποστολῆς τους. Καλοῦμε τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς νὰ συστρατευθοῦν σ' αὐτὴ μας τὴν προσπάθεια. Προσβλέπουμε στὴν πολύτιμη προσφορά τους καὶ ἐκτιμοῦμε τὸ μεγάλο τους ἔργο.

Νεολαία τῆς Μαγνησίας... Ἐπιτρέψτε μου τούτη τὴν ὥρα νὰ ἀπευθυνθῶ ἰδιαίτερα στὴ νεολαία τῆς Μαγνησίας.

Νέοι καὶ νέες τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος, μέχρι σήμερα εἴχατε Πατέρα καὶ Ποιμένα αὐτὸν ποὺ τόλμησε νὰ ζητήσει ἀπὸ τὰ νιάτα ὅλης τῆς Ἑλλάδος τὸ μεγάλο «συγγνώμη», ἐκ μέρους τῆς γενιάς του, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ ἐνώσω κι ἐγὼ τὴ φωνή μου μαζί του νὰ νὰ σᾶς πᾶ: «Ὑπάρχει ἓνας χώρος, ποὺ δὲν θὰ σᾶς προδόσει ποτέ. Εἶναι ὁ χώρος τῆς Ἐκκλησίας». Μείνετε σ' αὐτόν, μείνετε στὴν πίστη, μείνετε στὸν Χριστό. Δὲν θὰ στερηθεῖτε τίποτε ἀπ' ὅ,τι εἴχατε μέχρι σήμερα. Ἐλάτε μαζί νὰ κατακτήσουμε τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία, νὰ ζήσουμε τὴν ἀληθινὴ δικαιοσύνη, νὰ γνωρίσουμε τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια.

Τὰ παιδιά τῆς Κασσαβετείας... Δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω τούτη τὴ στιγμή καὶ τ' ἀδέλφια μας, τῆς Κασσαβετείας. Εἶναι κι αὐτὰ πλέον παιδιά μου. Θὰ εἶμαι σύντομα κοντὰ τους. Ἄς γνωρίζουν, ἂν μὲ ἀκοῦν, ὅτι γιὰ μένα ἀπὸ σήμερα θὰ εἶναι τὰ πιὸ «ἀκριβὰ» παιδιά μου.

Πονεμένα ἀδέλφια μας... Ἐέρω πὼς ἔχω κι

άλλα παιδιά. Άλλοι τὰ λένε «μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες». Ἐμεῖς θὰ τὰ λέμε «μὲ εἰδικὰ προσόντα». Μοιραζόμαστε μὲ τοὺς γονεῖς τους τὸν πόνο καὶ τὸ θάρρος ποὺ ζητάει ἡ ζωὴ ἀπ' αὐτούς. Θέλουμε νὰ σταθοῦμε Κυρηναῖοι στὴν πορεία τους. Ὅπως καὶ στὴν πορεία κάθε ἄλλου πονεμένου ἀδελφοῦ μας.

Ρόλοι διακριτοὶ ἀλλὰ καὶ κοινοὶ στὴ διακονία ἐνὸς λαοῦ...

Ἐντιμότετοι Ἄρχοντες τῆς Μαγνησίας,

Σὰς εὐχαριστῶ, ὅλους ἀνεξαιρέτως γιὰ τὴ θερμὴ ὑποδοχὴ ποὺ μοῦ ἐπιφυλάξατε. Ἀποδεικνύει τὴ θέρμη τῆς καρδιάς σας καὶ τὸν σεβασμὸ σας πρὸς τὴ Μητέρα Ἐκκλησία. Γνωρίζουμε ὅτι οἱ ρόλοι μας εἶναι διακριτοί, ἀλλὰ ταυτόχρονα κοινοὶ στὴ διακονία ἐνὸς λαοῦ καὶ ἐνὸς τόπου. Στὸ πρόσωπό μας θὰ συναντήσετε αὐτὸν ποὺ πιστεύει στὸν διάλογο ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ στὴν ἀλήθεια, στὴν ἐλευθερία τοῦ κάθε προσώπου καὶ στὴ μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Σ' αὐτὸ τὸ τρίπτυχο θὰ ἐδράζονται οἱ σχέσεις μας μὲ μοναδικὸ μας σκοπὸ τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ἐμπιστεύθηκε. Καὶ εἶναι ἡ σωτηρία αὐτὴ ὄχι μόνον ψυχικὴ, ἀλλὰ καὶ σωματικὴ. Τὸ ἐλάχιστο μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία σήμερα νὰ ἀπαντήσῃ στὶς βιολογικὲς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ καθημερινὸ φαγητό. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ στερεῖται τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα στὸν τόπο μας. «Δὸς ἡμῖν σήμερον...» θὰ ὀνομάζεται πλέον ἢ προσπάθεια, μὲ σκοπὸ κανεὶς νὰ μὴν μείνει νηστικός στὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία.

Ἐντιμότετοι ἄρχοντες τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης,

Σὰς καλῶ σὲ συνεργασία... Ὅλοι ἐσεῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἱ δημιουργοὶ ὅ,τι εὐγενέστερου καὶ διαχρονικὰ ἀληθινοῦ ἔχει νὰ παρουσιάσει αὐτὸς ὁ τόπος, σὰς ἀπλώνω τὸ χέρι, ὄχι μόνον γιὰ νὰ σὰς εὐλογήσω, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ σὰς καλέσω νὰ συνεργασθῶμε ὑπηρετώντας τὸ πολυτιμότερο ποὺ ὑπάρχει, τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Βόλος, τὸ Κέντρο τῶν Βαλκανίων, τὸ Κέντρο τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν τῆς Εὐρώπης... Ἦδη ὁ Μακαριώτατος μὲ τίς φροντίδες καὶ τίς ἄοκνες προσπάθειές του παραδίδει ὡς τελευταῖο ἀντίδωρον μνήμης στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸν τόπο τὸ σπῖτι τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Τέχνης, τὸ

πλέον σύγχρονο Συνεδριακὸ Κέντρο. Ὁραματιζόμαστε αὐτὸς ὁ χώρος νὰ γίνῃ τὸ κέντρο τοῦ διαλόγου καὶ τῆς συνάντησης, γι' ἀνθρώπους ἀπ' ὄλο τὸν κόσμον ποὺ ὑπηρετοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος. Ἐτσι ὁ Βόλος δὲν θὰ εἶναι μόνον στὸ κέντρο τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μπορεῖ, καὶ δικαιούται, νὰ εἶναι τὸ κέντρο τῶν Βαλκανίων, τὸ κέντρο τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν τῆς Εὐρώπης, τὸ κέντρο δραστηριοτήτων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποία μὲ αὐταπάρνηση, κλῆρος καὶ λαός, θὰ διακονήσουμε, ὅποτε μᾶς τὸ ζητήσῃ.

Μακαριώτατε,

«Ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὸν ἔλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν».

«Τὸ ἔργον, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω»³ ἤρηχισα. Προσβλέπω στὶς προσευχὲς καὶ στὴν οὐσιαστικὴ σας συμπαράσταση. Ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς νὰ γνωρίζετε ὅτι στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς κόπωσης, ἐδῶ στὸν ἀγαπημένο σας τόπο, θὰ ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ ἀληθινὰ σὰς ἀγαποῦν, ἔτοιμοι νὰ σὰς ὑποδεχθοῦν καὶ νὰ σὰς ξεκουράσουν.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν παρουσία σας καὶ τὴ συμπροσευχὴ σας. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ἀμέριστη ἐμπιστοσύνη τους στὸ πρόσωπό μου. Εὐχηθεῖτε στὸν Κύριο νὰ μὲ ἀναδείξει ἀντάξιο τῶν προσδοκιῶν σας ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ λογικοῦ μου ποιμνίου.

Σεβασμιώτατε Γέροντα, Μητροπολίτα Πειραιῶς κ. Καλλίνικε,

Θέλω καὶ τούτῃ τὴν ὥρα νὰ σὰς εὐχαριστήσω, γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ, γιὰ ὅ,τι ἔχετε κάνει γιὰ μένα μέχρι σήμερα. Ἡ συνάντησή μου μαζί σας πρὶν 25 χρόνια, λίγους μῆνες μετὰ τὴν καὶ πάλι παρουσία σας στὸν Βόλο συνοδεύοντας τὸν τότε ἐνθρονιζόμενο Μητροπολίτη Δημητριάδος Χριστόδουλο, ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴ τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἐδῶ σημερινὴ μας παρουσία.

Ἡ ἐμπειρία ποὺ ἀποκτήσαμε κοντὰ σας, τόσο στὴ λειτουργικὴ ὅσο καὶ στὴν ποιμαντικὴ καὶ διοικητικὴ ἀσκηση τῶν καθηκόντων μας, ἀποτελεῖ ἐφόδιο, ἱκανὸ νὰ ἀπαντήσῃ στὸ δέος τῆς διαδοχῆς τοῦ χαρισματικοῦ Χριστοδούλου.

3. Ἰωάν. ΙΖ', 4.

Ἡ παρουσία σας σήμερα ἐδῶ ἐπικεφαλῆς ἐκατοντάδων, ἴσως καὶ χιλιάδων, πιστῶν τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας μὲ στηρίζει καὶ μὲ ἐνθαρρύνει στὴ νέα μου διακονία.

Ἀγαπητοὶ Πειραιῶτες,

Ἡ ἀγάπη σας πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη σας πρὸς ἐμᾶς παραμένουν γέφυρες ἐνότητας, μνήμης καὶ καρδιάς.

Εὐλογημένε λαὸ τῆς Μαγνησίας,

Ἡ στάση μας, ὁ λόγος μας, κάθε τι ποῦ θὰ κάνουμε, ἐπιθυμοῦμε νὰ διδάσκει, ὄχι λόγῳ ἀλλὰ ἔργῳ. Ἡ παρουσία μας δὲν θὰ εἶναι θορυβώδης σὰν τὴν καταγιστικὴ νεροποντὴ. Ἐπιθυμοῦμε καὶ θὰ ἐπιδιώξουμε νὰ εἶναι σὰν τὴν εὐλογημένη βροχὴ, ποῦ ποτίζει ἤρεμα καὶ σκορπίζει ἀπλόχερα.

Ἄς εἶναι τοῦτο τὸ Σάββατο εἰκόνα ἐκείνου, τοῦ Ἁγίου καὶ Μεγάλου Σαββάτου τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ μὲ τοὺς λόγους τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, κρατώντας τὸ ἅγιο Φῶς τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας, σᾶς καλῶ:

«Εἴ τις εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴ τις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴ τις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴ τις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω. Εἴ τις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἴ τις ὑπέρησεν εἰς τὴν ἑνάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴ τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἑνδεκάτην, μὴ φοβηθῆ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὑστερον ἔλεει, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει. Κάκεινῳ δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται. Καὶ τὴν πρᾶξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκ οὖν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δεύτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες, μηδεὶς ἐξέλθει πεινῶν».

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος Γεωργακόπουλος, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1956, ἐξ ἱερατικῆς οἰκογενείας.

Εἶναι ἀπόφοιτος τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τὸ 1976 ἐχειροτονήθη Διάκονος καὶ ἐχειροθετήθη Ἀρχιδιάκονος ἀναλαβὼν τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Γραφείου Νεότητος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς. Τὸ 1983 ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος καὶ ἐποποθετήθη Ἱερατικῶς Προϊστάμενος καὶ Ἱεροκλήρυξ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας Τριάδος Πειραιῶς. Τὸ 1984 ἀνέλαβε ἐν ταυτῷ καὶ καθήκοντα Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, διωρισθεὶς καὶ Διευθυντῆς τοῦ πρώτου Ἐκκλησιαστικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ «Πειραιϊκὴ Ἐκκλησία 91,2 FM», τὸν ὁποῖον ἱδρυσεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος. Ἀπὸ τὸ 1985 ἕως τὸ 1990 ἐπεμελήθη θρησκευτικῆν ἐκπομπὴν εἰς τὴν ΕΡΑ-5 καὶ ἀπὸ τὸ 1992 ἕως σήμερον διευθύνει καὶ παρουσιάζει εἰς τὴν ΕΤ-1 τὴν ἐκπομπὴν «Ἀρχονταρίκι». Ἀπὸ τὸ 1980 ἕως τὸ 1990 διετέλεσε Ἀντιπρόεδρος τῆς Παγκοσμίου Ἀδελφότητος Ὀρθοδόξων Νεολαῶν ὁ «Σύνδεσμος». Ἐξεδόθησαν μερίμνη του καὶ ἐκυκλοφόρησαν τὸ νεανικὸν περιοδικὸν «Ἐλπιδοφόρα Νειάτα» καὶ ἡ ἐφημερίδα πανελληνίου κυκλοφορίας «Πειραιϊκὴ Ἐκκλησία». Εἶναι μέλος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Μεταμοσχεύσεων καὶ ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Χριστοδοῦλου, ὑπῆρξε ἐκπρόσωπος Τύπου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ ἐξελέγη τὸ 1998.

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα (μὲ πρόλογο τοῦ Ἐπισκόπου Χριστοπόλεως Πέτρου, Γεν. Δ/τοῦ καὶ ἐκδοτικὴ ἐπιμέλεια Εὐαγγέλου Π. Λέκκου), Ἀθήναι 1997, σχῆμα 14Χ21 ἑκατ., σσ. 1512 + 2 χάρτες.

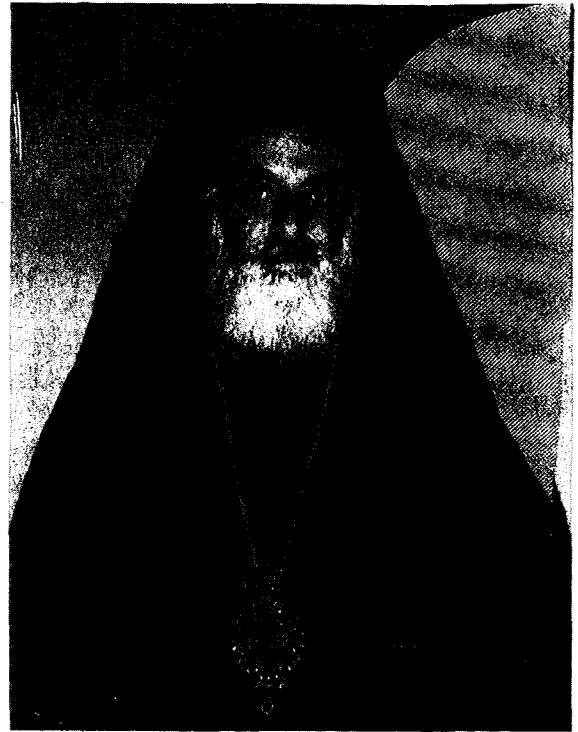
«Μὲ τὴν παρούσα ἐκδοσὴ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπέκτησε τὴν ἰδική της Παλαιὰ Διαθήκη βάσει τῆς μεταφράσεως τῶν Ἑβδομήκοντα (Ο'). Τὸ κείμενο αὐτὸ ἔχει γίνεαι ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὴ συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καὶ ἀπετέλεσε τὴ βάση θεολογικῶν συζητήσεων, ἀρα δὲ καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ἔχει τὴν πολλαπλὴ ἐγκριση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως».

Μὲ εὐανάγνωστα γράμματα, τυπωμένη σὲ χαρτὶ βιβλίου καὶ χρυσοῦδετη βιβλιοδεσία.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ (15.11.1998)

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης
Ἑλλάδος Κύριε Χριστόδουλε,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης
Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
Κυρίου Βαρθολομαίου,
Ἐντιμώτατοι Ἀρχόντες,
Κύριοι Ὑπουργοί,
Κύριοι Βουλευταί,
Κύριε Γενικὸ Γραμματεῦ Περιφερείας Δυτικῆς
Μακεδονίας,
Κύριε Νομάρχᾳ,
Κύριοι Δήμαρχοι,
Στρατηγέ μου,
Κύριοι Ἐκπρόσωποι τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν
Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης,
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες,
Λαὲ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε,

«Ἦττημαι καὶ τὴν ἦτταν ὁμολογῶ», καθὼς καὶ ὁ μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ὁ θεολόγος, πρὸ πολλῶν αἰῶνων ἔπραξε. Ἦττήθη καὶ ἐκεῖνος, ὅπως ἐγώ, ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ τοῦ ποιμνίου, ἀπὸ τὴν θέρμην τῆς πίστεως καὶ τὴν φλόγα τῆς ἐλπίδος, πού διατηρεῖται ἄσβεστος εἰς κάθε ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη μᾶς συνέχει ὅλους καὶ σήμερον. Μᾶς πυρπολεῖ ὅλους αὐτὴν τὴν ὥραν συνηγμένους ἐπὶ τὸ αὐτό, δίδει νόημα εἰς τὸ παρὸν τῆς ἐφημέρου ζωῆς μας καὶ ἐγγυᾶται τὴν μελλοντικὴν μας ἐνότητα μέσα εἰς τὸ Σῶμα τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ: «καὶ οὕτως πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα». Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους: διὰ νὰ εἴμεθα πάντοτε μαζί Του, πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου τούτου. Καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ παρουσία ὅλων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον πού συγκροτεῖ καθ' ἑαυτὸ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅπου συνάγονται οἱ πιστοί, ἐκεῖ εὐρίσκεται ὁ Χριστὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν. Καὶ ὅπου εὐρίσκεται ὁ Χριστὸς ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ Του, ἐκεῖ πραγματοποιεῖται καὶ γνησίᾳ ἐκκλησιαστικῇ σύναξις. Διὰ

τοῦτο καὶ ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος ἔλεγεν: «ὅπου ἂν φανῇ ὁ Ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω».

Αὐτὴ ἡ εὐλογημένη σύναξις τοῦ πλήθους, ἡ συρροὴ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ πραγματοποιεῖται σήμερον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας, ἀγαπητοί, καὶ εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ διαρκέσῃ Δὲν πρέπει νὰ ἐξαντληθῇ εἰς τυπικὴν ὑποδοχὴν, σὲ κάτι πού γίνεται μία φορὰ καὶ δὲν ἐπαναλαμβάνεται πλέον. Ἄν θέλωμεν πράγματι νὰ εἴμεθα Ἐκκλησία Χριστοῦ, μέλη τοῦ Ἀναστάντος Σώματός Του, πρέπει νὰ παραμεῖνωμεν ἅπαντες συνηγμένοι ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἔστω κι ἂν προσωρινῶς καὶ σωματικῶς χωριζόμεθα ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐφημέρου βίου, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μᾶς συμπνίξῃ ἡ μέριμνα οὕτως ὥστε νὰ λησμονήσωμεν πού πράγματι ἀνήκομεν, ποίου σώματος εἴμεθα ἀδιάσπαστα μέλη. Τίποτε δὲν θὰ πρέπει νὰ σταθῇ ἱκανὸν νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὸ ζωηφόρον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καμμία ὑπόθεσις τοῦ κόσμου τούτου δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς στερήσῃ τὴν ὑπερβολὴν τῆς Ἀγάπης Του. Οὔτε θλίψις, οὔτε στενοχωρία, οὔτε διωγμὸς, οὔτε λιμὸς, οὔτε γυμνός-

της, ούτε κίνδυνος, ούτε μάχαιρα, ούτε θάνατος. Ήμπορούμεν νὰ τὰ ὑπερνικήσωμεν ὅλα ἐν ὄσῳ παραμένομεν μέσα εἰς τὸ Σῶμα «διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς».

Διὰ τοῦτο εἶναι τόσο σημαντικὴ ἢ σημερινὴ μας συνάντησις, διότι ἔχει τὴν ὑπὲρ φύσιν δύναμιν νὰ διαρκέσῃ γιὰ πάντα. Ἄρκει ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ μας νὰ μὴν ἐγκαταλείβουν ποτὲ αὐτὸν τὸν ἱερὸν χῶρον, ἀρκεῖ ἡ καρδιά μας νὰ μείνῃ πάντα ἐδῶ, καὶ τότε καὶ τὰ πόδια μας θὰ μᾶς ἐπαναφέρουν συνεχῶς «εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου», εἰς τὴν μόνην σύναξιν, ὅπου ἡ καρδιά καὶ ἡ σὰρξ τοῦ ἀνθρώπου σκιρτᾷ καὶ ἀγάλλεται «ἐπὶ Θεὸν ζῶντα» (ψαλμ. 83,3). «Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων αἰνέσουσί Σε» (ψαλ. 83,4), ἀναφωνεῖ ὁ ἱερὸς ψαλμωδὸς ἐπιβεβαιῶν ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ διαίωσις μας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Σώματός Του, ὁ αἶνος μας ἠμπορεῖ νὰ διαρκῇ αἰωνίως, ἀρκεῖ νὰ μὴν παραιτηθῶμεν ποτὲ ἀπὸ τὸ ὄντως ἔργον μας, αὐτὸ ποῦ μᾶς ἀνέθεσεν ἕξ ἀρχῆς ὁ Δημιουργὸς καὶ Σωτὴρ «πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν» (1 Τιμ. 4,10).

Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν πιστῶν χριστιανῶν, δὲν ἔχει νόημα, παρὰ μόνον ἐν ὄσῳ εὐρίσκονται «ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό». Αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος ὑπάρξεως τῶν ἀνθρώπων· ὁ μόνος τρόπος ὑπάρξεως ποῦ εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· ὅταν εἴμεθα ὅλοι «ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα καθὼς καὶ ἐκλήθημεν, ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν» (Ἐφεσ. 4,4), τότε καὶ μόνον τότε ὑπάρχομεν καθὼς θέλει ὁ Θεός, τότε μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσωμεν κατὰ Θεὸν «σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς» (Τίτ. 2,12), τότε μόνον δυνάμεθα νὰ ἐργασθῶμεν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, τότε λάμπει «τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων», μολοντί ἐμεῖς δὲν τὸ ἐπιδιώκομεν αὐτό, τότε τῆς Ἁγίας Τριάδος φανεροῦται τὸ κράτος, διότι ἀκριβῶς καὶ εἰς αὐτὴν ἡ ἐνότης «κατακρατεῖ τῶν διακρίσεων», καὶ διὰ τοῦτο ὅσοι φθάνουν εἰς αὐτὴν τὴν ἐνότητα τὴν καθ' ὁμοίωσιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, λατρεύουν ἓνα Κύριον, ἔχουν μίαν πίστιν, ὁμολογοῦν ἓν Βάπτισμα, πιστεύουν εἰς ἓνα Τριαδικὸν Θεόν, τὸν ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν (Ἐφεσ. 4, 5-6). «Ὁ μὴ ἐρχόμενος ἐπὶ τὸ αὐτὸ — διακηρύσσει ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος — οὗτος ἤδη ὑπερηφανεῖ καὶ ἑαυτὸν διέκρινε». Ἐχει τεραστίαν σημασίαν τὸ νὰ μὴ διακρίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς, τὸ νὰ μὴν ξεχωρίζῃ ὁ καθεὶς ἕξ ἡμῶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὸ νὰ μὴν ξεαπομικεύωμεν τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν μας, ἀλλὰ νὰ

παραμένωμεν ἐνσωματωμένοι ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον, σύσσωμοι καὶ συμμετοχοὶ καὶ συγκληρονόμοι Χριστοῦ (Ἐφεσ. 3,6 - Ρωμ. 8,17), «μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες» (Φιλ. 1,27), «σύμψυχοι, τὸ ἐν φρονούντες» (Φιλ. 2,2), εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται κανεὶς ἄλλος ἐν μέσῳ ἡμῶν παρὰ μόνον Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος συνάγει τὰ διηρημένα εἰς ἐνότητα καὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα (Πρβλ. Ἰω. 11,52) συναρμόζει εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην (Ἐφ. 2,15) καὶ γίνεται αὐτὸς «Κεφαλὴ ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ (Ἐφ. 1,22), ἣτις ἐστὶ τὸ Σῶμα Αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφ. 1,23).

Χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς ἀγιοτάτης Ἐπισκοπῆς Σερβίων καὶ Κοζάνης, αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς παρουσίας Ἐπισκόπου ἀνάμεσά σας: «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Ἡ εἰς Χριστὸν πίστις εἶναι συνεκτικὴ δύναμις ποῦ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ἀλλοιωθῶμεν καὶ νὰ ἰδιαίτεροποιηθῶμεν. Μᾶς συγκρατεῖ καὶ μᾶς συνέχει τόσο σφικτά, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ καὶ σήμερον ἡ ἐνότης τοῦ πλήθους ποῦ συναντῶμεν εἰς τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν, ἡ ὑπαρξὶς μᾶς καρδίας καὶ μᾶς ψυχῆς ὅπως τότε, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ δίδῃ κανεὶς τόπον εἰς τὴν διαίρεσιν καὶ εἰς τὴν ἰδιοποίησιν (Πράξ. 4,32). «Ἄλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά», μᾶς λέγει ἡ Γραφή καὶ οἱ Πατέρες προσθέτουν — καὶ μάλιστα ὁ Μέγας Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ποῦ ἀσκήτευε ἐδῶ κοντὰ εἰς τὴν γειτονικὴν Βέροϊαν — ὅτι αὐτὴ ἡ κοινοκτημοσύνη ἦτο καὶ εἶναι φυσικὸν νὰ συμβαίνει, ἀπλῶς διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν του «ζῶον κοινωνικόν». Μεταδοτικὸς καὶ παρα-δοσιακὸς εἶναι δημιουργημένος ὁ ἄνθρωπος. Δὲν ἐκτίσθη διὰ νὰ ζῇ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἀλλὰ διὰ νὰ μετα-δίδῃ καὶ νὰ παρα-δίδῃ εἰς τοὺς ἄλλους κάθε δῶρον καὶ κάθε δυνατότητα μὲ τὴν ὁποῖαν τὸν ἐπροίκισεν ὁ Δημιουργός. «Οὐδεὶς ἑαυτῷ ζῇ καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει» διαλαλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 14,7). Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Μοιραζόμεθα τὴν ζωὴν ποῦ μᾶς ἔδωσε ἕξ Ἰσοῦ ὁ Θεός. Γινόμεθα «κοινωνοὶ τῶν παθημάτων» ἀλλὰ καὶ «τῆς παρακλήσεως» ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ διὰ τοῦτο ἀξιούμεθα καὶ τῆς κοινωνίας Ἐκεῖνου ποῦ ἔδωσε ὀλοκληρωτικῶς τὸν ἑαυτὸν Του ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ αὐτοπροσφέρεται μέσα εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς Του ὡς Θεῖα ὄντως Κοινωνία πρὸς ὅλους ὅσοι εἰλικρινῶς παραμένουν «ἀγαθοεργοί, πλουτοῦντες ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμετάδοτοι, κοινωνικοὶ» (Α' Τιμ. 6,18).

Τὴν κοινωνίαν αὐτὴν ὀφείλομεν νὰ διατηρήσω-

μεν μεταξύ μας και με τον Θεόν, ο οποίος εν προσωπω Ίησού Χριστού έξακολουθει να την ενσαρκώνη. «Όλικώς ήμιν έκοινωνησεν ο Θεός εν μιᾷ τών Αυτού ύποστάσεων». Μη παύσωμεν ν' απολαμβάνωμεν τας συγκλονιστικας δωρεας αυτης της ολικής κοινωνίας «ἀπό της πρώτης ήμέρας» (Φιλ. 1,5) της εδω άφιξεώς μου έως της συντελείας του αιώνος.

Κατ' άνεξιχνίαστον συγκατάβασιν και μακροθυμίαν του Μεγάλου Άρχιερέως Ίησού Χριστού καθίσταμαι σήμεραν Έπίσκοπος της Θεοσωστου Μητροπόλεως Σερβίων και Κοζάνης και κάθημαι εν μέσω της Έκκλησίας εις τύπον αυτου, με αποστολήν «του Θεου την δόξαν και της Έκκλησίας την οικοδομήν», ως ο ιερός Χρυσόστομος διακηρύσσει. Καλούμαι, λοιπόν, να αγιάζω τον λαόν του Θεου δια των θείων Μυστηρίων, να διδάσκω αυτον πλουσίως, ορθοτομών τον λόγον της αληθείας, και να κυβερνώ και κατευθύνω αυτον εις νομάς σωτηρίου. «Ίδου έγώ», λοιπόν, «ο έλάχιστος εν τοις αδελφοις» μου, και ιδου ή Έκκλησία. Όχι ή Έκκλησία - οργάνωσις και ύπηρεσία κρατικού τυπου, νομικόν πρόσωπον δημοσιου δικαίου· ουτε ή Έκκλησία - κοσμοθεωρία ή ιδεολογία ή σύστημα θρησκευτικών γνώσεων και ήθικών κανόνων, άλλ' ή Έκκλησία - Μυστικόν Σώμα του Χριστου, το «χαριζόμενον ανάστασιν και ζωην και άφθαρσίαν», και αποτελούν την «κρίσιν της κρίσεως» του κόσμου, κατὰ τον Άγιον Μάξιμον τον Όμολογητήν.

Αυτή ή Έκκλησία σκεπάζει με την στοργήν της όλους τους ανθρώπους· τους έγγυς και τους μακράν και διαπορθμεύει «επί αγαθούς και πονηρούς» την ζωογονούσαν χάριν. Δέν είναι ή Έκκλησία μία κλειστή «λέσχη» των «θρησκευτικών» ή των «καθαρών» ανθρώπων, μιᾷς καθιερωμένης νοοτροπίας και μιᾷς τυποποιημένης έμφανίσεως. Άλλ' είναι ή Μητέρα Έκκλησία όλων των ανθρώπων, όπως ο Θεός «ούκ έστι μερικός Θεός, αλλά πάντων Πατήρ» συμφώνως προς τον Ίερών Χρυσόστομον. Ό Ίησους Χριστός, ή κεφαλή της Έκκλησίας, δέν άνήκει μόνον εις εκείνους που άνήκουν εις Αυτον, άλλ' αγαλιάζει στοργικώς όλους τους ανθρώπους μέσα εις την θαυμαστήν ένότητα της Έκκλησίας, όπου οι άγιοι και οι άμαρτωλοι από κοινου προσδοκούν το έλεος και την φιλανθρωπίαν του έσφαγμένου Άρνιου και την θέαν της δόξης του Δεσποτικού Προσωπου. Η Έκκλησία, άντλούσα εκ της άκενώτου χάριτος, διαθέτει δύναμιν δια την οποίαν οι άνθρωποι, πλην των ά-

γίων, είναι άνυποψίαστοι. Η δύναμις όμως της Έκκλησίας δέν είναι κραυγαλέα, ουτε στηρίζεται εις τον πλούτον ή την κοσμικήν ισχύν.

Η δύναμις της Έκκλησίας είναι μία διαρκής έσωτερική και πνευματική επανάστασις, σκοπόν έχουσα την μετα-μόρφωσιν των ανθρώπων και του κόσμου εν πνεύματι άγιω. Η Έκκλησία διαβαίνει εις τον κόσμον και ιεραουργεί την σωτηρίαν, με τα αίματα των μαρτύρων της και τα δάκρυα των όσιών της, και τους στεναγμούς των ταπεινωμένων και καταφρονημένων παιδιών της, «των πεινώντων και διψώντων την δικαιοσύνην», πλην άκραδάντως πιστευόντων «ότι το άρνίον το άναμέσον του θρόνου ποιμαίνει αυτους, και οδηγησει αυτους επί ζωής πηγας ύδάτων, και έξαλείψει ο Θεός πάν δάκρυον εκ των οφθαλμών αυτών» (Άποκ. 6,17).

Άδελφοί μου, γνωρίζω εις ποιον δύσκολον καιρόν έρχομαι προς ύμάς.

Όπως ή ιστορία να εύρίσκειται εις το τέλος της και οι αποκαλυπτικοί χρόνοι να είναι ήδη ένα γεγονός. Βαρεία ή πνευματική άτμόσφαιρα εις όλον τον κόσμον. Θα έλεγε κανεις ότι σύμπασα ή οικουμένη αναπνέει με την βοήθειαν κάποιας φιάλης οξυγονου, αναζητώσα άπεγνωσμένως την έλπίδα δια να ζήση. Και όμως ο Χριστός, ή «έλπις του κόσμου», εύρίσκειται εν τῷ μέσω ήμών, άγνωστος ή και βλασφημούμενος δια την πολλήν αυτου αγαθότητα. Όμιλούμεν εις τας ήμέρας μας δια μιαν παγκοσμιοποίησην της οικονομίας. Άποφεύγομεν όμως να κάμωμεν λόγον δια μιαν τραγικήν παγκοσμιοποίησην της πνευματικής παρακμής και διαφθοράς που σφραγίζει την εποχήν μας, «...έρρει τα καλά, γυμνά τα κακά, ο πλούς εν νυκτι, πυρός ούδαμου, Χριστός καθεύδει» (Γρηγ. Ναζιανζ. έπιστολή Εύδοξίω ρήτορι). Έν πάση περιπτώσει, δι' ό,τι κακόν συμβαίνει ανά τον κόσμον, ήμεις οι ποιμένες είμεθα οι πρώτοι υπεύθυνοι έναντι του Θεου.

Βαρύ το χρέος του Έπισκόπου, ο οποίος καλείται «εν πολλή δοκιμή θλίψεως» (Β' Κορ. 8,2) να ποιμάνη τον λαόν του Θεου με προσωπικήν του θυσίαν, έως θανάτου ένιοτε, ακολουθών το παράδειγμα του κόκκου του σίτου που πίπτει εις την γην και αποθνήσκει, και δια του θανάτου του ύφαίνει τον σάχυν και ζυμώνει τον άρτον της ζωής.

Άδελφοί μου, έρχομαι προς ύμάς εν πολλή ταπεινοφροσύνη ως διάκονος των πνευματικών και ύλικών σας αναγκών. Εύαγγελίζομαι εις ύμάς τον Ίησούν και την Άνάστασιν και την ειρήνην Έκεινου «την πάντα νουν υπερέχουσαν».

Μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπακούετε εἰς τὸν Ἐπίσκοπον ὡς καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν Θεόν, καθὼς αἱ θεῖαι Γραφαὶ διακελεύουσι. Μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου εἶναι δυνατόν νὰ τηρηθῇ ἡ ἐνότης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Μὴν σχίζετε τὸν ἀκέραιον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ καὶ μὴ παρασυναγωγῆτε καὶ μὴ μερίζετε τὴν Ἐκκλησίαν, προκαλοῦντες τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ διακυβεύοντες τὴν σωτηρίαν σας.

Καὶ τώρα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀναφερθῶ μὲ ἰδιαιτέραν ἀγάπην ἀλλὰ καὶ ὀδύνην εἰς τοὺς νέους ἀνθρώπους τῆς κοινωνίας μας. Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἔφηβοι καὶ οἱ διανύοντες τὴν πρῶμον ἐνηλικίωσιν εἶναι τὰ θύματα μιᾶς καταιγίδος, ὁμοία τῆς ὁποίας σπανίως φαίνεται νὰ ἐνεφανίσθῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἶναι τὰ τραγικὰ θύματα ἐνὸς διεφθαρμένου παγκοσμίου συστήματος καὶ ὁ ἀθῶος στόχος ἀφανῶν καὶ σκοτιῶν κέντρων λήψεως ἀποφάσεων. Δὲν θὰ ἀπαριθμήσω τὰ προβλήματα τῶν νέων μας, τὰ ὁποῖα εἶναι κοινὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, οὔτε θὰ ἐπιχειρήσω νὰ δώσω ἀνοήτως «συνταγὰς» διὰ τὴν ἐπίλυσίν των. Τοῦτο μόνον λέγω, ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ ἀγωνιᾷ μέχρι τὸ τέλος τοῦ κόσμου δι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε εἰς ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα (πρβλ. Pascal). Ἄλλως, ἐὰν ὁ ὕπνος σφραγίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς μας καὶ ἡ ἀσπλαχνία τὴν καρδίαν μας, ὁ τόπος μας θὰ καταστῇ κρανίου τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ περιφέρονται μετὰ ἀπὸ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν σωματικὰ ράκη καὶ ψυχικὰ ἐρείπια. Ἄς ἀναλάβωμεν ὅλοι τὰς εὐθύνas μας, μὲ πρῶτον τὸν Ἐπίσκοπον αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος θὰ κληθῇ νὰ δώσῃ λόγον ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ, ἐὰν τυχόν καὶ ὀλιγορήσῃ.

Τὴν κορυφαίαν αὐτὴν στιγμήν τοῦ βίου μου μνημονεύω ὀφειλετικῶς καὶ εὐγνωμόνως πάντων τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν καὶ προμάχων τῆς ἱερᾶς ἐλληνικῆς γῆς τῆς Μακεδονίας, τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων καὶ μαρτυρικῶς τελειωθέντων Μακεδονομάχων. Ἐξῆσαν εἰς ἐποχὴν ἐθνικῆς παρακμῆς, εὐτελείας καὶ ταπεινώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐνδοτισμὸς καὶ ἡ ἀπολμία ἐχαρακτήριζον τὸν δημόσιον βίον τῆς πατρίδος μας. Μὲ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ὄραμα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἀλυτρώτου, ἀκραιφνῶς ἐλληνικῆς Μακεδονίας, κατῶρθωσαν μίαν θαυμαστὴν ὑπέρβασιν τῶν ἐγγενῶν φυλετικῶν παθῶν καὶ ἀδυναμιῶν καὶ ἐθαυματούργησαν, ἐλευθερώσαντες τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονικῆς γῆς, πρὸς καταισχύνην ἐνὸς παρηκμασμένου καὶ ἐγκληματικῶς παραπαίοντος

κατεστημένου. Δικαιοῦνται τῆς αἰωνίου ἐγνωμοσύνης τοῦ Γένους. Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη.

Μὲ συγκίνησιν ἐπίσης μνημονεύω τῶν ὑπερόχων ἐκείνων ἐλλήνων πατριωτῶν, οἱ ὁποῖοι, μοχθήσαντες εἰς τὴν ξένην γῆν καὶ ἀποκτήσαντες πλοῦτον ἱκανόν, κατεδαπάνησαν τοῦτον πρὸς κουφισμὸν τῆς βασανισμένης πατρίδος των καὶ ἀπέβησαν οἱ μεγάλοι εὐεργέται καὶ δωρηταὶ τοῦ Γένους. Ἐκτίσαν ἱεροὺς ναοὺς, ἐστήριξαν μοναστήρια, ἐμερίμησαν διὰ τὴν παιδείαν, διέσωσαν τὴν ὑπεροχὴν καὶ μοναδικὴν πολιτισμικὴν μας κληρονομίαν, ὥπλισαν τὴν «ἀποκοτιὰ» τῶν παλληκαριῶν μὲ πραγματικὰ ὄπλα διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας, ἄλλοτε ἐρήμην καὶ ἄλλοτε εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπίσημον κράτος, ἴδρυσαν θεραπευτήρια διὰ τὴν υἰεῖαν τοῦ λαοῦ. Ὀλόκληρος ἡ ἐλληνικὴ γῆ εἶναι εὐγνώμων ἀποδέκτης τῆς γενναιοδωρίας των, ἰδιαίτερος δὲ ἡ θεόσωτος ἡμῶν ἐπαρχία. Τὸ Γένος τοὺς εὐχαριστεῖ καὶ τοὺς εὐγνωμονεῖ ἐκ βαθέων.

Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εὐγνωμόνως παρακαλῶ δεχθῆτε τὰς ὀλοκαρδίους εὐχαριστίας μου, διότι διὰ τῆς τιμίας ψήφου σας μὲ ἀνεδείξατε Μητροπολίτην Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ «ἀγάπη ἀνυποκρίτω καὶ τιμῇ τῇ εἰς ἐμέ» ἤλθετε σήμερον ἐνταῦθα, διὰ νὰ ὀλοκληρώσετε τὸ θαῦμα. «Δῶν Ἰμῖν Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν Ἰμῶν». Εἰς Ἰμᾶς, Μακαριώτατε, τὸν παλαιὸν φίλον καὶ Συνοδίτην εὐχομαί υἰεῖαν καὶ τὴν προστασίαν τῆς Παναγίας, διὰ τὸ δεσχερῆς ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖτε. Παρακαλῶ, σημειώσατε τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ συμβάλω μὲ τὰς ταπεινάς μου δυνάμεις εἰς τὴν ἐπιτυχὴ ἔκβασιν αὐτοῦ τοῦ ἔργου πρὸς δόξαν τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἡ σκέψις μου στρέφεται συντόνως κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν πρὸς τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων, τὴν Κωνσταντινούπολιν - Νέαν Ρώμην, τὴν Πόλιν τῶν πόλεων, τὸ ἀξεθώριαστο ὄραμα τοῦ γένους, τὸν νοητὸν τόπον τῆς πονεμένης Ρωμηοσύνης, τὴν ἀνοιχτὴν πληγὴν καὶ τὴν κλειστὴν πύλην, καὶ τὸ ἐν αἰχμαλωσίᾳ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Παρακαλῶ, Σεβασμιώτατε Ἅγιε ἐκπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Βαρθολομαίου, νὰ ὑπογραμμίσετε ἐντόνως εἰς αὐτὸν τὴν ἀφοσίωσίν μου τόσον πρὸς τὸν θεσμὸν τοῦ Θρόνου ὅσον καὶ πρὸς τὸ τίμιον αὐτοῦ πρόσωπον.

Πρὸς τὴν τροφὸν θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν ἐκ-

φράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ παρακαλῶ τὴν ἐντιμωπάτην ἀντιπροσωπείαν καὶ τῶν δύο τμημάτων τῆς Σχολῆς νὰ μεταφέρῃ τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας καὶ τὸν χαιρετισμὸν μου πρὸς τοὺς ἐλλογιματώτατους κυρίους καθηγητὰς καὶ φοιτητὰς αὐτῆς. Τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Εὐγνωμόνως στρέφεται ἡ ψυχὴ μου πρὸς τοὺς ὄντως κοινωνικούς, τοὺς προσφιλεῖς μου ἀγιορείτας Μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι ἀφήκαν πάντα προκειμένου νὰ κοινωνήσουν ὀλικῶς μὲ τὸν Δεσπότην Χριστὸν καὶ τοὺς ἀγίους Του, ἰδιαίτερος δὲ μὲ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν Προστάτιν καὶ Ἐφορον τοῦ Ὁρους. Βλέπων συνηγμένους μερικὸς ἐξ αὐτῶν σήμερον εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν ὁμήγουριν, ἀναπολῶ τοὺς κατὰ Χριστὸν ἀγῶνας μυριάδων ἀνωνύμων ἀσκητῶν, τὸν ἰδρώτα τῆς προσευχῆς των, τὴν ἱερουργίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός των εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως. Εἶθε νὰ ἠξίωνε καὶ ἐμὲ ὁ Θεὸς τῆς ὀσιακῆς τελευτῆς ἐκείνων. Εἶθε νὰ ἀρπαγῶ μετ' αὐτῶν ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα (Α' Θεσ. 4,17), συνεχίζων μαζί τους τοὺς ὕμνους ἐξ ὅλης καρδίας πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας πάντων ἡμῶν, καὶ κοινωνῶν φαιδρῶ τῷ προσώπῳ τῆς ἐκεῖσε μακαριότητος ὡς ἔσχατος δαιτυμῶν αἰωνίου Δεσποτικῆς Ξενίας.

Ἐν τέλει – ἰδιαίτερας τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἔνεκεν – μνημονεύω τῶν δύο μακαριστῶν μεγάλων Ἀρχιερέων, τοῦ σεβαστοῦ καὶ πολυηγαπημένου μου Γέροντος ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κυροῦ Ἀμβροσίου, τοῦ ὄργανου τῶν πλουσίων δωρεῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ταπεινότητά μου, καὶ τοῦ προκατόχου μου ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κυροῦ Διονυσίου, ἀνδρὸς σοφοῦ καὶ συνετοῦ, θεοφιλῶς ποιμάναντος τὴν Ἱερὰν ταύτην Ἐπισκοπὴν καὶ καταλιπόντος ὄνομα ἀγαθόν, τόσον διὰ τὴν Πατερικὴν Θεολογικὴν αὐτοῦ παιδείαν ὅσον καὶ διὰ τὴν τέχνην καὶ ἐπιστήμην τῆς ποιμαντικῆς αὐτοῦ διακονίας. Ἀμφότεροι ἔσχον «εὐκαρπον καὶ τελείαν ἀνάλυσιν» (Πρβλ. 1. Κλημ. XLIV, 5). Εἶθε αἱ εὐχαὶ των νὰ μὲ συνοδεύουν εἰς τὴν δυσχερῆ ἀποστολήν μου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, συλλειτουργοὶ τῆς ἐμῆς μετριότητος καὶ περιούσιε λαὸ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης, ἀγαπητότατοί μου Μακεδόνες, ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ καὶ προσεύχομαι ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τὸν Κύριον ἐκ τῶν μυχαιάτων τῆς καρδίας μου. Στήκετε ὀρθοὶ εἰς τὴν πίστιν' ἀνδρίζεσθε εἰς τὸν

ἀγῶνα διὰ τὴν τελειώσιν σας' μισήσατε τὸ σκότος καὶ ἀγαπήσατε τὰ ἔργα τοῦ φωτός' ἐγκλείσατε εἰς τὰς καρδίας σας τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Εὐλογῶ ὑμᾶς ἕναν ἕκαστον. Εἰς ἀντίδοσιν προσεύχεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγαπήσατέ με καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς.

Κατακλείω τὸν ἐνθρονιστήριον τοῦτον λόγον μὲ τὴν ἰδίαν φράσιν μὲ τὴν ὁποίαν ἔκλεισε τὸν ἀνάλογον λόγον τοῦ ὁ ἀείμνηστος προκατόχος μου: «Ὁ Αἰώνιος Ἀρχιερεὺς, Θεὸς Ἰησοῦς Χριστὸς δώῃ εἰς ὑμᾶς κληρὸν καὶ μερίδα μετὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ καὶ εἰς ἐμὲ μεθ' ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν». (Ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ ἀγίου Πολυκάρπου πρὸς Φιλιππησίους XII, 2).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἀμβρόσιος ἐγεννήθη εἰς Κεράμιον Καλλονῆς τῆς νήσου Λέσβου τὸ 1940. Διάκονος ἐχειροτονήθη τὸ 1967 καὶ Πρεσβύτερος τὸ 1974 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κυροῦ Ἀμβροσίου, τοῦ ὁποῦ εἶναι πνευματικὸν ἀνάστημα. Εἶναι ἀριστοῦχος πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ διδάκτωρ φιλοσοφίας (PhD) τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Cambridge (St. John's College). Ἠργάσθη ἐρευνητικῶς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Oxford (Campion Hall, 1989-1990). Συνέγραψε πραγματείας καὶ μελέτας θεολογικάς. Ἐδημοσίευσεν ἄρθρα του εἰς τὸν ἡμερησίον καὶ περιοδικὸν Τύπον. Ἐλαβε μέρος εἰς ἐπιστημονικὰ συνέδρια. Ὑπηρέτησεν ὡς ἱερατικῶς Προϊστάμενος εἰς Ναοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ Βρετανίᾳ. Διηύθυνε τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον τοῦ Cambridge. Διετέλεσεν πανεπιστημιακὸς ἐφημέριος διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Essex (1984-1988). Διετέλεσε Διευθυντῆς τοῦ Ἰδρύματος Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (1991-1994). Ἀπὸ τοῦ 1991 ἕως καὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς του εἰς Μητροπολίτην Σερβίων καὶ Κοζάνης (11 Ὀκτ. 1998) ὑπηρέτησεν ὡς ἱερατικῶς Προϊστάμενος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Φανερωμένης Χολαργοῦ.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΘΗΡΩΝ κ. ΚΥΡΙΑΛΟΥ (29.11.1998)

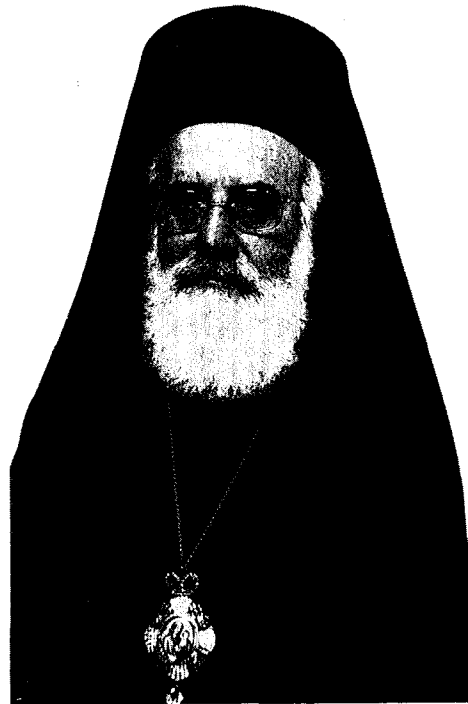
*«Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον
ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος».*

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Εὐλογημένο ἄς εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Πανοικτίρ-
μονος Θεοῦ, διότι ὁ μέχρι χθὲς ἄσημος καὶ ταπει-
νὸς ἐγὼ δούλος του, ἕνας ἀπλούς ἐργάτης τοῦ
Ἀμπελώνος του, σήμερα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πυρπόλη-
ση τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν
εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν μου, καθίσταμαι διὰ τῆς
τιμίας ψήφου τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης
τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυθήρων, οὐ-
δόλως «φοβούμενος τὸ μικρὸν ποίμνιον αὐτῆς»,
δεδομένου ὅτι κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸ Θεολό-
γο ἡ ἀξία τῆς Ἐπισκοπῆς δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ
μέγεθος αὐτῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἔργο ποῦ ἐπιτελεῖται
σ' αὐτὴν ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο καὶ τοὺς συνεργάτες
του μετὰ τῆς Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Βεβαίως ἐδῶ πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι ἡ Ἱερὰ
Μητρόπολις Κυθήρων δὲν εἶναι μικρὴ καὶ ἄσημη,
ὅπως πιστεύουν κάποιοι, διότι οἱ δεκάδες χιλιάδες
Κυθήριοι τῆς διασποράς, οἱ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς
Ἑλλάδος ἔχουν τόσο στενὸ σύνδεσμο μετὰ τὰ Κύθη-
ρα καὶ τὰ Ἀντικύθηρα, ὥστε ὅπου καὶ ἂν ζοῦν
καὶ βρίσκονται ἡ σκέψη τους καὶ ὁ νοῦς τους εἶναι
στό ἀγαπημένο τους νησὶ καὶ ἀναφορά τους εἶναι
πάντοτε ἡ Παναγία ἡ Μυρτιδιώτισσα καὶ ὅλοι οἱ
ἱεροὶ τόποι, γεγονὸς ποῦ δὲν τὸ δείχνουν μόνο
θεωρητικά, ἀλλὰ καὶ ἔμπρακτα μετὰ τὸ νὰ βοηθοῦν
καὶ νὰ ἐνισχύουν κάθε καλὴ καὶ θεάρεστη προσ-
πάθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς τοπικῆς κοινωνίας
γιὰ κάθε φιλανθρωπικὸ, κοινωνικὸ καὶ πολιτιστικὸ
ἔργο, πράγμα ποῦ φαίνεται μετὰ τὰ πολλὰ εὐαγῆ Ἰ-
δρύματα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Κυθήρων, ἀλλὰ καὶ τὸ
φιλοπρόοδο τῶν Κυθηρίων σ' ὅλους τοὺς τομεῖς.

Ἀπὸ τὰ βάρη λοιπὸν τῆς ψυχῆς μου ὑμῶ καὶ
δοξάζω τὸν Δεσπότη Χριστὸ καὶ «ἀπὸ φυλακῆς
πρωΐας μέχρι νυκτὸς» εὐλογῶ τὸ Πανάγιο Ὄνομά
Του, διότι ἐν τῇ ἀπέριφῃ Αὐτοῦ εὐσπλαχνίᾳ ἐπέ-
βλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσή μου καὶ μετὰ κατέστησε
Ἐπίσκοπον καὶ Πνευματικὸν Πατέρα τῆς ὡραίας
νήσου τῶν Κυθήρων μετὰ τὸν εὐσεβεῖ καὶ φιλόθρη-

σκο λαό της, τὸν ὁποῖον καλοῦμαι νὰ ποιμάνω καὶ
νὰ ὀδηγήσω εἰς νομὰς σωτηρίους.

Ὁμολογουμένως ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἐπαφές καὶ τὴ
γνωριμία μετὰ πολλοὺς ἀγαπητοὺς Κυθηρίους, ἔπει-
τα ἀπὸ τὶς πληροφορίες καὶ τὴ μελέτη τῆς Ἱστο-
ρίας τῶν Κυθήρων νιώθω ὑπερήφανος καὶ καυχώ-
μαι ἐν Κυρίῳ γι' αὐτὴν τὴν τιμὴ ποῦ μοῦ ἔκανε ὁ
Πανάγαθος Κύριος νὰ με τοποθετήσῃ Ποιμένα
καὶ Διδάσκαλο ἑνὸς τόσο εὐγενούς, φιλοπρόοδου
καὶ εὐσεβοῦς λαοῦ, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι
ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες ἐδέχετο τὶς πιέσεις καὶ τὶς ἐ-
πιρροὲς ξενόφερτων ἠθῶν καὶ ἐθίμων, παρὰ τὶς
πολλὰ καὶ ποικίλα ἀσκήσεις βίας τῶν Λατίνων
καὶ τῶν λοιπῶν κατακτητῶν κράτησε ἀλώβητη καὶ
ἀκέραιη τὴν ὀρθόδοξη πίστη του καὶ τὶς ἑλληνορ-
θόδοξες παραδόσεις.

Ἐπειτα μάλιστα ἀπὸ τὴ μεγαλειώδη ὑποδοχῇ,
ποῦ ἐπιφυλάξατε τόσο στὸ Σεπτὸ Προκαθήμενο
τῆς Ἐκκλησίας μας, Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλον,
ὅσο καὶ στὴν ταπεινότητά μου, μετὰ τὸν τόσο ἐνθου-
σιασμό καὶ τὰ φιλόφρονα αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ τὶς

πολλές προσδοκίες σας για μιὰ πνευματική ἀναγέννηση και ἀναβάθμιση τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ τόπου, αἰσθάνομαι βαριά τὴν εὐθύνη και μεγάλο τὸ χρέος ἐνώπιον τῶν τόσων πολλῶν και μεγάλων εὐλογιῶν τοῦ Θεοῦ και ὑπόσχομαι ὅτι ὅση δύναμη θὰ μοῦ δώσει ὁ Θεὸς και ὅσα χρόνια, θὰ τὰ ἀφιερῶσω στὴν ὑπηρεσία αὐτοῦ τοῦ λαοῦ.

Ὡς ἐκ τούτου με αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν πολυεύσπλαχνο Κύριο ἀφ' ἐνὸς και θερμὲς εὐχαριστίες πρὸς ὄλους σας, τὸν Ἱερὸ Κλήρο, τοὺς ἄρχοντες και τὸ λαὸ τῶν Κυθῆρων διερωτῶμαι και λέγω: «Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;».

Πῶς θὰ γίνω τὸ ὄργανο τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ για τὴ σωτηρία αὐτοῦ τοῦ λαοῦ και νὰ δοξάσω τὸ πανάγιο Ὄνομά του διὰ τῶν καλῶν ἔργων και πῶς θὰ ἀνταποκριθῶ σὺς ἀπαιτήσεις και τὶς προσδοκίες τοῦ λαοῦ, ὥστε νὰ εἶμαι ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ὁ Διδάσκαλος και Καθοδηγητής, ὁ παρηγορητής και ἀντιλήπτορας, ὁ κοινωνικός ἐργάτης και συμπαραστάτης σὺς δυσκολίες του, στὸν καθημερινὸ του ἀγώνα, στὸν πόνο του και τὰ προβλήματά του;

Εἶμαι βέβαιος ὅτι σ' αὐτοὺς τοὺς ἱεροὺς στόχους και τὶς εὐγενεῖς φιλοδοξίες μου θὰ ἔχω βοηθὸ και συμπαραστάτη μου μετὰ τὸ Θεό, τὴν Πολιοῦχο και Προστάτιδα τῆς νήσου, τὴν Παναγία μας τὴν Μυρτιδιώτισσα, τὸν Ὄσιο Θεόδωρο, τὴν Ἁγία Ἐλέσα και ὄλους τοὺς ἁγίους, πού φρουροῦν και προστατεύουν τὰ νησιά μας.

Σὲ ἱερὸ και εὐλογημένο λοιπὸν τόπο με ἔφερε «ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις» (Τίτ. 2,11) για νὰ ὑπηρετήσω και διακονήσω ἕναν ἐπίσης εὐλογημένο και ὑπερήφανο, εὐγενὴ και πολιτισμένο, εὐσεβὴ και προσηλωμένο στὴν Ἑλληνορθόδοξη πίστη και παράδοση λαὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον πού βρίσκεται και δραστηριοποιεῖται, προοδεύει και διαπρέπει ἐκτὸς Κυθῆρων, εἴτε στὴν Ἀθήνα και τὸν Πειραιᾶ, εἴτε στὴν Αὐστραλία και τὴν Ἀμερική, εἴτε σ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου και τιμᾶ τὴν πατρώα γῆ τῶν Κυθῆρων.

Ὑποκλίνομαι σὺς θεῖο θέλημα και εὐγνωμόνας εὐχαριστῶ τὸν ἐν Τριάδι Ἅγιο Θεὸ «τὸν ἐγείροντα ἀπὸ γῆς πτωχὸν και ἀπὸ κοπρίας ἀνυψῶντα πένητα και καθίσαι αὐτὸν μετὰ ἀρχόντων λαοῦ αὐτοῦ» (Ψαλμ. 112,7) και πιστεύω ἀκράδαντα, ὅτι ἡ Θεία Χάρις θὰ κατευθύνει τὰ διαβήματά μου «εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν και εὐάρεστον» πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου Ὄνοματός Του και πρὸς πνευματική, ἠθική και γενικότερη ὠφέλεια τῶν λογικῶν προβάτων τῆς ποιμνῆς Του.

Στὸν ἀγώνα τῆς καινούργιας ἀποστολῆς μου θέλω νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ἔχω συμπαραστάτες ἐπίσης τοὺς εὐλαβεῖς Ἱερεῖς και Ἱερομονάχους τῆς νήσου μας, πού φιλοδοξία μου θὰ εἶναι με τὴ συνεργασία ὄλων μας, τὴν ἀγάπη, τὴ στοργή και τὴν κατανόηση νὰ βρίσκονται και νὰ βρισκόμαστε ὄλοι στὴ θέση πού μᾶς θέλει ὁ Θεὸς και ἡ Ἐκκλησία μας με τὴ συνεχῆ ἀνακαινίση ἀπὸ τὴ Μυστηριακή και λατρευτική ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, νὰ τηροῦμε με εὐλάβεια τὰ τῆς πίστεως και τῆς παραδόσεως, ὥστε νὰ ἀγιαζόμαστε καθημερινὰ για νὰ ἀγιαζοῦμε και τὸ λαὸ μας.

Και τοῦτο διότι τόσο ὁ Ἐπίσκοπος, ὅσο και οἱ Ἱερεῖς ὀφείλουν «ἀγιασθῆναι και εἶτα ἀγιασάι, φωτισθῆναι και εἶτα φωτίσαι, καθαρθῆναι και εἶτα καθᾶραι», ὅπως παραγγέλει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Και εἶναι ἀπαραίτητες αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις, διότι οἱ ἄνθρωποι και οἱ λαοὶ δὲν σώζονται οὔτε ἔχει νόημα, περιεχόμενο και ἀξία ἡ ζωὴ τους μόνο με τὸ κατὰ κεφαλὴν εἰσόδημα, ἀντίληψη πού ἐπικρατεῖ δυστυχῶς ἐν πολλοῖς στὴν ἐποχὴ μας με τὰ γνωστὰ καθημερινὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα. Οἱ διάφορες κρίσεις τῶν λαῶν και τῶν πολιτισμῶν δὲν μποροῦν νὰ ξεπεραστοῦν μόνο με κοινωνικοπολιτικὲς μεταβολὲς και με διάφορα κοινωνικά συστήματα χωρὶς τὴν ἐσωτερικὴ ἀλλαγὴ και τὴν ἠθική ἀνακαινίση τοῦ ἀνθρώπου, πού μόνο μιὰ ζωντανὴ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἐπιτύχει.

Ἔτσι με πολλὴ προσοχή και θερμὴ προσευχή, ἀλλὰ και με τὴ συνεργασία τῶν εὐλαβῶν ἐφημεριῶν και τῶν τοπικῶν παραγόντων, στόχος μας θὰ εἶναι νὰ καλυφθοῦν ὄλες οἱ ἐφημεριακὲς θέσεις με εὐλαβεῖς νέους, πού θὰ ἔχουν φόβο Θεοῦ και θὰ μποροῦν νὰ ἀνταποκριθοῦν σὺς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν και νὰ θεραπεύσουν τὶς πνευματικὲς ἀνάγκες τῶν ἐνοριτῶν τους.

Στὴν ὄλη προσπάθεια για τὴν ἐπούλωση τῶν πληγῶν ἀφ' ἐνὸς ἀπὸ τὰ γνωστὰ τελευταῖα δυσάρεστα και θλιβερὰ γεγονότα και ἀφ' ἑτέρου τὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση τοῦ λαοῦ μας ἐντάσσεται ἀσφαλῶς και ἡ ἰδιαίτερη μέριμνα και φροντίδα τοῦ Ἐπισκόπου για τὰ νιάτα τῶν Κυθῆρων πού πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἱερός μου πόθος θὰ εἶναι νὰ εἶμαι ὁ Πατέρας και ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός τους, ὁ εἰλικρινὴς φίλος και σύμβουλος με ἀντικειμενικὸ σκοπὸ βεβαίως νὰ γνωρίσουν στὴ συνέχεια και νὰ συνδεθοῦν με τὸ Μοναδικό, Ἀνεπανάληπτο, Ἀναντικατάστατο και Πραγματικὸ Αἰώνιο Φίλο τῶν Νέων, τὸ Χριστό μας, διότι «οὐκ ἔστι ἐν

ἄλλω οὐδενὶ ἢ σωτηρίᾳ» παρὰ μονάχα κοντὰ σὲ Ἐκεῖνον.

Περὶ τὸ νὰ τονίσω, ὅτι στὴν πατρικὴ μου μέριμνα καὶ στὸ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον μου θὰ ἐντάσσονται τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα καὶ τὰ Εὐαγγῆ Ἰδρύματα προκειμένου νὰ καλύπτονται οἱ πνευματικὲς καὶ οἱ ὅποιες ἀνάγκες τους καὶ νὰ ἐκπληρώνουν τὴν ἀποστολὴ τους κατὰ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο.

Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου θέλω νὰ στείλω μήνυμα ἀγάπης καὶ νὰ ἐπικοινωνήσω νοερὰ καὶ μὲ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀποδήμους καὶ ἐκλεκτὰ τέκνα τῶν Κυθῆρων τῆς Αὐστραλίας, τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὅπου γῆς, ποὺ προοδεύουν καὶ διαπρέπουν σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνων ἡ σκέψη, ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιὰ εἶναι πάντοτε κοντὰ μας, στὸ ὁμορφο νησί μας.

Γνωρίζουμε τοὺς κόπους τους στὶς νέες μακρινὲς πατρίδες καὶ τὸν ἀγῶνα τους. Τιμᾶμε τὸν ἐντιμο βίον τους καὶ καμαρώνουμε καὶ χαιρόμαστε γιὰ τὴν προκοπὴ τους.

Πατρικῶς εὐχομαι ὁ Καλὸς Θεός, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας μας καὶ ὄλων τῶν ἁγίων ποὺ καὶ ἐκεῖ στὴν ξένη γῆ εὐλαβοῦνται, νὰ τοὺς χαρίζει ὑγεία καὶ κάθε πρόοδο, ὥστε νὰ φροντίζουν ὅπως μέχρι τώρα γιὰ τὰ εὐαγγῆ Ἰδρύματά μας καὶ νὰ ἐνισχύουν κάθε καλὴ καὶ θεάρεστη πρωτοβουλία καὶ προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ γενικὰ τῶν φορέων τῆς νήσου.

Μαζὶ ὅμως μὲ τὶς ὀλόθερμες καὶ ἐγκάρδιες πατρικὲς μου εὐχὲς τοὺς παρακαλῶ νὰ φυλάττουν τὴν Ὁρθόδοξη πίστη, τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὶς παραδόσεις τῆς φυλῆς καὶ τοῦ τόπου μας, διότι αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη προσφορά τους πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πατρίδα.

Πρὶν νὰ τελειώσω τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτὸ λόγο μου μέσα σ' αὐτὴ τὴν πανηγυρικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ τὴν ἀνυπόκριτη χαρὰ ὄλων μας, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ τὴ βαθιὰ μου εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλον καὶ γιὰ τὴν ποικιλοτρόπως ἐκδηλωθεῖσα ἀγάπη του πρὸς τὴν ταπεινότητά μου, ἀλλὰ καὶ διότι μᾶς ἔκανε τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ ἔλθει ὁ ἴδιος στὴ σημερινὴ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεώς μου παρὰ τὸν φόρτο τῆς ἐργασίας του καὶ τὶς πολλὲς καὶ μεγάλες ὑποχρεώσεις του, τιμώντας ἔτσι ὄχι μόνον τὸν ταπεινὸ Ἐπίσκοπο, ἀλλὰ καὶ τὸν εὐσεβῆ καὶ εὐγενῆ λαὸ τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μητροπόλεως.

Τὸν εὐχαριστοῦμε θερμὰ ὅλοι, Ἐπίσκοπος, ἄρ-

χοντες, Ἱερὸς Κλῆρος καὶ λαὸς τῆς νήσου τῶν Κυθῆρων καὶ εὐχόμεστε υἱκὰ καὶ ὀλόφυχα νὰ τοῦ χαρίζει ὁ Θεὸς ὑγεία καὶ δύναμη σώματος καὶ ψυχῆς ἐπὶ ἔτη μακρὰ πρὸς δόξαν τοῦ ἁγίου Ὀνόματός Του καὶ ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους μας, διότι ἀκριβῶς εἶναι ὁ ἐπιδέξιος οἰακοστρόφος καὶ ὁ ἄριστος πηδαλιούχος τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας ποὺ χρειαζόταν ἡ ἐποχὴ μας.

Εὐχαριστῶ τὸν Σεβ. Ἅγιο Θεσσαλιώτιδος κ.κ. Κλεόπα γιὰ τὴν συνεργασία καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μὲ τὴν ὁποία μὲ περιέβαλε ἐπὶ 25 σχεδὸν ἔτη καὶ διότι εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τιμήσει μὲ τὴν παρουσία του τὴν ἐνθρονισί μου.

Ὅφειλω ὅμως νὰ εὐχαριστήσω ἐκ βάθους καρδιάς τὸν τοποτηρητὴν τῆς Μητροπόλεώς μου Σεβ. Μητροπολίτη Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ.κ. Εὐστάθιον διότι γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ παρὰ τὸ βάρος τῶν πολλῶν του καθηκόντων στὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν του μὲ τὴν πλούσια καὶ πολυσχιδῆ δράση του, εἶχε ἐπιμισθεῖ καὶ τὸ βάρος τῆς διαποιμάνσεως καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυθῆρων. Καὶ ὁμολογουμένως τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὰ Κύθηρα θὰ ἀφήσει ἐποχὴ, γιὰ δὲ τὴν ταπεινότητά μου νιώθω ὑπερηφάνεια, διότι μὲ ὑποδέχεται καὶ μοῦ παραδίδει τὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν ἕνας τόσο ἀξιόλογος, διαπρεπὴς καὶ ἅγιος Ἱεράρχης.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ ἐκφράζω τὸν σεβασμὸ μου πρὸς ὅλους τοὺς Σεβασμ. Μητροπολίτας ποὺ ὑποβλήθηκαν στὸν κόπο νὰ τιμήσουν μὲ τὸν ἐρχομὸ τους στὰ Κύθηρα καὶ ἐμὲ καὶ τὸ ποιμνίό μου, ἀλλὰ καὶ τὸν προκάτοχό μου Σεβασμιώτατον κ.κ. Ἰάκωβον γιὰ τὴν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διακονία του στὴ νήσῳ τῶν Κυθῆρων.

Εὐχαριστῶ τέλος καὶ τιμῶ ὅλους τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Πολιτείας, τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ὑπηρεσιῶν, τὸν Ἱερὸ Κλῆρον καὶ τὸν εὐλογημένον λαὸ τῆς νήσου, ὅλους τοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ποὺ ἤλθαν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τοὺς προσφιλεῖς συμπατριῶτες μου Κολλινιάτες Ἀρχάδες καὶ ἀσφαλῶς τοὺς ἀξέχαστους Καρδιτσιώτες, ποὺ ἤλθαν εἴτε ἀπὸ τὴν Καρδίτσα, εἴτε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν γιὰ πολλοστὴ φορὰ τὴν ἀγάπη, τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησή τους πρὸς τὸ ταπεινὸ πρόσωπό μου. Ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ τοὺς λησμονήσω ποτέ.

Περαίνων ἀπὸ τοῦ θρόνου τούτου, ἀπευθύνω πρὸς ὅλους τὴν πρώτην Ἐπισκοπικὴν εὐλογία· «Εἰρήνη πάσι» ἢ δὲ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΣΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ (20-24 Νοεμβρίου 1998)*

Τὸ μεσημέρι παρατέθηκε επίσημο γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Π. Θρόνου κατὰ τὴν ὁποία ἀνταλλάχθηκαν ἐκατέρωθεν ἀναμνηστικὰ δῶρα καὶ ἔγιναν παρασημοφορήσεις τῶν μελῶν τῶν δύο ἀκολουθιῶν. Παρακάθησαν οἱ διπλωματικοὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ ἐκλεκτοὶ προσκεκλημένοι. Στὴν προσφώνησή του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο ὁ Πατριάρχης Πέτρος εἶπε:

«Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἰ εἰς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάν-

τες ἀπέθανον, καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα ἡμεῖς μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶμεν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντι καὶ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ».

Μακαριώτατε καὶ Θεοτίμητε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, κύριε Χριστόδουλε,

Ὅντως ἀληθῆς ὁ προαναφερόμενος λόγος τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν, Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Πα-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 61 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 τεύχους.

κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶη μετὰ πάντων ἡμῶν».

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Κύριλλος γεννήθηκε στὶς Κολλίνες Ἀρκαδίας τὸ 1938 καὶ στὴ συνέχεια ἤρθε στὴν Ἀθήνα, ὅπου καὶ ἐργάστηκε, ἐνῶ παράλληλα παρακολουθοῦσε μαθήματα στὸ Γυμνάσιο. Στὴν Καρδίτσα, ὅπου καὶ πῆγε μετὰ, τελείωσε τὸ Λύκειο καὶ τὸ 1964 ἐγγράφηκε μὲ ἐξετάσεις στὴ Θεολογικὴ Σχολῆ Ἀθηνῶν ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποφοίτησε τὸ 1968.

Χειροτονήθηκε Διάκονος τὸ 1959 στὴν Καρδίτσα καὶ Πρεσβύτερος στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ Ἀθηνῶν τὸ 1968, ὅποτε καὶ ἀνέλαβε καθήκοντα διευθυντοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ ἐφημερίου τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς. Παράλληλα τὴ διετία 1969-1971 ὑπηρέτησε ὡς στρατιωτικὸς ἱεροκέρυκας στὴ Σχολῆ Εὐελπίδων καὶ στὴ 2α Μεραρχία.

Ἀπὸ τὸν 1971 μέχρι καὶ τὴν ἐκλογή του ὡς Μητροπολίτου ὑπηρετοῦσε στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ὡς Πρωτοσύγκελος, Ἱεροκέρυξ καὶ καθηγητὴς Μέσης Ἐκπαίδευσης. Ἠγήθη πολλῶν ἀποστολῶν ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας στὶς βαλκανικὲς χώρες καὶ προσέφερε τίς ὑπηρεσίες του στὸ ἔργο τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς στὴν Ἄν. Ἀφρική καὶ στὴν Ἄπω Ἀνατολή.

Τοῦ κ. **Ι. Μ. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗ**

Διευθυντὴ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας»
Εἰδικοῦ Συμβούλου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

τριάρχου Ἀλεξανδρείας, διὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων ἐν Χριστῷ, Ὅστις τυγχάνει Θεός τε καὶ ἄνθρωπος.

Ἐτελέσαμεν σήμερον, τῆ τοῦ Θεοῦ χάριτι καὶ φιλανθρωπία, τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τῆς καρδίας τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναδεικνύει αὐτὴν κοινωνίαν πίστεως καὶ ἀγάπης.

Κατὰ συνέπειαν ἡ κοινωνία ἡμῶν αὕτη εἶναι ἀπολύτως συνυφασμένη πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Θεανθρώπου καὶ δὲν δύναται νὰ νοηθῆ ἀνεξαρτήτως Τούτου. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐμφάνις καὶ ἡ πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν ἱστορίαν δὲν εἶναι μία παθητικὴ παρουσία ἀλλὰ δυναμικὴ καὶ ἀναγκαστικὴ λειτουργία.

Ὁ κόσμος τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἀπωλείας, κατὰ τὰς εὐαγγελικὰς διηγήσεις, κατέχεται καὶ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸν ἄρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου, τουτέστιν τὸν Διάβολον. Ἡ βία καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις, ἡ ἀσυμφωνία καὶ ἡ διάστασις, τὸ φιλόνηκον καὶ τὸ ταραχώδες, ὁδηγοῦν ἀνθρώπους καὶ κοινωνίας εἰς ἀλληλοεξόντωσιν καὶ ὀδυνηρὰς περιπετείας.

Πρὸς αὐτὸν τὸν κόσμον ἀποστέλλει τοὺς Ἀποστόλους Αὐτοῦ ὁ Κύριος καὶ ἐγκαινιάζει τὴν ἱστορίαν τῆς ἐξαγγελίας τοῦ μηνύματος τῆς σωτηρίας, τῆς ἀγά-

της του Θεού, την ιστορίαν της ιεραποστολής, μίαν μαρτυρικὴν ιστορίαν θυσιῶν καὶ προσφορᾶς, συμμετοχῆς εἰς τὴν ζωὴν του Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ πνευματικοῦ δυναμιμοῦ. Μίαν ιστορίαν ἐκδιώξεως του δαιμονικοῦ στοιχείου καὶ ὀντολογικῆς θεραπείας του ἀνθρώπου· τὸ γεγονός της ἀποκαταστάσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος· μίαν ιστορίαν συμφιλίωσης καὶ συναδελφώσεως τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἅγιος Θεός, ἐν τῷ προσώπῳ του Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ, ἐρχεται ὡς ἄνθρωπος, γίνεται «μικρός» καὶ «ἐλάχιστος», «πτωχός» καὶ «δούλος», διὰ νὰ τελειώσῃ, πλουτίσῃ καὶ θεώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ ἀκριβῶς σημαίνει ἡ ἔλευσις της Βασιλείας του Θεοῦ εἰς τὸν ιστορικὸν χρόνον της ἀνθρωπότητος.

Αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ἀποκαλύπτει καὶ ἡ ὀρθόδοξος ιεραποστολή, ἡ ὁποία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ιστορικὴν της σημασίαν διὰ τὸν κόσμον, ἔχει καὶ δυναμικὴν ἐσχατολογικὴν κατεύθυνσιν. Διότι ἡ ιεραποστολή δὲν ἔχει μόνον ὡς στόχον της τὸ παρὸν ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον της ιστορίας καὶ του κόσμου, δὲν ἐνεργεῖ ἀπλῶς κοινωνιολογικά, ἀλλὰ σωτηριολογικά.

Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν, πρωτίστως, ὅτι ὅλοι ἡμεῖς, ὡς μέλη του Σώματος της Ἐκκλησίας, φορεῖς της ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως καὶ της ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, ὀφείλομεν νὰ μαρτυρήσωμεν περὶ της Ἐκκλησίας, ὡς εὐχαριστιακῆς κοινότητος πορευομένης πρὸς τὸ αἰώνιον Πάσχα καὶ μοναδικῆς κοινότητος ἀγάπης καὶ ἐλευθερίας, περὶ της δυναμικῆς παρουσίας τῶν χαρισματικῶν λειτουργιῶν, τὰς ὁποίας δωρίζει εἰς ἡμᾶς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Ὀφείλομεν νὰ συνειδητοποιήσωμεν, ὅτι εἴμεθα λαὸς του Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καλεῖται νὰ διαδραματίσῃ ἓνα νέον ρόλον μέσα εἰς τὸ σχέδιον του Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν του κόσμου. Ἐντὸς της Ἐκκλησίας «οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ καὶ Ἕλληνι, δούλῳ ἢ ἐλεύθερῳ», ἀλλὰ καινῆ κτίσει. Τότε μόνον δικαιούμεθα νὰ λεγώμεθα Ὀρθόδοξοι, ὅταν θέτωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν ὑπεράνω ἀτομικῶν ἐπιδιώξεων καὶ ἀνταγωνισμῶν. Ὅταν τὸ ἦθος καὶ ἡ πολιτεία ἡμῶν ἀντλοῦν τὴν ἐμπνευσίν των ἐκ τῶν ζωηφόρων γεγονότων του Πάσχα, του Σταυροῦ καὶ της Ἀναστάσεως. Ἡ χάρις της ἀνανεώσεως δὲν δύναται νὰ αὐξηθῇ, ἐὰν δὲν διευρύνομεν τοὺς ὀρίζοντας της ἀγάπης ἡμῶν μέχρι τῶν περάτων της γῆς.

Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ μεγάλη δύναμις της Ἐκκλησίας. Ἡ δύναμις της ἀγάπης. Καὶ ἡ ἰδική μας δύναμις καὶ καύχησις.

Μακαριώτατε καὶ πολυτίμητε Ἀδελφέ,

Ἡ Θεία Πρόνοια ἐπεφύλαξεν εἰς ἡμᾶς, νὰ βαδίσομεν τὴν ὁδὸν τοιαύτης μαρτυρίας καὶ δράσεως, κα-

τὰ τὸ ὑπόδειγμα του Κυρίου. Καὶ ἂν ἡ ὁδὸς αὕτη μεταβληθῇ εἰς Γολγοθᾶν της τρίτης χιλιετίας καὶ πάλι θὰ τὴν βαδίσωμεν. Οὐδεὶς ἀφ' ἡμῶν θὰ ἀπολειφθῇ ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶν αὐτὸν διὰ στενότητα χώρου.

Κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην σύναξιν, ἣτις ἀποτελεῖ προέκτασιν της Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης, ὑψοῦμεν τὸ ποτήριον του φυσικοῦ της ἀμπέλου γεννήματος, καὶ εὐχόμεθα ἀδελφικῶς ὑπὲρ ὑγείας, δυνάμεως πολλῆς καὶ μακροημερεύσεως της Ὑμετέρας φίλης Μακαριότητος καὶ της τιμίας συνοδείας Αὐτῆς.

Εἰς πολλὰ ἔτη, Μακαριώτατε καὶ Ἠγαπημένε Ἀδελφέ!

Ἀκολούθησε ἡ παρακάτω ἀντιφώνηση του Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου πρὸς τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πάπα καὶ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Πέτρο:

«Οὐδὲν οὕτω Θεῷ περισπούδαστον, ὡς ἀγάπη δι' ἦν καὶ ἄνθρωπος γέγονε, καὶ μέχρι θανάτου ὑπήκοος· διὰ τοῦτο γὰρ οἱ πρῶτοι τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀδελφοὶ δύο γεγονάσιν, ἐνδειξαμένου διὰ τῶν προομιῶν εὐθὺς του πανσόφου Σωτῆρος, ὅτι πάντας τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἀδελφικῶς συνάπτεσθαι βούλεται» (Ἰσίδ. Πηλ. ἐπ. σὴ' 185).

Μακαριώτατε καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργέ, Πάπα καὶ Πατριάρχα Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κύριε Πέτρε,

Ὁ θεῖα «σοφία κοσμοῦμενος» Θεόφρων ὄσιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, δεδοξασμένου τέκνον της Ὑμετέρας Ἐκκλησίας, ὀρθῶς ἐπεσήμανε τὴν οὐσιαστικὴν σημασίαν της ἀγάπης του Θεοῦ διὰ τὴν ἐν Χριστῷ Σωτηρίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἐκφραζομένην θεῖαν βούλησιν διὰ τὴν ἀδελφικὴν βιοτήν των ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μαθητῶν Αὐτοῦ. Αὐτῆς της θείας βουλῆς γινόμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον «υπήκοοι» συνελθόντες «ὀμοθυμαδόν» ἐπὶ τῷ αὐτῷ θυσιαστηρίῳ του Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, κοινωνήσαντες ἐκ του ἑνὸς Ἄρτου καὶ ἐκ του ἑνὸς Ποτηρίου της ζωῆς, ὡς ὁμαιμοὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Πράγματι, Μακαριώτατε, ἡ ἱερουργία του Μυστηρίου της Θείας Εὐχαριστίας ἐκφράζει τὸ κέντρον της καρδίας της ἐν Χριστῷ ζωῆς ἡμῶν καὶ συνάπτει ἀλλήλους ἐκκλησιαστικῶς, εἰς μίαν «σύναξιν» καὶ μίαν «προσκύνησιν» της Ἁγίας Τριάδος. Τὸ Μυστήριον τοῦτο ἀποτελεῖ δοξολογίαν της θείας μεγαλειότητος καὶ «σημεῖον» σωστικῆς ἐνότητος καὶ εἰρήνης της ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος ἡμῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἱερουργούσα τὴν μυστηριακὴν Εὐχαριστίαν ὑπερνικά τὸν χρόνον, βαδίζει πρὸς τὴν αἰωνιότητα, συνάπτει οὐρανὸν

και γην εις εν, διδει ασπασμον ευχαριστιας προς τον εν Τριαδι Θεον ημων, αιρουσα τας ψυχας προς «τον ουρανον του ουρανου».

Σήμερον συλλειτουργησαντες εις πανηγυριν αγαπης και χαρας, γευθεντες του Άρτου της ζωης, οστας κατα τον ιερων Χρυσόστομον «την ζωην ημων συγκροτει και ταυτην και την μελλουσαν», ετραφημεν δια του Χριστου και ηνωθημεν εις εν μετ' Αυτου. Εγενόμεθα εν δια Χριστου εν αλληλοις. Εντος δε αυτης της ενότητος υπαρχει η εν Χριστω αδελφότης, διότι εινα ενότης εν τη πίστει και τη εκκλησιαστικη τάξει, εν ισότητι και ελευθερία. Εν τη αδελφότητι ταυτη εσμιλευθη το ορθόδοξον ηθος, εκαλλιεργήθη η ορθόδοξος συνειδησις και ούτω διεφυλάχθησαν τα ιερα και οσια του ευσεβοϋς ημων Γένους, οπου γης. Άνευ της ενότητος εν τη Μια Όρθοδόξω Πίστει δεν θα ητο δυνατον να διασφαλισθη και να εχη συνεχειαν η αδελφότης ημων εντος των διαδόχων γενεων. Εινα πλεον εκτος αμφισβητήσεων η σημασία της πνευματικης ενότητος του Γένους δια την συνειδητοποιησιν των παραδόσεων και της εν γενει κληρονομίας αυτου. Όσον μάλιστα ασφαλότερον εινα το αισθημα της ενότητος ταυτης, τόσοσιν εινα ζωηροτέρα η αλληλεγγύη και σταθερωτέρα η κοινωνικη συγκρότησις των μελών της Όμογενείας απανταχου της Οικουμένης. Αυτό αποδεικνύεται και απο την λαμπράν, παλαιάν και πρόσφατον ιστοριάν του Άλεξανδρινου Έλληνισμού. Συγκεντρωμένος περι το παλαιφατον Πατριαρχειον αυτου, αντιμετώπισεν εις την διαχρονικην πορείαν πολλας αντιξοότητας, αλλά και θαυμαστας πνευματικας και πολιτιστικας ελλάμψεις απορροούσας εκ της ενεργείας και των δονήσεων των αυτων ιδανικων και των αυτων πεποιθήσεων και ελπίδων, του ευγενοϋς ημων Γένους. Η ορθόδοξος πίστις, η οποια ως βασικη αρχη συνεκρότησε και την νέαν ελληνικην Πολιτειαν, εινα η μόνη υπερέχουσα αξία ητις συντηρει και κινητοποιει το Γένος προς την προοδον και την δημιουργίαν, εις τα περατα της γης οπου τουτο διεσπαρη, διότι η Εκκλησία και μονον, εχει την απαιτουμένην πνευματικην δύναμιν δια την ολοκληρωσιν του μεταμορφωτικου οράματος και της πολιτιστικης προσφορας των Ελλήνων κατα τους χρόνους ημων. Αι ποικίλαι δραστηριότητες και προτιμήσεις των Όμογενων εαν ησαν μοναι και ανευ της θρησκευτικης ομοψυχίας, θα διεσπων οποσδήποτε, λόγω του χαρακτηρος ημων, την ολότητα του Γένους, και θα ητο ευκολος η διάλυσις και απορρόφησης αυτου απο το πλεονάζον εγγώριον στοιχειον. Η Ιστορία αναφέρει πλείστα παραδείγματα αλλοτριώσεως Κοινοτήτων και οργανώσεων, αλλά και οικογενειων

και ατόμων, που ερχονται ως φυσικον αποτέλεσμα οταν η ορθόδοξος εκκλησιαστικη συνοχή μαραινεται και εκλείπει.

Η «μικρα ζύμη» ουδέποτε απεθάρρυνε το ημέτερον Γένος, οταν εινα «σταυρικως» εσφραγισμένη. Τότε εχει την δύναμιν, ανα पासαν σιγμην καταλληλον, «ολον το φύραμα να ζυμοι».

Εις την ιστορικην πορείαν την οποιαν διήνυσε το Γένος ημων, πάντοτε ειχε συνειδησιν της θρησκευτικης και πολιτιστικης «αποστολης» αυτου. Δι' ο και εις την εποχην της Χάριτος της Κ.Δ. ο Θεος ωκονόμησε τα πράγματα κατα τοιούτον τρόπον ώστε ο Έλληνισμος να αποδεχθη το λυτρωτικον μήνυμα της Εκκλησίας και δια των γνώσεων και της γλώσσης αυτου να διακονήση εις τον ευαγγελισμον των λαων, σεβόμενος τας πνευματικας, πολιτιστικας και γλωσσικας εκάστου ιδιαιτερότητας, δεδομένης της πατερικης διδασκαλίας οτι: «δια τουτο τρέφει ημάς ο Θεος επι μιας κοινης τραπέξης, της γης' ινα αγαπώμεθα ως μέλη μιας και της αυτης οικογενείας» (Ιω. Χρυσόστομος, ομ. προς Έβρ. λγ').

Μακαριώτατε,

Βούλησις και ευχη ημων εινα να «διευρύνωμεν τους οριζοντας της αγαπης ημων μέχρι των περάτων της γης» ... διότι αυτη εινα η δύναμις της Εκκλησίας». Πράγματι, «πολλά εστι τα χαρακτηριζοντα τον Χριστιανισμόν, μάλλον δε πάντων και κρείττον απάντων, η προς αλληλους αγαπη» (ενθ' αν.) κατα τον ιερων Χρυσόστομον. Η Εκκλησία εινα κοινωνία ιεραποστολικη, εις διακονίαν διαδόσεως της πίστεως εις τον Κύριον Ιησουν Χριστόν. Με την ιεραποστολην αποκαλύπτεται εις τον κόσμον το Ευαγγέλιον της αγαπης το οποιον προσφέρει ο μοναδικος Σωτηρ της ανθρωπότητος. Ο ευαγγελισμος δεν εινα μονον διακονία του πλησιον αδελφου, οιασδήποτε φυλετικης καταγωγης η αποχρώσεως, αλλά φανέρωσις της βασικης αληθείας οτι και ημεις δυνάμεθα να υπαρχωμεν ως Χριστιανοί, απο την ωραν καθ' ην σκεπτόμεθα και διακονούμεν τους άλλους αδελφους και προσφέρομεν εις αυτους την αγαπην του Χριστου, ως εκφρασιν της ιδίας ημων ζωης. Η ιεραποστολη ασφαλως δεν αποτελει θεωρητικην εκθεση του ευαγγελικου μηνύματος. Εινα προσκομιδή της νέας εν Χριστω ζωης εξ ημων προς τους «πλησιον» δια να ζήσουν και εκείνοι αυτην την μεταμόρφωσιν βίου, εις τον ιερων τόπον της κατ' ανατολās Όρθοδόξου Εκκλησίας. Η αγιωτάτη Εκκλησία της Ελλάδος απο ετών πολλων υποστηριζει εργοις και λόγοις τας εν τη ηρείρω ταυτη αναπτυσσομένας, υπό την κανονικην δικαιοδοσίαν του Πατριαρχείου Άλεξανδρείας, ορθο-

δόξους ιεραποστολὰς καὶ χαίρει γνωρίζουσα ὅτι συμβάλλει εἰς τὴν μετάδοσιν τοῦ σωτηριώδους μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου, μηνύματος θεογνωσίας, ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ.

Ὅταν μεταφέρωμεν εἰς τοὺς πλησίον ἡμῶν ἀδελφούς αὐτὴν τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὁ Κύριος θὰ εὐλογήσῃ τὴν «ἀποστολὴν» αὐτὴν τοῦ Γένους ἡμῶν καὶ πάλιν, μὲ «πᾶν τὸ πλήρωμα» Αὐτοῦ, κατὰ τὴν εὐχὴν ἡμῶν ἐκφραζομένην εἰς τὸ τροπάριον τῆς ΣΤ' ὥρας (12 μεσημβρινῆς), καθ' ἣν ψάλλομεν:

«Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστὲ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη κράζοντα· Κύριε, δόξα σοι!».

Μακαριώτατε καὶ πεφιλημένε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Ἐπειδὴ, ἐν τῇ τραπέζῃ ταύτῃ «ἡδίστην ποιεῖ οὐ μόνον ἢ τῶν ἐδεσμάτων πολυτέλεια, ἀλλ' ἢ τῶν κεκλημένων (περὶ τῶν λόγων) ὄρεξις», κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον, εἰσακούω τὴν συμβουλὴν τοῦ Σοφοῦ Σειρᾶχ λέγοντος: «Ἐπὶ τραπέζης μεγάλης ἐκάθισας; παῦσον πρῶτος χάριν παιδείας καὶ μὴ ἀπληστεύου (ἐν λόγοις), μήποτε προσκόψῃς» (Σοφ. Σειρ. λα' 1,17). Πρὸς τοῦτο καὶ σπεύδω νὰ ἐγείρω ποτήριον ἀγάπης ἐκ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ἀντευχόμενος εἰς Ὑμᾶς καὶ εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ τῆς καθ' Ὑμᾶς παλαιατάτου Ἐκκλησίας, ὑγείαν καὶ κατὰ Χριστὸν εὐτυχίαν, μακροημέρευσιν καὶ ἐνδυνάμωσιν εἰς τὴν διακονίαν Ὑμῶν, εὐλογίαν παντὸς ἔργου ἀγαθοῦ καὶ εὐαρέστου τῷ Θεῷ ἡμῶν, διότι κατὰ τὴν Γραφὴν εἶναι: «ἀγαλλίαμα καρδίας καὶ εὐφροσύνη ψυχῆς οἷνος πινόμενος ἐν καιρῷ αὐτάρκειας» (ἐνθ' ἄν. στ. 28).

Εἰς πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ἐν Κυρίῳ ἔτη, Μακαριώτατε καὶ πολυτίμητε ἀδελφὲ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Στὴν Πατριαρχικὴ Ἐπιτροπεία Καΐρου

Τὸ ἀπόγευμα ὀδικῶς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πάπα καὶ Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Πέτρο, καθὼς καὶ τὰ μέλη τῶν δύο ἀκολουθιῶν, μὲ τὴν τιμητικὴ συνοδεία αὐτοκινήτων τῆς αἰγυπτιακῆς ἀστυνομίας μετέβη στὸ Κάιρο, ὅπου κατέλυσε στὸ κεντρικὸ ξενοδοχεῖο «Ραμσὴς Χάιτον».

Στὶς 7 μ.μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη στὴν ἔδρα τῆς Πατριαρχικῆς Ἐπιτροπείας Καΐρου στὸ Χαμζαούι, ὅπου ὁ ἱστορικὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, στὸν ὁποῖο τὸν ἀνέμεναν πολλοὶ ἐπίσημοι καὶ πλῆθος κόσμου, γιὰ τὰ θυρανοίξια τοῦ ἀνακαινισθέντος κελίου τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως

τοῦ θαυματουργοῦ (σ' αὐτὸ διέμενε ὅταν ἦταν Π. Ἐπίτροπος Καΐρου). Ἐντὸς τοῦ Ἱ. Ναοῦ ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Καΐρου Παν. Ἀρχιμ. π. Καλλίνικος Πίπας ἔκανε τὴν ἐξῆς προσφώνηση:

Μακαριώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. ΠΕΤΡΕ,
Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΕ,

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς, πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως, ἐκκλησιαστικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανεῖας ὑποδεχόμεθα τὴν Ὑμετέραν Σεπτὴν Μακαριότητα μετὰ τῆς σεβασμίας συνοδείας αὐτῆς εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον χώρον, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων, πλείστοι ὅσοι Πατριάρχαι, Ἐπίσκοποι, Ἱερεῖς καὶ ἐπίλεκτα μέλη τῆς ἐνταῦθα τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας ἠγίασαν διὰ τῆς ἐναρέτου αὐτῶν ζωῆς καὶ τῶν ἀόκνων πνευματικῶν, θρησκευτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, θεολογικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀγῶνων, ἐστερέωσαν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἐδόξασαν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα.

Ὅλοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ ὑπὸ διαφόρους ἐνίστε δυσμενεῖς συνθήκας, ἠγωνίσθησαν σθεναρῶς διὰ τὴν κωδικοποίησιν καὶ προβολὴν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Δόγματος, διὰ τὰ θεολογικὰ γράμματα, τὴν συνεχῆ παρουσίαν καὶ μαρτυρίαν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν χώραν αὐτὴν, εἶχον, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἓνα ἰδιαίτερον διακριτικὸν γνώρισμα, τ.ἐ. τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὴν τόλμην νὰ ὑπερασπισθοῦν τὰ ὅσα καὶ τὰ ἱερά τῆς φυλῆς μας χωρὶς κἂν νὰ ὑπολογίσουν τὰς ἀναμενόμενας λόγῳ τῶν θέσεών των ἀμέσους ἢ ἐμμέσους ἀντιδράσεις, διαφωνίας, δυσανασχετήσεις καὶ διωγμούς. Ἐσκέφθησαν οὗτοι οὕτως καὶ ἐνήγησαν κατὰ τὸν πλέον ἐπωφελεῖ τοῦτον τρόπον καθότι καὶ διότι ἤρθησαν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων τῆς ἐποχῆς των, ἔλαβον τὰ μηνύματα τῆς ἐποχῆς των καὶ ἔθεσαν τὸ γενικὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν συμφέρον ὑπεράνω πάσης προσωπικῆς βλέψεως καὶ σκοπιᾶς, γνωρίζοντες καλῶς ὅτι ἀξίζει νὰ θυσιάσῃ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ προκειμένου νὰ διακονήσῃ τὸν Ἐσταυρωμένον καὶ Ἀναστάντα Χριστόν, τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ τὸ Γένος του. Πρὸ οὐδενὸς κινδύνου δὲν ὑπέστειλαν τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ οὐδέποτε ὑπεχώρησαν ἔσω καὶ ἐὰν αὐτὴ αὐτὴ ἢ ἐμμονὴ των τελικῶς εἶχεν λίαν δυσάρεστα ἐπακόλουθα διὰ τὴν ζωὴν των. Οὗτοι πάντες ἔβλεπον πάντοτε μπροστὰ καὶ ἠγωνίζοντο τὸν καλὸν ἀγῶνα ὥστε καὶ ἡ Ἐκκλησία των καὶ ἡ Παροικία των καὶ τὸ ἔθνος των νὰ προχωροῦν συνεχῶς πρὸς

νέας πνευματικής, κοινωνικής και εθνικής επίτυχίας και να δοξάζονται και αυτοί και η Έκκλησία των και τὸ Ἔθνος των.

Πιστὸς συνεχιστὴς πασῶν τῶν ἱερῶν τούτων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν μορφῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκράτησαν ἀλώβητον τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἐδόξασαν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τὴν Ἀφρικανικὴν ταύτην Χώραν εἶναι καὶ ὁ σημερινὸς Δεσπότης καὶ Αὐθέντης, ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀλεξανδρέων, Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικής κ.κ. ΠΕΤΡΟΣ Ζ΄, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ νεανικὸν αὐτοῦ σφριγὸς καὶ τὴν ἀπλότητά του, μὲ τὴν διακρίνουσαν τούτον δραστηριότητα καὶ μαχητικότητα, μὲ σύνεσιν καὶ διορατικότητα ἀγωνίζεται νυχθημερὸν διὰ τὴν περιφρούρησιν τῶν ἀπαραγράπτων ἱστορικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀποστολικοῦ τούτου Θρόνου καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς τὸν ἀφρικανικὸν τούτον χῶρον, διὰ τὴν συμφιλίωσιν τῶν Ὀρθοδόξων μετὰ τῶν Προχαλκηδονίων, ἀγωνίζεται λέγομεν, διὰ τὴν ἐπιτύχη ὄχι τὸ «Λίαν Καλῶς» ἀλλὰ τὸ «Ἄριστα» καὶ διὰ τὴν Ἀποστολικὴν Καθέδραν τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ὡς καὶ διὰ τὸν ἐναπομείναντα Ἑλληνισμὸν, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ καὶ τὸ εὐσεβές Του πλήρωμα καὶ στήριγμα.

Ἀπαντες ἀνεξαιρέτως ἡμεῖς οἱ κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ζῶμεν ἐνταῦθα καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχομεν τὴν μεγάλην καὶ ἐξειδικιασμένην τιμὴν νὰ ὑπηρετοῦμεν τὸν παλαίφατον καὶ ἱστορικὸν καὶ Ἀποστολικὸν τούτον Θρόνον ὑπὸ τὴν Πατρικὴν αὐτοῦ σκέπην καὶ εὐλογίαν, ἐμπνεόμεθα ἐκ τοῦ προσωπικοῦ Του παραδείγματος καὶ λαμβάνομεν θάρρος καὶ τόλμην, δύναμιν καὶ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν διὰ τὴν διακονήσωμεν ταπεινῶς τούτον καὶ νὰ ἀναδειχθῶμεν μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἄξιοι ἐργάται τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου.

Τόσον ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ὅσον καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς οἱ συγκροτοῦντες τὴν περι Αὐτὸν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἡμεῖς οἱ ὑπόλοιποι Κληρικοί προσπαθοῦμεν νὰ δώσωμεν τὴν ὅσον τὸ δυνατόν καλυτέραν μαρτυρίαν καὶ παρουσίαν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν ὄντως φιλόξενον ταύτην Χώραν.

Εἰς τὸν ἄνισον τούτον ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον δίδομεν ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας ἐμπνεόμεθα, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, καὶ ἀπὸ τὸν ἰδικόν Σας προσωπικὸν ἀγῶνα, τὴν ἰδικὴν Σας ἄοκνον προσπάθειαν, ἀπὸ τὴν ἰδικὴν Σας πρωτοβουλίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν Σας τόλμην καὶ ἀποφασιστικότητα, διὰ τῶν ὁποίων εὐθὺς ἅμα τῇ

θεῖα συνάρσει καὶ ἐπινεύσει ἀναρρήσει Ὑμῶν εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, ἐπεχειρήσατε καὶ τὸ ἐπιτύχαιε νὰ ταράξετε τὰ λιμνάζοντα ὕδατα τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Γνωρίζομεν, Μακαριώτατε, ὅτι ἡ δυναμικὴ καὶ θαρραλέα ἐπέμβασις Ὑμῶν εἰς τὰ κακῶς κείμενα τῆς κοινωνίας τῆς φιλιότητος μας Πατρίδος, τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν νεολαίαν ὡς καὶ διὰ τὰ κοινωνικὰ καὶ ἐθνικὰ προβλήματα προεκάλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλῆ πλείστας ὄσας ἀντιδράσεις, διαφορίας, δυσανασχετήσεις καὶ ἀμφισβητήσεις ἐκ μέρους ὠρισμένων παραγόντων, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ εἶναι παρωχημένος θεσμός, ἄφωνος ἰχθύς καὶ μητέρα προδίδουσα τὰ τέκνα της.

Τὸ 70% τῶν Ἑλλήνων θαυμάζει καὶ ἀποδέχεται τὰς πρωτοβουλίαις Ὑμῶν, αἱ ὁποῖαι ἐρχονται νὰ καλύψουν τὰ κενὰ, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησε ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ δικαίου ἢ ἀδίκου τῶν κινήτρων τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὰς ἀντιδράσεις εἰς τὰς θέσεις Ὑμῶν, ἡμεῖς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ παλαίφατον Πατριαρχεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἀποτελοῦντες ζωτικὸν τμήμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Διασπορᾶς ἐπιθυμοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ εἶναι ζῶσα καὶ δραστικὴ καὶ νὰ βοηθῆ καὶ νὰ διαιτῆ διὰ τὰ δικαιώματα τῶν ἐμπεριστάτων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Διασπορᾶς, ὅστις εἶναι καὶ ἀρρήκτως συνδεδεμένος μετὰ τοῦ μητροπολιτικοῦ τοιοῦτου.

Αἱ ὡς ἄνω ἀντιδράσεις φέρουν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὰς ἀντιδράσεις αἱ ὁποῖαι προεκλήθησαν ἐκ τοῦ λόγου, τῆς δράσεως, τῆς ζωῆς καὶ πολιτείας τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξῆσεν ἐνταῦθα κατὰ τρόπον ἀρκούντως ἀνάγλυφον τὰς διακυμάνσεις τοῦ Ἱ. Κλήρου τῆς τότε ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου τὸ Κελλὶ εὐρίσκεται εἰς τὸν ἱερὸν τούτον χῶρον διὰ τὴν ἐνθυμίξην εἰς ἡμᾶς ὅτι πρέπει νὰ ἀγωνιζώμεθα διὰ τὰ ἀντικειμενικὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὁποίου ἀπόψε ποιούμεν ἐμπλεοὶ χαρᾶς καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως τὰ θυρανοίξια αὐτοῦ.

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἐπιτροπεὶα τοῦ ἁγιωτάτου, ἀρχαιοτάτου, περιφήμου, περιβλέπτου καὶ ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Μεγάλης Πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικής φέρουσα τὸν ἐόρτιον αὐτῆς στολισμὸν, ὁ Ἱ. Κληρὸς καὶ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἐκλεκτοὶ Πάροικοι μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Σεπτὸν ἡμῶν Δεσπότην καὶ Αὐθέντην, τὸν Πάπαν

και Πατριάρχηγν Άλεξανδρείας και πάσης Άφρικής Κύριον Κύριον ΠΕΤΡΟΝ Ζ' άπευθύνομεν προς Ύμās τὸ «Καλῶς Ἦλθατε».

Στὴν ὑποδοχὴ παρίσταντο και ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σινά, Φαράν και Ραϊθῶ κ. Δαμιανός, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Καΐρου κ. Ἰωάννης Διακουμίδης με τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ., ὁ Διευθυντῆς τῶν Γραφείων κ. Γεώργιος Βαλλάς, Μέγας Ἐκκλησιάρχης, ὁ ὁποῖος και ἔψαλε, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνορθόδοξου Κοινότητος τῶν Ἀραβοφώνων Καΐρου κ. Robert Hosni, τὰ προεδρεῖα τῶν ἑλληνικῶν σωματείων Καΐρου και Ἡλιουπόλεως και πολλοὶ πάροικοι.

Στὸν Π. Ἐπίτροπο Καΐρου ἀπάντησε ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος:

Ἦλθαμε σ' αὐτὸν τὸν Πανίερον Πατριαρχικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου και στὰ ἐνδιαίτηματα τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται στὸν περίβολο τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς. Αἰσθάνομαι μεγάλο χρέος ἀπέναντι στὸν περιούσιο λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ἑλληνικὴ Ὁμογένεια και Ὁρθόδοξο Πατριαρχεῖο ἔχουν διαδραματίσει σπουδαῖο ρόλο και ἔχουν γράψει ἐδῶ μεγάλη ἱστορία. Σὰς ἀτενίζομε με βαθεῖα ἐκτίμησι προὸς τὸ ἀκμαῖο ἠθικὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο σὰς διακατέχει και σὰς χαρακτηρίζει, ζώντας στη φιλόξενη αὐτὴ χώρα τῆς Αἰγύπτου. Ἄν και ἀποτελεῖτε μιὰ θρησκευτικὴ και ἔθνικὴ μειονότητα, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖτε νὰ βαδίζετε πάνω στὰ χνάρια τῶν πατέρων σας, τῶν πατέρων μας. Δὲν ἐπαναπανόμαστε μόνο στὶς δάφνες τῶν προγόνων μας, ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία εἶναι νὰ συνεχίζεις νὰ γράφεις σελίδες στὸ βιβλίο τῆς ἱστορίας και εἶμαι βέβαιος ὅτι και σεῖς τὴ συνεχίζετε.

Ἀνῆκομε σὲ ἓνα γένος ποὺ ἔχει περάσει πολλὲς δοκιμασίες και ἀπὸ πολλὲς συμπληγάδες, ἀλλὰ πάντοτε διασώθηκε ἀλώβητο και ἀκέραιο, γιατί διακρινόταν πάντοτε ἀπὸ ἀληθινὴ θεοσέβεια και ἦταν προσηλωμένο σὲ ἠθικὲς ἀρχὲς και ἀξίες.

Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα και σὰς μεταφέρω τὸν χαιρετισμὸ τῆς μητροπολιτικῆς μας πατρίδος ἢ ὁποῖα ἔχει και αὐτὴ τὰ προβλήματα τῆς, ἀλλὰ πάντοτε προσβλέπει με χρηστὲς ἐλπίδες στὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Διασποράς, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὰ στενὰ ὄρια τοῦ Ἑλλαδισμοῦ. Στὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Ἀποδημίας, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε πάντοτε δυναμικὸς και καρποφόρος.

Γιὰ νὰ ξεπεραστεῖ ἡ σημερινὴ κρίσιμὴ τῶν ἠθικῶν ἀξιών τοῦ κόσμου και τῆς ὑψηλίου, πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν οἱ πνευματικὲς ἐφεδρίες, τίς ὁποῖες διαθέτομε ὡς Γένος και Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία μας ὑπῆρξε πάντοτε στοργικὴ, ἀληθινὴ και εἰλικρινὴς μητέρα τοῦ λαοῦ μας στὸ διάβα τῆς ἱστορίας μας. Κοντὰ στὴν Ἐκκλησία μας βρήκαμε τὴν ἰδιοπροσωπία μας, τὴν ταυτότητά μας τὴν ἔθνικὴ και πνευματικὴ. Ἑλληνισμὸς και Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὸν 4ο αἰῶνα βάδισαν ἀχώριστοι μέσα στοὺς αἰῶνες. Ὑπῆρξε μιὰ θαυμαστὴ σύνθεση, ἢ ὁποῖα χαρακτηρίζει ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας. Ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἐκεῖνη ποὺ διαφύλαξε τὰ ζώπυρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ και τοῦ Γένους μας και μέσα ἀπὸ ποικίλους πειρασμοὺς και δοκιμασίες κατόρθωσε νὰ ὀδηγήσει τὰ τέκνα τῆς εἰς νομὰς σωτηρίους.

Αὐτὸ πράττομε και τώρα, γιατί οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πνευματικὰ ὑπόβαθρα, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πνευματικὴ θωράκιση. Ἡ σκέψη μας τρέχει τώρα προὸς τὸ φωτεινὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου Πατρός μας Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ. Στὴν καρτεριά, στὴν ὑπομονή, στοὺς πνευματικὸς του ἀγῶνες. Πρέπει νὰ ἀναβαπτισθοῦμε στὰ νάματα τῆς πίστεώς μας. Καὶ οἱ ἐκδηλώσεις αὐτῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας γιὰ τὸν «Ἁγιον τοῦ αἰῶνος μας» εἶναι γιὰ ὅλους μας πρώτης τάξεως εὐκαιρία.

Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος πρόσφερε στὸν Ἱ. Ναὸ Σταυρὸ Εὐλογίας σὲ ἀνάμνηση τῆς ἐπισκέψεώς του και ὁ Πατριάρχης Πέτρος παρασημοφόρησε τοὺς χορηγοὺς τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ κελλιοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τὰ θυρανοῖξια τοῦ ὁποῖου πραγματοποιήθηκαν με πανηγυρικὸ τρόπο στη συνέχεια.

Τὸ βράδυ ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότητα Καΐρου δεξιώθηκε τὸν Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς αἴθουσες τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου.

(Συνεχίζεται)

Γεωργίου Δ. Παπαδημητρόπουλου, ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΜΑΣ - Συναξαριστὲς τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου ἕως Δεκεμβρίου, τόμοι 1-12, σχῆμα 14Χ21.

Τὰ Συναξάρια τῶν Ἁγίων τῆς Πίστεώς μας, ποὺ εἶναι καταχωρημένα στὰ 12 Μηναῖα τῆς Ἐκκλησίας, προσφέρονται τώρα σὲ ζωντανὴ δημοτικὴ γλώσσα, με τὰ ἀπαραίτητα πραγματολογικὰ στοιχεῖα, παραπομπές, ἱστορικὸ πλαίσιο και ἀλφαβητικὸ εὑρετήριο τῆς ἡμερομηνίας ἑορτασμοῦ τῶν Ἁγίων. Σὲ 12 κομψοὺς τόμους, ἓνα γιὰ κάθε μῆνα. Τὸ καλύτερο ἐποικοδομητικὸ ἀνάγνωσμα τῶν φιλαγίων χριστιανῶν.

«Ἡ Ὁρθοδοξία: προφητικὴ φωνὴ κρίσεως καὶ κλήσεως τοῦ κόσμου»

(στὸ μεταίχιμο δύο χιλιετιῶν)*

«Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Μακαριώτατε,
ἐξοχότατε κύριε Πρόεδρε,
ἅγιοι Πατέρες,
ὄσοι ἐκ τοῦ ἱεροῦ καταλόγου καὶ ὄσοι πιστοί,
*«ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ
οὔ καὶ σωτήρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν
Χριστόν»¹.*

Ὡς πολίτες τῆς οὐρανο-επιγείου Ἐκκλησίας
καὶ συνάμα τῆς ἐπιγείου πατρίδος μας, συνθλι-

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γουμενίσσης,
Ἄξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου
κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

βόμενοι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐπισυμβαινόντων ἐν-
ταῦθα καὶ ἀλλαγῶν (μὲ τὴν εὐαισθησία τῆς χρι-
στιανογενοῦς καὶ ἑλληνοπρεποῦς ἀνθρωπιάς), ἰ-
δοὺ καὶ ἐμεῖς σήμερα μὲ τὴν χαρμολύπη τοῦ ὀρ-
θοδόξου ἤθους συγκροτοῦμε πανηγυρικὴ σύνα-
ξη λατρείας τοῦ Θεοῦ καὶ αἴνου τῆς ὀρθοδόξου
πίστεως.

α) Ἰστάμεθα σ' αὐτὸν τὸν ἱερὸ χῶρο τῆς
νεότερης ἱστορίας μας, ὅπου πάμπολλες συγκυ-
ρίες ἰδίως κατὰ τὸν δύνοντα αἰῶνα ἄφησαν ἀπο-
τυπωμένη —δοξολογικὰ ἢ θρηνητικὰ— τὴν εὐ-
χάριστη εἶτε δυσάρεστη μνήμη τους. Ἀναπολοῦ-
με τὸ μῆνυμά τους καὶ ταυτόχρονα ὀσφραϊνόμε-
θα τὴν ὁσμὴ τῆς πνευματικῆς εὐωδίας τῆς
διαιώνιας ἐκκλησιαστικῆς προἰστορίας καὶ ἱστο-
ρίας, ποὺ ἀδιακόπως κοινωνεῖ καὶ ἀπαύστως

* Ὁμιλία ποὺ ἐκφωνήθηκε κατόπιν σεπτῆς ἐντολῆς τῆς
Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὸ Μητροπο-
λιτικὸ Ναὸ Ἀθηνῶν, κατὰ τὴ θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς
τῆς Ὁρθοδοξίας, 28.2.1999, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτά-
του Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρι-
στοδοῦλου, μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν μελῶν
τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 142ας Συνοδικῆς περιόδου, παρουσία τοῦ
Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Κωστή Στεφανόπουλου. Ἐκ-
φωνήθηκε μὲ περικοπές, ἀλλὰ δημοσιεύεται στὴν ἐκτενέστε-
ρη μορφή της.

1. Φιλ. γ', 20-21.

δοξολογεῖ τὸν ἐν Τριάδι Ἐνα Θεὸ τῆς χριστια-
νικῆς ἀποκαλύψεως. Καὶ ἐν ταῦτῳ ἐνορῶμεν
διὰ τῆς πίστεως «ὄρασιν ἦν εἶδον» οἱ Προφη-
τες' «θεώμεθα» διὰ τῆς ἀποστολοπαράδοτου
θεοσέβειας τὴν ἐκσταση τῶν αὐτοπτῶν τῆς Με-
ταμορφώσεως' καὶ προορῶμεν διὰ τῆς ἀποκαλυ-
πτικῆς ἐλπίδος τὰ ἔσχατα, τὴν ἐν Χριστῷ αἰωνι-
κὴ μεθιστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ σύμπαν-
τος κόσμου².

Ἐνορῶμεν... θεώμεθα... προορῶμεν ὅλα αὐ-
τά...! Πῶς εἶναι δυνατόν;

Καὶ ὅμως, αὐτὸ εἶναι ἡ θεία Λειτουργία, τὴν
ὅποια συνεπιτελοῦμε, μὲ προεξάρχοντες τοὺς
λειτουργοὺς καὶ συμμετέχοντες τοὺς λειτουργη-
μένους. *Ναί, ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ἡ μεγάλη
καὶ ζῶσα εἰκόνα τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας,
τοῦ γεγονότος τῆς σωτηρίας, τῆς ἱστορίας τῆς
σωτηρίας, ποὺ σήμερα πανηγυρικὰ ἐορτάζουμε
τὴν ποτε ἀναστήλωσή της στὶς συνειδήσεις τῶν
εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν. Ζοῦμε καὶ
βιώνουμε, ὁ καθένας στὸ βαθμὸ τῆς καθαρτικῆς
καὶ ἐνθεωτικῆς δεκτικότητος καὶ μεθεκτικῆς δυ-
νατότητός του, τὴν βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὅποια ὡς ἀ-
δάπανος Χάρη μετεχομένη ἀπὸ τοὺς θεόφρονες
συνιστᾷ τὴν ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὲρ τοὺς οὐρανούς ἐν-
θεαστικὴ πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας, πραγ-
ματικότητα ποὺ ὀρίζει ἀπὸ τὸν φωτιστὴ τῆς Ἀ-
θῆνας, τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅλης τῆς ἑλληνοστικῆς
οἰκουμένης ἀπόστολο Παῦλο ὡς «τὸ σῶμα τοῦ
Χριστοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι
πληρουμένου»³. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν μυστηριακὴ
βεβαιότητα καὶ πληρότητα, ἀπευθύναμε κι ἐμεῖς
σήμερα τὰ προσευχητικὰ μας αἰτήματα γιὰ τὴν
εἰρήνη τοῦ σύμπαντος κόσμου, τὴν εὐστάθεια
τῶν ἁγίων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ
τὴν ἐν Χριστῷ ἐνότητα, τ.ἔ. ἀνακεφαλαίωση καὶ
σωτηρία, τῶν πάντων⁴.*

2. Ἐμμεση ἀναφορὰ στὸ «Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας»:
«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκ-
κλησία ὡς παρέλαβεν...».

3. Ἐφεσ. α', 23.

4. Εἰρηνικὰ θ. Λειτουργίας Μ. Βασιλείου (καὶ ἰ. Χρυσό-
στόμου).

β) Ἐντὸς ὀλίγου θὰ λιτανεύσουμε διὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων τὴν ὀρθοδοξία καὶ τὴν ὀρθοπραξία, τ.ἔ. τὴν ρεαλιστικὴ θεοκοινωνία μας. Θὰ ἐπαναλάβουμε μιὰ λιτανεία, μιὰ ἔξοδο καὶ φανέρωση αὐτῆς τῆς θεοκοινωνίας πρὸς τὸν κόσμον, ποὺ σημαίνει δέηση συνάμα πρὸς τὸν Θεὸ καὶ κλήση - «ἔρχου καὶ ἴδε» πρὸς τὸν κόσμον. *Εἶναι μιὰ λιτανεία πού, πρὶν φθάσει ὡς παρακαταθήκη μέχρις ἡμῶν, διήλθε ἀπὸ τὸ χρόνο τῶν Μακεδόνων, τῶν Κομνηνῶν, τῶν Παλαιολόγων, τοῦ Σχολαρίου, τῶν Νεομαρτύρων, τῶν Λογάδων τοῦ Γένους ἀπὸ τὸν καθαγιασμένο (εἰ καὶ καθμαγμένο σήμερα) χώρο τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντίνου Πόλεως καὶ τῶν λοιπῶν παλαιφάτων Πατριαρχείων καὶ τῶν ἱερῶν σεμνωμάτων τῆς Ρωμιοσύνης ἀπὸ τὸ πνευματικὰ καταχωρωμένο καὶ ἀναπαλλοτριωτὸ ἦθος τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας προμάχων καὶ τοῦ Γένους κλημάτων. Εἶναι μιὰ λιτανεία τῆς θεανθρώπινης καὶ δοκιμασμένα ἀνθρωπίνης ταυτότητος τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ ἀνθρώπου, ὡς πρόταση ζωῆς ἀπέναντι στὸ ἀντιπρότυπο τοῦ ἀπρόσωπου καὶ ἀριθμοποιουμένου ἀτόμου τῆς ἰσοπεδωτικῆς μαζοποίησεως καὶ οἰκονομικῆς παγκοσμιοποίησεως⁵.*

Αὐτὴ ἡ λιτανευτικὴ (ταυτόχρονα δεητικὴ καὶ κληρικὴ) ἔξοδος πρὸς ἐπανευαγγελισμό τοῦ κόσμου ἀποτελεῖ ἀναπόδραστο χρέος τῆς ἐλεήμονος καρδιάς τῆς Ὁρθοδοξίας, σήμερα περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε, καθὼς ἀνδρώνεται μιὰ νέα (ἴσως, ἢ ἔσχατη) «εἰκονομαχικὴ» περίοδος τοῦ κόσμου⁶.

Ἀποκρυπτογραφώντας τὰ πολλαχόθεν προωθούμενα μηνύματα τῆς μετανεωτερικῆς ἐποχῆς μας, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ πανίσχυροι ἐργοδότες τῆς σημερινῆς ἐκρηκτικῆς προόδου *ἐτοιμάζονται*

νὰ ἐπενδύσουν τὰ τεχνολογικὰ προγράμματα τῆς λεγομένης «παγγνωσίας», «παντοδυναμίας» καὶ «παγκυριαρχίας»⁷ στὸν 21ο αἰῶνα μὲ ταχύτερους ρυθμοὺς ἀνελέγκτων ἐφαρμογῶν. Οἱ σοφοὶ τοῦ δύνοντος ἢ μᾶλλον τοῦ προώρου ἀρξάμενου νέου αἰῶνος μὲ πρόσφατες ἀναλύσεις καὶ ἐπιστημονικὲς ἢ καὶ φιλοσοφικὲς προβλέψεις σαφῶς ὀμιλοῦν γιὰ τὴν «Νέα Ἐποχὴ» τῆς αὐθιπαρξίας καὶ αὐτο-αξίας τοῦ κόσμου, τῆς αὐθερμηνείας καὶ αὐτονομηματοδοτήσεως, τῆς αὐτοπραγμάτωσης καὶ αὐτολατρείας. Βεβαίως, οἱ πάντες κατανοοῦμε ὅτι τέτοια συνθήματα οὐσιαστικὰ ἐκφράζουν ἄκρως ἰδιοτελεῖς καὶ (ἐπομένως) ἐπικίνδυνα εὐφυεῖς κύκλους, ποὺ φιλοδοξοῦν οἱ ἴδιοι νὰ προσδώσουν καὶ νὰ καρπωθοῦν τὸ καταχρηστικὸ νόημα τοῦ ἀναμενόμενου κόσμου τοῦ 21ου αἰῶνος καὶ τῆς νέας (ὡς πότε, ἄραγε;) χιλιετίας! Ἐνδέχεται ὅλοι αὐτοὶ νὰ συστήσουν νέα ἐπιβιώσιμα σχήματα καὶ συμμαχίες παγκόσμιας ἀποικιοκρατίας, μεθοδεύοντες τὴν συγκρητιστικὴ ὁμογενοποίηση πολιτισμῶν, θρησκειῶν, οἰκονομιῶν, κοινωνιῶν, διότι μιὰ τέτοια κατάσταση θὰ ἀποτελεῖ εὐχείρωτον ἄθυρμα τῶν μεγάλων συμφερόντων⁸. Καὶ τοῦτο, ὑπὸ τὸ πρόσημα μιᾶς διεθνούς εἰρήνης καὶ ἀσφάλειας, ποὺ ὡστόσο θὰ ἰσοπεδώνει κάθε ἰδιαιτερότητα ἀντὶ νὰ συνεργεῖ στὴν ἰσότημη συνύπαρξη⁹ ποὺ θὰ ἐξουδετερώνει τὶς ἀντιστάσεις ἐλευθερίας ἀντὶ νὰ εἰρηνοποιεῖ σεβομένη προωτίστως τὴν ἐλευθερία τῶν ἀνθισταμένων¹⁰ ποὺ θὰ συναίρει τὰ ἔθνη καὶ διανθρώπινα σύνολα σὲ μάζες ὑπηκόων ἀντὶ νὰ κοινωνικοποιεῖ τὴν πανανθρώπινη μοίρα ἀντὶ νὰ πείθει τὶς ἀνθρώπινες καρδιές σὲ ἓνα κοινὸ ἄθλημα εἰρηνικῆς συμβιώσεως καὶ τουλάχιστον στοιχειώδους ἀνθρωπίνης καταλλαγῆς.

Ἐνόψει μιᾶς τόσο βαθειᾶς καὶ εὐρείας μεταλλαγῆς, *ποικίλα ἰδεολογικὰ νεοπλάσματα* (οἱ λεγόμενες παραθρησκείες) σπεύδουν ἤδη νὰ διαβρῶσουν τὴν παγκόσμια ἀγορὰ ἰδεῶν. Ἄπο-

5. Βλ. ἐπισημάνσεις Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὴν ὀμιλία του στὴ συνάντηση τοῦ Νταβὸς (2.2.1999), δημοσιευθεῖσα στὴν «Ἐλευθεροτυπία», 3.2.99, σ. 9: «Ἡ παγκοσμιοποίησις οὕτως ἐμφανίζεται ὡς τὸ νέον ὄραμα διὰ τοὺς μέν ὡς νέα ἀπειλὴ διὰ τοὺς δέ...», ἐνθα ἀναλύονται δειγματοληπτικῶς οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὴν ἀνεξέλεγκτη ἐφαρμογὴ τῆς παγκοσμιοποίησεως καὶ προτείνονται ἠθικὲς ἀρχές γιὰ τὴν πρόληψή τους.

6. Χριστουγεννιάτικον Μήνυμα τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη μὲ τὸν εὐγλωττο τίτλο «Χριστὸς καὶ παγκοσμιοποίησις». «Τὸ ὑπερκράτος, ἡ ὑπεροικονομία, ὑπερθρησκεία δὲν θὰ ὑπηρετοῦν τὸν Χριστὸ καὶ τὸν Ἄνθρωπο, ὡς Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸν Ἀντίχριστο καὶ ὄσους προσκυνήσουν τὸν Ἀντίχριστο», δημοσιευθὲν στὴν ἐφημ. «Ἡ Χριστιανικὴ».

7. Οἱ ὄροι εἶναι εἰλημμένοι ἀπὸ συνέντευξη τοῦ Ζὰν Ντανιέλ, διευθυντῆ τοῦ Le Nouvel Observateur, στὴν Ἡρα Φελουκατζή, δημοσιευμένη στὸ ἐνθετο «Ἰδέες γιὰ τὸν 21ο αἰῶνα» τῆς «Ἐλευθεροτυπίας», Δεκ. 1998, σ. 4-5, μὲ εἰδικὸ τίτλο «Ἀποχαιρετώντας τὸν 20ὸ αἰῶνα».

8. Γιὰ τὸ «Πανθρησκευτικὸ ὄραμα (ἐπιφάτλη) τῆς Νέας Ἐποχῆς», βλ. ὁμότιτλο ἄρθρο τοῦ μοναχοῦ π. Ἀρσενίου Βλαγκόφτη στὸ περ. «Διάλογος» τοῦ «Διορθοδόξου Συνδέσμου Πρωτοβουλιῶν Γονέων», ττ. 13-15 (1998).

βλέπουν σὲ μιὰ δυναμικότερη ἀλλοτριωτικὴ παρέμβαση σ' αὐτὸ τὸ νεφελῶδες πολιτιστικὸ, θρησκευτικὸ, φιλοσοφικὸ, κοινωνικὸ γίγνεσθαι, πρὸς ἴδιον ὄφελος, καθὼς πλέον «πάντων χρημάτων μέτρον οὐχ ὁ ἄνθρωπος (τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς σύμμανιστικῆς ιστορικῆς περιόδου «οὔσης κατειδώλου») οὐχ ὁ Θεάνθρωπος (τῆς δισχίλιετούς ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας), ἀλλὰ τὰ οικονομικὰ μεγέθη (καὶ ὀπίσω αὐτῶν οἱ μεταλλασθέντες "imperatores")».

Ἐνας ἰδιότυπος καὶ ἀλαζονικότερος «Ναβουχοδονόσωρ»⁹ ὀρθώνει σιγὰ σιγὰ τὴν χρυσοῦς εἰκόνα τοῦ στὴν ἀποκαλυπτικῆ Βαβυλωνία τοῦ «νέου κόσμου», ἀπαιτώντας ἀπὸ τοὺς ἀμήχανους ὑπηκόους τῆς παγκοσμιοποιήσεως θεϊκὴ λατρεία, χωρὶς νὰ ὑπόσχηται καμιά βελτίωση τουλάχιστον στὸ κοινωνικὸ καὶ οἰκολογικὸ γίγνεσθαι, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐπισηλώνοντας κατὰ πάσης ἀξιοπρεποῦς ἀντιστάσεως σήμερα μὲν τῆ «διπλωματικῆ» σπάθη τῶν πυραύλων, αὔριο δὲ τὴν ἀποτελεσματικότερη σπάθη τῆς παρεμβάσεως στὸ γενετικὸ ὑλικὸ τῶν ἀνεπιθυμητῶν πληθυσμῶν κ.ο.κ.

Ἴσως κάποιος, σωφρονέστερος τοῦ ὁμιλοῦντος, νὰ διίδει ἀρκετὴν ὑπερβολὴν στὰ λεχθέντα. Εἶθε ἐκεῖνος μὲν νὰ ἐπαληθευθεῖ, κι ἐμεῖς νὰ διαψευσθοῦμε. Ἀποστολή μας ὡς κληρικῶν δὲν εἶναι ἡ «προφητεία» ζοφεροῦ τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ ἡ προφητικὴ ἐξαγγελία τοῦ ἐνὸς καὶ μοναδικοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀμετακίνητης βεβαίας ἐλπίδος μας στὴν ἐσχατολογικὴ ὁλοκλήρωση τοῦ πανσωστικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

γ) Πάντως, καὶ μὲ τὴν μετριοπαθέστερη ἐκδοχὴ γιὰ τὰ σχεδιαζόμενα στὴν ἀνατέλλουσα νέα χιλιετία, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, ἡ χριστιανοσύνη καὶ μάλιστα ἡ ἀκεραία, ἀπλανὴς καὶ ἀειθαλὴς ἔκφρασή της, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, καλεῖται νὰ ἀπαντήσῃ στὴν πρόκληση ἐνὸς κόσμου ἀπροσδιορίστου πνευματικῆς ἰδιοσυγκρασίας, μεταλλαγμένου στὴ χοάνη τῆς ἐκκοσμικευμένης δυτικῆς χριστιανοσύνης, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ παντελῶς τὴν πραγματικὴ διαδικασίαν τῆς νηπιτικῆς μετανοίας καὶ θεοκοινωνίας, παλεύει ἄθεε μὲ τὰ συμπαρομαρτούντα δεινὰ τοῦ πολιτιστικοῦ γιγαντισμοῦ του καὶ προπαντὸς ἀναζητεῖ τὴν ψυχὴν του.

Βεβαίως, αὐτὸς ὁ κόσμος δὲν εἶναι κάτι ξέ-

9. Βλ. Δανιὴλ β'.

νο ἀπὸ μᾶς, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι οἱ πάντες εἴμεθα πλάσματα τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, στόχος τῆς δικῆς Του πανσωστικῆς φροντίδος καὶ συνυπεύθυνου συνεργοῦ τῆς παγκόσμιας ἱστορίας στὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνον ποῦ μᾶς ἀναλογεῖ. Οἱ ὅποιες ἐπισημάνσεις διαφορετικότητος δὲν ἀποκλείουν, ἀλλὰ σηματοδοτοῦν τὴ διαλεκτικὴ τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων, τῶν ἐπιρροῶν καὶ τῶν ἀνταλλαγῶν.

Ἄλλωστε ἡ ἐμβίωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παραδόσεως μᾶς χρεώνει μὲ τὴ μεγάλη ὀφειλὴ καὶ τὸ μεγάλο πλεονέκτημα τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἀναλύεται σὲ «καύσιν καρδίας ὑπὲρ πάσης τῆς κτίσεως, ἤγουν ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν ὀρνέων, καὶ τῶν ζώων, καὶ τῶν δαιμόνων, καὶ ὑπὲρ παντὸς κτίσματος»¹⁰.

δ) Ἐδῶ ὁμως ἀρχίζουσι τὰ ἐρωτήματα καὶ οἱ προβληματισμοί: τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει αὐτὴ ἡ στάση ζωῆς μὲ τὴν διακοινωνία προσώπων, κοινωνιῶν, πολιτισμῶν καὶ θρησκειῶν, ποῦ εὐνοεῖται ἀπὸ τὴν πολυ-πολιτιστικὴ ἀναζήτησι καὶ προοπτικὴν τοῦ κόσμου καὶ εἰδικότερα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κόσμου; ποῖο εἶναι τὸ ἐξαγωγίμο ἀγαθὸ τῆς Ὀρθοδοξίας γιὰ τὸ ὁποῖο ἐνδιαφέρεται ἡ Εὐρώπη, καὶ ἂν βέβαια αὐτὸ μόνον εἶναι ἡ κύρια συνιστώσα τῆς ὀρθόδοξου πίστεως καὶ ζωῆς, τὴν ὁποία κατὰ βάθος ἐπιποθεῖ νὰ γνωρίσει ὁ εὐρωπαῖος συμπολίτης μας; Ποιοὶ φορεῖς καὶ μὲ ποῖο τρόπο καὶ σὲ ποιούς ἀποδέκτες θὰ κομίσουν τὴ δική μας ὀρθόδοξη πολιτιστικὴ πρότασι; Κατὰ τὴν διαδικασίαν αὐτῆς τῆς ἐπικοινωνίας, θὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὴν εὐθύνην τῆς προφητικῆς καταγγελίας τοῦ διαπιστωμένου χάσματος μεταξὺ ρητορικῆς καὶ πραγματικότητος¹¹ καὶ τῶν κραυγαλέων ἀντινομιῶν τῆς διεθνούς πολιτικῆς ποῦ ἀσχεῖ ἢ ἐν μέρει ἡμετέρα καὶ ἐν πολλοῖς ἀλλοτρία Εὐρώπη; Ποιά εἶναι τὰ ὄρια μεταξὺ πολιτικῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἐντιμῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας, ἀγαπώσης ἐν ἀληθείᾳ;

Εἶναι ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα φαίνεται πῶς μέχρι σήμερα δὲν ἀπαντήθηκαν συστηματικά. Μᾶλλον ἐπαφίεται στὴ φορὰ τῶν πραγμάτων νὰ δώσῃ πρακτικὰς λύσεις, γιὰ τίς ὁποῖες ἐκ τῶν ὑστέρων θὰ καταγραφεῖ ἡ θεωρία.

10. Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, Τὰ εὐρεθέντα ἀσκητικά, Λόγος 81ος.

11. Ἡ διατύπωσις αὐτῆς τῆς διαλεκτικῆς εἶναι τοῦ Ὑπατου Ἀρμοστή τοῦ ΟΗΕ γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, μὲ τὴν εὐκαιρίαν ἐορτασμοῦ τῆς 50ῆς ἐπετείου τῆς σχετικῆς Διακηρύξεως.

ε) Καταρχήν, *ο κόσμος μας διακατέχεται από μιά έντονη άβεβαιότητα και άνασφάλεια, μαζί με μιά μοιρολατρική – θά έλεγα – προσδοκία λυτρωτικού και εύτυχούς διεξόδου.* Αυτό προδίδει άπουσία σταθερών έρεισμάτων, ρευστότητα πιστευμάτων, έλλειψη έμπειριών που θά μπορούσαν νά βεβαιώσουν τήν καρδιά του για τήν άληθινότητα και μονιμότητα τών έπιλογών της. Παρ' όλες τις έκπληκτικές τεχνολογικές προόδους, έχει στενέψει άσφυκτικά ο όρίζοντας τών άνθρωπίνων καρδιών' δέν υπάρχει ή διόραση τών έσω, ή καθαρή όραση τών έξω, ή ένόραση τών άνω, ή προόραση τών έπέκεινα. Και τούτο, διότι ο κόσμος άγνοεί τδ όπτικδ όργανο πραγματικής θεοπτίας τής μακραίωνης έκκλησιαστικής νηπτικής μας παραδόσεως, δηλαδή τήν χαρισματικώς καθαυμένη καρδιά, τόν χαρισματικώς φωτισμένο νοϋ, όπου άγνοεί και τήν θεραπευτική διαδικασία τής καθάρσεως, «πρός φωτισμόν τής γνώσεως τής δόξης τού Θεού έν προσώπω Ίησού Χριστού»¹².

Όστόσο, δέν χρειάζεται πολλή έρευνα, για νά διαπιστώσουμε ότι σήμερα ο δυτικός - ευρωπαϊκός κόσμος, προδομένος από ιδεολογίες, άπογοητευμένος από πολιτικές, άπελπισμένος από τά άδιέξοδα τής ίδιας ύλοφροσύνης, έπιστρέφει στη θρησκεία¹³. Πρόκειται για τήν επανάληψη ένδς τραγικού έργου που πρωτο-ανέβηκε πρδ 2000 χρόνων στη σκηνή τής γνωστής τότε οίκουμένης, κατειδώλου ούσης^{14α}. Φαίνεται μέν, αλλά κατ' ούσίαν δέν είναι και τόσο παρήγορο αυτό τδ φαινόμενο.

Όυτε μάς ίκανοποιεί τδ γεγονός ότι ή Ευρώπη άναζητεί σήμερα από τις θρησκείες και τις Έκκλησίες νά τής προσφέρουν κάτι τδ «πνευματικό», νά τής άποκαλύψουν τις δικές τους άρχές και θεωρίες ζωής για μιά πραγματικά δυναμική συμβολή στη νέα νοηματοδότηση τής Ευ-

ρώπης, πρδς καταλλαγή και ολοκληρωτική άνάπτυξη μιάς κοινωνίας άνθρώπινης και χρηστικής¹⁴.

Διότι ή μέν νεο-θρησκευτικότητα τού κόσμου δέν σημαίνει έπιστροφή στη μόνη άλήθεια, αλλά ψυχολογική άναζήτηση κάποιας μεταφυσικής διεξόδου πρδς ένα είδωλοποιημένο «θεδ» από τούς πολλούς που ήδη πωλούνται στην παγκόσμια και ιδίως στη δυτική άγορά, άσιατικής, αφρικανικής ή μεσαιωνικής προελεύσεως! Και ο πλουραλισμός τών θρησκευτικών μηνυμάτων ζωής (που ή συνδρομή τους ένδιαφέρει τήν Ευρώπη ως πρδς τήν κοινωνική χρησιμότητά της) θά συμβάλει στην άλληλοκατανόηση και τήν συνύπαρξη τών άνθρωπίνων πολιτιστικών συνόλων' αλλά ταυτόχρονα έπιβεβαιώνει και συντηρεί τήν σύγχυση που προκάλεσε ή μακρά πρακτική και θεωρητική άποστασία από τήν άποκαλυμμένη νηπτική όδδ θεοκοινωνίας με τόν ζώντα Θεό, τής άρχαίας ένιαίας έκκλησιαστικής παραδόσεως¹⁵.

ς) Λοιπόν, μετά από τόσους αιώνες χριστιανικής ιστορίας, *αυτή είναι ή καρποφορία τής Ευρώπης και τού δυτικού κόσμου;* Και άν από παρόμοια αντίληψη περδ θρησκείας έμφορείται και παρ' ήμίν ή πολιτική, πολιτιστική, εκπαιδευτική και λοιπή άρχουσα τάξη, τότε δέν γνωρίζω, άν θά έπρεπε ως Έκκλησία νά συνεισφέρουμε στην Ευρώπη και στην άνυποψίαστη δική μας «έλιτ» τήν έκκλησιαστική πολιτιστική έκδοχή ή κάτι πολυ άναγκαιότερο. Έννοώ τόν όρθόδοξο τρόπο μαθητείας στην ιστορική άποκάλυψη τού Κυρίου μας Ίησού Χριστού, στο Έυαγγέλιο τής καθολικής σωτηρίας όλου τού κόσμου και όλων τών αιώνων, όπως άδιάκοπα τδ κηρύττει και τδ πραγματώνει στη ζωή τού όλου σώματός της ή Έκκλησία μας με έξέχοντα ύποδείγματα τούς

12. Β' Κορ. δ' 6.

13. Βλ. τήν παρουσίαση συνεντεύξεως τού Σάμουελ Χάντιγκτον στη συντηρητική έφημερίδα «Ντι Βέλτ» τού Βερολίνου στα πλαίσια τού οικονομικού φόρουμ στο Νταβός, όπου μεταξύ άλλων τόνισε: «Η ύπαρξη θρησκειών περιγράφει μιά άλλη ανάγκη που νιώθουν οι άνθρωποι, τήν πίστη δηλαδή σε κάτι άνώτερο, που μπορεί νά είναι και ή μεταφορά τού ίδιου τού έαυτού τους. Όλόκληρο τόν 20ο αιώνα αυτό τδ ρόλο έπαιξαν κοσμικές ιδεολογίες. Μετά όμως τδ τέλος τού κομμουνισμού και τού φασισμού, οι άνθρωποι ξαναεπιστρέφουν στη θρησκεία» («Έλευθεροτυπία» 3.2.199).

14α. Βλ. Πράξ. ιη' 16. Έννοείται ο θρησκευτικός συμφορμός τής έποχής έκείνης.

14. Βλ. άρχιμ. Χρυσοστόμου Σαββάτου, Η συμβολή τής Όρθόδοξης Έκκλησίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, περ. «Έκκλησία», 1.10.1998, σ. 704.

15. Βλ. παρατιθέμενη άποψη τού R. Pakikkar, Cross Currents 29 (1979), σε άρθρο τού Καθηγητού Ίωάννου Καραβιδοπούλου στο συλλογικό τόμο «Παύλεια Γ', ο Άπόστολος Παύλος και ο Ευρωπαϊκός Πολιτισμός», Βέροια 1997, σ. 189: «ο πλουραλισμός δέν είναι άπλή δικαίωση διαφόρων άπόψεων, άλλ' ή άναγνώριση ότι τδ άληθινό είναι κάτι περισσότερο από τδ σύνολο όλων τών δυνατών άπόψεων». Και αυτόθι, τήν έπίσημανση σύμφωνα με τήν άποψη τού B. Demarest, («Ότι ο όρος "πλουραλισμός" δηλώνει] τή διδασκαλία ότι όλες οι θρησκείες είναι έξίσου ισχυροί όδοι σωτηρίας».

Άγίους. Αυτό τὸ ζωογόνο, ἐλπιδοφόρο καὶ εἰρηνοποιὸ μῆνυμα χαρᾶς καὶ δυναμισμού, ἀγώνων καὶ προοπτικῆς (καὶ μόνο αὐτό, καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα κυρίως αὐτό), μὲ τὶς ἀνυπολόγιστα λυτρωτικῆς, σωστικῆς καὶ δημιουργικῆς συνέπειές του, ὀφείλουμε ἑμεῖς πρῶτοι ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα νὰ τὸ ἀνακαλύψουμε πάλι στὸ «καταχωνιασμένο» βάθος τῆς βαπτισμένης καὶ μυρωμένης καρδιάς μας¹⁶ καὶ νὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ ἀναδυθεῖ καὶ νὰ δεσπόσει στὴ συνείδησή μας, ὥστε ὡς τρόπος ζωῆς νὰ ἀποτελέσει τὴ δική μας πρόταση ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς ἐταίρους μας τῆς Εὐρώπης.

ζ) Γνωρίζω καὶ ὅλοι τὸ γνωρίζουμε ὅτι, ἐπιρρασμένοι ἀπὸ εἰσαχθέντα ἀντιθρησκευτικὰ κηρύγματα τοῦ ἀκραίου διαφωτισμοῦ, ἢ νεοελληνικῆ κοινωνία καὶ ιδίως οἱ δυτικοτραφεῖς μορφωμένοι μας ἔχουν μιὰ ἐντονη ἐφεκτικότητα ἀπέναντι στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, δηλαδή στὴ μόνη ὑπαρκτή, ἀληθινὴ καὶ γνήσια ἔκφραση τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἑλληνορθοδόξου πολιτισμοῦ μας. Καὶ μάλιστα, ἀκόμη καὶ σήμερα, ὅσοι μιλοῦν γιὰ Ὁρθοδοξία, τὴν ἐννοοῦν ὡς ἰδέα, ὡς ἔθιμα, ὡς πολιτιστικὸ ἀγαθό, ὡς κτίσματα καὶ μορφῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, ὡς ὑπολογισμοὺς ὑπόλειμμα λαϊκῆς θρησκευτικότητος, ὡς κλειστὸ χῶρο ἐπικυριαρχίας τοῦ «μεσαιωνίζοντος» κλήρου, ὡς ἐμπορεύσιμο ἐθνικιστικὸ σύνθημα, ὡς μοχλὸ παρεμβάσεως στὸ Βαλκανικὸ χῶρο. Γι' αὐτό, καὶ ἀρκετοὶ ἕως πολλοὶ φορεῖς τῶν τεσσάρων ἐξουσιῶν (ιδίως οἱ τῆς τετάρτης λεγομένης «ὑπερεξουσίας») μὲ μιὰ πουριτανικὴ θεώρηση τῆς χρησιμότητός της καὶ μιὰ ἐθνικιστικὴ κατάφαση τῆς παρουσίας της ἀπλῶς ἀνέχονται τὴν Ἐκκλησία ὡς Ν.Π.Δ.Δ. καὶ σαφῶς τὴν διαχωρίζουν ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας· ἀποδέχονται μιὰ ἰδέα (κατ' οὐσίαν ἀνυπόστατη) καὶ ἀπορρίπτουν ἐμμέσως τὸ θεανθρώπινο ἱστορικὸ σῶμα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ζωῆς.

Τίθεται λοιπὸν ἓνα βασανιστικὸ γιὰ μᾶς ἐρώτημα: Αὐτοὶ μὲν οἱ φορεῖς, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς τους, ἔχουν τὴν θεσμικὴ εὐχέρεια νὰ ἐκφράσουν τὴν σύγχρονη νεοελληνικὴ πεμπουσία ὡς πολιτιστικὴ συνεισφορὰ στὸν Εὐρωπαϊκὸ πλουραλισμό. Ὡστόσο, μὲ τέτοια ἀντίληψη γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τόση ἄγνοια γιὰ τὴν Ἐκκλησία,

πῶς θὰ ἐκφράσουν τὸν ψυχισμό τοῦ λαοῦ μας καὶ τὴν ψυχὴ τῆς παραδόσεώς μας, ποῦ εἶναι βαθιά, ἀδιαίρετα καὶ ἀσύγχυτα ἑλληνορθόδοξη;

Ἄντιλαμβάνομαι καὶ κατανοῶ. Δὲν ἐπιμερίζω σ' αὐτοὺς μεγαλύτερη εὐθύνη ἀπ' ὅτι στοὺς «φραγκολεβαντίνους» διαφωτιστὲς τοῦ νεοελληνικοῦ κρατιδίου μας, καὶ σὲ μᾶς, ὅπωςδήποτε, τοὺς ποιμένες.

η) Ὁφείλω, ὅμως, νὰ καταγγείλω καὶ ἐγὼ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπίσημο βῆμα μιὰ μεγάλη πλάνη καὶ ἓνα μεγάλο ψέμα ποῦ κρατεῖ αἰχμαλώτους σὲ ἐρεβῶδες σκότος τόσοσ ἀδελφοὺς συνέλληνες:

— εἶναι ψέμα ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἀποτελεῖ θρησκευτικὴ ἐπινοήση καὶ ἰδεολογία· Χριστιανισμὸς εἶναι τὸ σῶμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ, ἢ Ἐκκλησία, μιὰ πραγματικότητα πέρα ὡς πέρα ἐμπειρικῆ, ἀπτή, ἱστορικῆ συνάμα καὶ ὑπέρ-ἱστορικῆ, θεϊκῆ καὶ ἀνθρώπινη¹⁷.

— πλανῶνται ὅσοι ἐπικαλοῦνται ποικίλες ἐκδοχῆς περὶ Ὁρθοδοξίας· μία καὶ μόνη ὑπάρχει: ἢ Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ποῦ ζεῖ τόσοσ αἰῶνες καὶ θὰ ὑπάρχει πέραν τῶν αἰῶνων καὶ ἐμπεριέχει καὶ σώζει τὴν ἱστορικὴ σάρκα τοῦ Ἑλληνισμοῦ· δὲν εἶναι ἰδιοκτησία ἢ δικαιοδοσία οὔτε ἡμῶν τῶν Κληρικῶν οὔτε κανενὸς ἄλλου· δὲν μᾶς ἀνήκει, ἀλλὰ τῆς ἀνήκουμε· οὔτε σώζεται ἀπὸ τὸν πουριτανισμό μας οὔτε χάνεται ἀπὸ τὴν κακοήθη μικρότητά μας·

— αὐτὸ ποῦ εἶναι, καὶ αὐτὸ ποῦ ἔχει νὰ προσφέρει ἢ Ἐκκλησία στὸν κόσμον δὲν εἶναι κάποιες ἐγκόσμιες ἠθικῆς ἀρχῆς οὔτε κάποιες μεταφυσικῆς ἰδέες· ἢ Ἐκκλησία εἶναι, ἔχει καὶ προσφέρει τὴν ἐμπειρία τοῦ ζῶντος Θεοῦ, τὴν μοναδικὴ ὁδὸ θεοκοινωνίας καὶ θεουργίας, μὲ τὸ σαφὴ ρεαλισμὸ τῶν ἱερῶν μυστηρίων καὶ τὸν ἐπίμονο ρεαλισμὸ τῆς ἀσκήσεως¹⁸ ὅλων τῶν ἀπ'

17. Βλ. Ἰακώβου Μάϊνα «Τὸ ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα», μελέτη στὸ συλλογικὸ τόμο «Μαρτυρία Ὁρθοδοξίας», ἐκδ. «Ἐστίας», 1971, σσ. 53 ἐξ., ὅπου καὶ συνοψίζεται ἱστορικο-θεολογικὰ ἢ κρινομένη ἐκδοχὴ τοῦ «ἀτεκκλησιοποιημένου» χριστιανισμοῦ στὰ πλαίσια τῆς δυτικῆς χριστιανοσύνης· Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονυσίου (†) «Πατροπαράδοτον σέβας» (ὁμιλία στὴν ἐορτὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας λεχθεῖσα στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν, 20 Φεβρουαρίου 1998), ἀνάτ. περ. «Ἐκκλησία», σσ. 11 ἐξ. καὶ τοῦ Αὐτοῦ «Ὁρθοδοξία καὶ Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα» (ὁμιλία στοὺς Ἀξιωματικούς τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ, 1 Μαρτίου 1990), Κοζάνη 1990, σσ. 14 ἐξ.· Νίκου Ἀ. Μασσοῦκα «Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεση στοὺς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεῖς τοῦ Δ', Ε', ΣΤ' αἰῶνα», ἐκδ. Πουρνάρα, 1992.

18. Βλ. Στ. Γ. Παπαδοπούλου, Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμός, Πορεία στὴν τρίτη χιλιετία, ἐκδ. Παρουσία, 1996, σ.

16. Ἁγίου Διαδόχου ἐπισκόπου Φωτικῆς, Τὰ ἑκατὸ Πρακτικὰ Κεφάλαια, 76.

αίωνος θεουμένων και σωσμένων μελών μιάς ιστορικής κοινότητας που άγκαλιάζει Παλαιά και Καινή Διαθήκη και θα έκτεινεται πέραν της συντελείας των αίωνων. Αυτή η έμπειρία, ταυτόχρονα μυστήριο Χάριτος και ιστορία γεγονότων, και οι φορείς και έκφραστές της συναποτελούν την πραγματικότητα της Έκκλησίας¹⁹.

Έπιτρέψτε μου, να υποκύψω στον πειρασμό μιάς άπολογητικής, χάριν ύμών και χάριν του κόσμου: αυτή η Όρθόδοξη Χριστιανική Έκκλησία, ή εν Έλλάδι και άπανταχού της γής, άποδεικνύει σε κάθε έποχή τον μοναδικό της θησαυρό, την ιστορική και πραγματική θεο-έμπειρία της, με τους ιστορικούς ύπαρκτους και έπωνύμους Προφήτες, Άποστόλους, Ίεράρχες, Μάρτυρες, Οσίους και Δικαίους, με τους Σωφρονίους, Ίακώβους, Πορφυρίους και Παίσιους κάθε έποχής. Αυτοί είναι οι (έξ ήμών και μεθ' ήμών) «πειρα μεμνημένοι», κι έμεις είμεθα τὸ πλήρωμα της έκκλησιαστικής κοινότητας που άποδέχεται και άκολουθεί τους «πειρα μεμνημένους»²⁰.

θ) Συναμφοότεροι «είμεθα πεπεισμένοι (για να χρησιμοποιήσω τον έξ έμπειρίας λόγο ένδς συγχρόνου θεόπτου οσίου και θεολόγου, του μακαριστού άρχιμανδρίτου Σωφρονίου) ότι *κατά βάθος οι άνθρωποι αναζητούν την Έκκλησίαν, διότι μόνον εν Αυτή εύρίσκεται ή τελεία ύπαρξις, ή κατ' εικόνα της Αγίας Τριάδος ύπαρξις, κατά τον λόγον του Χριστού: "Έρωτώ... ίνα πάντες έν ωσι, καθως Σύ, Πάτερ, έν Έμοι καγώ έν Σοί, ίνα και αυτοί έν ήμίν έν ωσιν... Και έγώ την δόξαν ήν δέδωκάς μοι δέδωκα αυτοίς, ίνα ωσιν έν καθως ήμεις έν έσμεν, έγώ έν αυτοίς, και συ έν έμοί, ίνα ωσι τετελειωμένοι εις έν"*»²¹.

38, ένθα και σημαντικότερες έπισημάνσεις για την έν τοίς πράγμασι «διαλεκτική» μεταξύ της Όρθοδόξου έμπειρίας και της εύσεβιστικής - ήθικιστικής - κοινωνιστικής εκπτώσεως της δυτικής χριστιανοσύνης.

19. Νίκου Ά. Ματσούκα, ένθ. άν., σ. 8: «... ανάμεσα σε δραματικές έντάσεις και στο θρίαμβο, ή άκόμη και στην κακοήθεια των γεγονότων προβάλλει ή πορεία της θείας οικονομίας: πατριάρχες, κριτές, βασιλιάδες, ιερείς, προφήτες, ό άσαρκος Λόγος, ό σαρκωμένος Λόγος, άπόστολοι, έπίσκοποι, άγιοι, λαός όλα σε μια ιστορική κοινότητα ένδς σώματος. Κι όλο τούτο τὸ σώμα μετέχει θεραπευτικά στην άποκάλυψη, που δέν είναι τίποτε άλλο παρὰ οι θεοφάνειες στην κρίση και στην ιστορία».

20. Παρ' άρχιμ. Ίεροθέω Βλάχω (νύν Μητροπολίτη Ναυπάκτου) «Τὸ Συνοδικὸν της Όρθοδοξίας», άνάτ. περ. «Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς», τ. 733 (1990) σ. 500.

21. Άρχιμανδρίτου Σωφρονίου (Σαχάρωφ), Άσκησις και Θεωρία, έκδ. Ί. Μ. Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Άγγλίας, 1996, σ. 161.

Κληρονόμοι αυτής της έμπειρίας, ή όποια μεριζομένη και διανεμομένη ουδόλως διαιρείται ή δαπανάται, είμεθα οι σημερινοί Όρθόδοξοι Χριστιανοί, και συγκεκριμένα Ύμεις και ήμεις, και οι άπανταχού συνορθόδοξοι και συνέλληνες.

ι) Αυτήν την κληρονομιά, με την όποία γαλουχήθηκε σύνολος ό πολιτισμός μας, δέν μπορούμε παρὰ να την έκφράσουμε (άκόμη και ύποσυνείδητα) στον τρόπο που έρμηνεύουμε και αντιμετωπίζουμε τις προκλήσεις της σύγχρονης έποχής, έστω κι άν ή έφηβική και μετεφηβική μας νεωτερικότητα μάς έξωθει σε άλλογενείς μιμητισμούς.

Πέραν όμως αυτού, ούτως ή άλλως καλούμεθα έπιπλέον σε συγκεκριμένες προτάσεις και κριτικές ή και διαμορφωτικές παρεμβάσεις στο πολυ-πολιτισμικό γίνεσθαι της Ευρώπης και εύρύτερα του κόσμου.

Ποιοί θα άνταποκριθούμε; Άσφαλώς όλοι έμεις, ήγεσία, κλήρος και λαός, χωρίς έγωτικά συμπλέγματα, χωρίς παραμορφωτικές προκαταλήψεις, άμόλευτοι άπό εισαγόμενα συνθήματα και άποσπασματικές παραποιήσεις της αλήθειας, σίγουροι για την βιωμένη πληρότητα της σαρκωμένης αλήθειας της παραδόσεώς μας. Η άντιπαλότητα λαϊκού κράτους και κληρικοκρατίας, που άκρίτως έπληρέασε κάποτε τα καθ' ήμάς, δέν υπήρξε στην παράδοσή μας, γιατί ή ιστορία της Όρθοδοξίας δέν γνώρισε ποτέ φεουδαρχική κληρικοκρατία. Τα άθεϊστικά φιλοσοφικά μανιφέστα ήταν ένα ένδυμα τόσο παρτάταιρο για τον δικό μας χώρο. Και ό πουριτανικός εύσεβισμός ως ήθικιστική αυτάρκεια, άπό τον όποίο εισέτι διακατέχονται μερικοί νεόκοποι εισαγγελείς της δημοσιογραφίας, μάλλον ταιριάζει στη φαρισαϊκή μιζέρια άλλων παραδόσεων και όχι στη λεβέντικη ψυχή του Ρωμιού. Λοιπόν; Να αφήσουμε κατά μέρος τις έπαρχιακές διχοστασίες και τις ιδιοτέλειές μας, για να άσχοληθούμε με τη διατήρηση, διαχείριση και έπαύξηση του μοναδικού μας εκκλησιαστικού (και έθνικού) παραδοσιακού θησαυρού.

Και πώς θα άνταποκριθούμε;

Καταρχήν, όσο ώριμάζουμε και διαπιστώνουμε ότι παράλληλα με τους υπερεθνικούς θεσμούς, συνεχίζει να λειτουργεί τὸ έθνος, *οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε πλήρως την ιδιαίτερη πολιτιστική μας ταυτότητα, για να άσκήσουμε σωστή άμυνα άπέναντι σε κάθε ισσοπεδωτική πολιτιστική και πολιτική έξάρτηση.* Και να

τὸ καταλάβουμε ἐπιτέλους πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλη πολιτιστικὴ ταυτότητα γιὰ τὸ ἔθνος μας ἀπὸ αὐτὴν μὲ τὴν ὁποία τεκμηριωμένα μεγαλοῦργησε στὴ (λεγόμενη) βυζαντινὴ περίοδο καὶ ἀναμφιλέκτως ἐπιβίωσε στὴν ὀδυνηρὴ μεταβυζαντινὴ δοκιμασία του²² ὡς πονεμένη, ἐσταυρωμένη καὶ ἀναστημένη Ρωμοσύνη μὲ τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση.

Ἐπειτα, ἔχουμε τὸ κρίσιμο ἱστορικὸ πρόνομο ὡς ἡ μόνη (μέχρι τοῦδε) ὀρθόδοξη χώρα τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης νὰ «ἐκπροσωποῦμε» ἐν τοῖς πράγμασι τὸ ὀρθόδοξο πολιτιστικὸ πρότυπο. Ἴσως δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι ἡ ἱστορικὴ συγκυρία ἢ μᾶλλον ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ σὲ μᾶς ἐπιμέρισε αὐτὸ τὸ χρέος, καθὼς ὁ Ἑλληνισμὸς ὡς φορεὺς τῆς Ὀρθοδοξίας διαφύλαξε καὶ ὑπῆρξε πληρέστερα τὴν ὑπερεθνικὴ οἰκουμενικότητά της, μαζὶ μὲ τὴν λοιπὴ χριστιανικὴ τῆς ἐξάρτηση: μετριοπάθεια καὶ ἐπιείκεια, ἀνθρωπινότητα καὶ θεανθρωπινότητα, παραδοσιακότητα θεοπτικοῦ ἤθους καὶ εὐρύτητα ἱεραποστολικοῦ ὕψους, ἀσκητικὴ συνέχεια τῆς θεουργίας καὶ καθαιρωμένη ἐκτείνεια²³ θεολογικῆς μαρτυρίας.

Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ μὴ ρευστοποιητέο ἀποθεματικὸ μας, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου μποροῦμε νὰ ἐκδώσουμε τὸ δικὸ μας «ἐθνικὸ νόμισμα» καὶ νὰ ἀσκήσουμε μιὰ πραγματικὰ ἐθνικὴ πολιτιστικὴ πολιτικὴ. Δὲν εἶναι στὴν ἐξουσία μας νὰ καθορίσουμε τίς ἰσοτιμίες μὲ τὰ ξένα πολιτιστικὰ νομίσματα ἢ καὶ μὲ τὸ πολιτιστικὸ

22. Βλ. Νίκου Μαρτσούκα, «Ἑλληνορθόδοξη παράδοση καὶ δυτικὸς πολιτισμὸς στὰ πλαίσια τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ», ἐκδ. «Μήνυμα», 1985 (μὲ σύντομες συμπερασματικὲς προτάσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκουμενικότητα, τὸν κοσμοπολιτισμὸ καὶ τὴν νηφάλια ἀντιμετώπιση τῶν ξένων ἐπιθέσεων) Ἐρωδωδῶρου Ζήση «Ὀρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμὸς. Νέα αἰχμαλωσία καὶ ἀντίσταση», ἐκδ. «Βρυέννιος», 1995 (μὲ θεολογικὲς ἐπισημάνσεις τῆς ἀλλοτριώσεως τῆς Δυτικῆς καὶ σύγχρονη τεκμηρίωση τῆς αἰσιόδοξης προοπτικῆς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἀντιμετώπιση πάσης ἐπιβουλῆς) Στυλ. Γ. Παπαδοπούλου, «Ὀρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμὸς, πορεία στὴν τρίτη χιλιετία», «Παρουσία», 1996 (μὲ συγκεκριμένους προτάσεις ὀρθόδοξου ἐκκλησιαστικῆς μαρτυρίας ἐναντι τοῦ ἐπαρκῶς σκιαγραφουμένου ἀλλοτριωμένου δυτικοῦ χριστιανισμοῦ, ὅπως ἐγγήγορη, ἀναβαπτισμὸς στὸν ὀρθόδοξο ρεαλισμὸ τῶν μυστηρίων καὶ τῆς ἀσκήσεως, θεολογικὴ καλλιέργεια καὶ «εὐρωστη» θεολογία) Κων/νου Χολέβα, «Παιδεία καὶ Ἐθνικὴ ταυτότητα στὴν ἐποχὴ τοῦ ΕΥΡΩ», ἀρθρο στὸ περ. «Πειραικὴ Ἐκκλησία», τ. 91, Φεβρουάριος 1999, σσ. 28-31 (μὲ συγκεκριμένη πρόταση θετικῆς ἀντιδράσεως ὅσον ἀφορᾷ τὴν προετοιμασία τῆς κοινωνίας μέσῳ τῆς παντοειδοῦς ἑλληνορθόδοξου Παιδείας).

23. Ὁ ὅρος τοῦ Στυλ. Παπαδοπούλου ἐνθ' ἄν.

ΕΥΡΩ ἢ ἐλευθερία εἶναι κυρίαρχος παράγοντας στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου πρὸς τὴν ἐνότητά του ἢ μὴ²⁴.

ια) Πάντως ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἐξηγήσουμε ὅτι τὸ νόμισμα τῆς Ὀρθοδοξίας, μὲ δοκιμασμένη τὴν ποιότητά του στὴν πυρὰ δεινῶν δοκιμασιῶν δύο χιλιετηρίδων, ἔχει ὡς ἐγκόσμια καὶ ὑπερκόσμια ὀνομαστικὴ ἀξία:

1ον) τὴν πρόταξη τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ἐναντι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ κατὰ συνέπεια τὴν θεόδοτη καὶ ἀναπαλλοτριωτὴ ἀξία ἐκείνου ἀνθρωπίνου προσώπου, τὸ ὁποῖο δὲν ἀποτελεῖ ἀσήμαντη καὶ ἀμελητέα ἀριθμητικὴ μονάδα μιᾶς συλλογικῆς ἀνθρωπομάζας, ἀλλὰ τουναντίον ὁ σεβασμὸς του συνιστᾷ «τὸ ὄντως ἀκλόνητον βᾶθρον τῆς ὑπάρξεως καὶ συνυπάρξεως ἡμῶν»²⁵.

2ον) τὴν ἀνυπέροχτη προτεραιότητα τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπολογίας, κατὰ τὴν ὁποία «δημιουργῶν τὸν ἄνθρωπον “κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ ὁμοίωσιν”, ὁ Θεὸς ἐπαναλαμβάνει ἑαυτὸν ἐν ἡμῖν»²⁶ ὅποτε ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἀπλῶς ἀνθρώπινα, ἀλλὰ πολὺ ὑπέρτερα δικαιώματα, καὶ κατὰ θεῖαν ἐπιταγὴ οὐδεὶς δικαιούται νὰ ὑποβαθμίζει ἢ νὰ ἀδιαφορεῖ, νὰ φθονεῖ ἢ νὰ μάχεται, νὰ ἀδικεῖ ἢ νὰ βλάπτει, νὰ ἀποκλείει ἢ νὰ περιφρονεῖ, νὰ προσηλυτίζει δολίως καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται ἀθλίως, νὰ κατανέμει σὲ ἀξιολογικὲς κατηγορίες καὶ καταχρηστικὲς ὑποδιαίρεσεις ὁποιοῦσδήποτε ἀνθρώπους, ὁποιασδήποτε φυλῆς καὶ ἡλικίας, ὁποιοῦσδήποτε πολιτιστικοῦ ἤθους, ὅπου γῆς²⁷ ὁ ρατσισμὸς καὶ ὁ κοινωνικὸς στιγματισμὸς ἀνθρώπων προσώπων εἶναι

24. Βλ. ἀρχμ. Σωφρονίου, ἐνθ' ἄν., σ. 166: «Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι διὰ τῆς Ἐνσαρκώσεως, διὰ τοῦ θανάτου ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, διὰ τῆς Ἀναλήψεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἕως τῆς ἰσότητος αὐτῆς μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ διὰ τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Θεὸς ἐξεπλήρωσεν ἀπολύτως τὸ πᾶν διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Καὶ ἐὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἢ ἐνότης παραμένη οὐχὶ πεπραγματοποιημένη, τοῦτο δὲν εἶναι εἰ μὴ ἡ συνέπεια τῆς ἀντιστάσεως τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐνότης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ εἰ μὴ διὰ τῶν προσπαθειῶν τῶν ἰδίων τῶν ἀνθρώπων, διότι ἡ ἀγάπη δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῆ ἔξωθεν».

25. Ὁμιλία τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ἐνθ' ἄν.

26. Ἀρχμ. Σωφρονίου, ἐνθ' ἄν., σ. 136.

27. Βλ. σχετικὸ μῆνυμα Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου γιὰ τὴν 50ῆ ἐπέτειο ἀπὸ τῆς ἀκήρυξης τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἐφημ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», ἔτος 23ο, τ. 462, 16.1.1999, σ. 16: «Στὴ σημε-

καταστάσεις ασύμβατες πρὸς τὸ θυσιαστικὸ φρόνημα καὶ ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας' ἢ κοινωνικὴ ἀδικία ὑπὸ τῆ νέα ἐκδοχὴ τῆς, τῆς συσσωρευσεως πλούτου σὲ λίγους καὶ τῆς ἐργασιακῆς ἐκμεταλλεύσεως ἢ τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τῆς καταδίκης τῶν πολλῶν ἀνέργων καὶ ἀνεστίων σὲ λιμαγχονία καὶ λιμοκτονία, συνιστοῦν κατάφωρη περιφρόνηση τοῦ νόμου τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ' ἢ *δολία ἐκμετάλλευση τῆς μεταφυσικῆς δίψας τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ τὸ δουλεμπόριο* τῆς ψυχῆς του ἀποτελεῖ ἔγκλημα μισαδελφίας καὶ μισοθείας'.

3ον) τὸ νόμισμα τῆς Ὁρθοδοξίας ἔχει ἀκόμη ὡς ὀνομαστικὴ ἀξία τὸν *τονισμό τῆς ἱερότητας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὡς ψυχοσωματικῆς ὀντότητας*' καὶ ἐπομένως τὴν καταδίκη τῆς εἰκονοκλαστικῆς βεβηλώσεως τῆς ἐνοειδοῦς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπὸ τὴν θεοστυγὴ σαρκολατρεία, πὸν ὑποκριτικὰ στιγματίζεται, ἀλλὰ καὶ ἀνερευθρίαστα ὑποθάλλεται ἀπὸ τὴν ἀναίσχυντη ἡδονοθηρία τῆς ἐποχῆς'.

4ον) κατὰ τὴν Ὁρθοδοξία ὑποχρεούμεθα *ὄχι μόνο γιὰ τὸν σεβασμὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς κτίσεως*' ὅποτε ἀναντίρρητα καταγγέλλεται ὡς ἀντιβαίνουσα στὸ θέλημα τοῦ Κτίστου ἢ μικρόψυχη, ἀλογία καὶ ἀπρονόητη, ἢ ἀδηφάγος, ὑβριστικὴ καὶ βέβηλη, ἢ τυφλή, τυραννικὴ καὶ ὀριακὰ καταστροφικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ ἐμβίου καὶ ἀβίου οἰκολογικοῦ περιβάλλοντος, ὡσὰν νὰ θέλει ὁ ἀνθρώπος νὰ ἐκφράσει παντοειδῶς τὴν ὕβρι τῆς ἀποστασίας του' ἢ στάση τοῦ πραγματικὰ Ὁρθοδόξου πιστοῦ εἶναι στάση ἔμπωνης φροντίδος γιὰ τὴν θεοβλαστοῦρητη κτίση'.

5ον) τὸ ἀνθρωπολογικὸ μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας τονίζει *τὴν πραγματικὴ αἰώνικη προοπτικὴ τοῦ θεόπλαστου ἀνθρώπου, ὡς συγκεκριμένης καὶ ἐκκλησιοποιημένης προσωπικῆς ὑπάρ-*

ρινὴ δυσάρεστη γενικὰ κατάσταση τῆς ἀνθρωπότητας ἢ Εὐρωπαϊκῆ Ἐνωσις ἀποτελεῖ μιὰν ἐλπιδοφόρα προοπτικὴ. Οἱ ἀρχὲς ἐπὶ τῶν ὁποίων οἰκοδομεῖται εἶναι οἱ Χριστιανικὲς καὶ βασικὸ στοιχεῖο τῆς εἶναι ἢ προστασία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἡ Ἐκκλησία μας, πὸν ἔχει κατὰ καιροὺς ὑποστει πολλὰ καὶ σκληρὰ σὲ βάρος τῆς διακρίσεις, βοηθάει μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις στὴν ὀλοκλήρωση τῆς Ε.Ε. εὐαγγελιζόμενη πρὸς ὅλους τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀνεκτικότητα καὶ ἀνοχὴ πρὸς τὸν πλησίον, τὸν ὀποιοιδήποτε πλησίον, καὶ τὴ βοήθεια, συναντίληψη καὶ συμπαράσταση πρὸς τοὺς πάσχοντες καθ' ὀιονδήποτε τρόπο συνανθρώπους μας, ἰδιαίτερα τοὺς νέους, τοὺς ἀνεργούς, τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἀδύναμους...».

ξέως' τοῦτο διδάσκεται Γραφικῶς καὶ τεκμηριώνεται ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν Ἀγίων στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τοῦ νῦν' ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς προοπτικῆς καλοῦμεθα νὰ ἐμπυχωσοῦμε τὸν ἀμήχανο ἀνθρώπο τῆς ἐποχῆς μας μὲ τὴν «ζῶσα ἐλπίδα» τῆς πίστεώς μας, βοηθώντας τον νὰ συνταιριάσει τὴν ἐσχατολογικὴ προσδοκία μὲ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν μεταμόρφωση τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἀποστολικὴ προτροπὴ τῆς δεύτερης πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου²⁸.

Μακαριώτατε καὶ ἱερώτατοι Πατέρες,
ἐξοχότατε κύριε Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας,
ἀγαπητοί μου,

κάθε ἐποχὴ παρουσιάζει στοιχεῖα εἰκονοκλαστικὰ, ἀντιπαραθέτουσα τὴν δικὴ τῆς ἀποσπασματικὴ ἐκδοχὴ περὶ παντὸς ἐπιστητοῦ στὴν καθολικὴ καὶ μοναδικὴ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Δὲν γνωρίζω, ἀν τελικὰ ἢ τρίτη μεταχριστιανικὴ χιλιετία θὰ πλειοδοτήσῃ τῆς παρερχομένης σὲ εἰκονομαχικὴ ἀλαζονεία, κατὰ τὶς προβλέψεις τῶν σοφῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Ἡ Ἐκκλησία, εἰρηνεύουσα ἐαυτὴν καὶ τὸν κόσμο, πορεύεται τὴν ὁδὸ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς χρέους, κρατοῦσα ἀναστηλωμένη στὶς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τὴν ἄχραντη εἰκόνα τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἀγωνιᾷ γιὰ τὴν ἐσχατολογικὴ φορὰ τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ περιπτύσσεται τὸν κόσμο «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» καὶ μὲ ἰδρώτα «ὡσεὶ θρόμβους αἵματος». Προσεύχεται.

Καὶ λιτανεύει τὴν εἰκόνα τοῦ ἔργου τῆς κοσμοσωτηρίου θείας Του οἰκονομίας. Εἶναι μιὰ λιτανεία δεητικὴ πρὸς τὸν Χριστὸ «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας» καὶ συνάμα κληρικὴ πρὸς τὸν κόσμο, μὲ τὰ βαρυσήμαντα ἀποστολοπροφητικὰ λόγια τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, λόγια κρίσιμα καὶ φοβερά, γεμάτα ἐσχατολογικὴ σιγουριά καὶ ὑπομονή:

«Ὁ καιρὸς ἐγγὺς ἐστίν. Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ὀυπαρὸς ὀυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι. Ἴδου ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἐκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἔσται αὐτοῦ. Ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος... Ναι, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ»²⁹.

28. Βλ. καὶ Νίκου Μαρσοῦκα «Ὁρθοδοξία καὶ αἴρεση», ἐνθ' ἀν. σ. 55: «Ἡ ἐσχατολογικὴ ἀναμονὴ περὶ τῶν ἀπὸ διάφορες φάσεις τελικὰ δένεται μὲ μιὰ ἄμεση μεταμόρφωση τοῦ κόσμου πὸν πραγματῶνεται προοδευτικὰ διαμέσου τῆς καινῆς κτίσης, τῆς ὁποίας φορέας εἶναι ἢ Ἐκκλησία».

29. Ἀποκ. κβ', 11-13, 20.

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΦΩΤΙΟΥ

Με λαμπρότητα εορτάσθηκε τὸ Σάββατο 6 Φεβρουαρίου 1999, ἡ μνήμη τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου. Ἡ ἐπίσημη εορτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καθιερώθηκε ἀπὸ τὸ 1912.

Τὴν παραμονή, Παρασκευὴ 5 Φεβρουαρίου, ὥρα 6.00 μ.μ., τελέσθηκε στὸν Καθεδρικὸ Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ἀθηνῶν πανηγυρικὸς Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων μελῶν τῆς Ἱεράς Συνόδου. Τὸν Πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱεράς Συνόδου, Ἀρχιμ. κ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς.

Τὴν φερόνυμη ἡμέρα τελέσθηκε Συνοδικὴ Θεία Λειτουργία στὸ Καθολικὸ τῆς Ἱεράς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης. Ὁ Ὁρθρος ἄρχισε στὶς 7.00 π.μ. Στὴ συνοδικὴ Θεία Λειτουργία ἱερούργησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ μαζί μετὰ τὰ μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ καὶ Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἑάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονα.

Στὶς 11.00 π.μ. πραγματοποιήθηκε Σύσκεψη τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ τῶν Ἑλλογιωτάτων κ.κ. Καθηγητῶν καὶ τοῦ λοιποῦ Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης μετὰ θέμα «Ἐνώπιον τῆς 3ης Χιλιετίας: ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεολογία τῆς». Εἰσηγητὴς ὁ Ἑλλογιώτατος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Στυλιανὸς Παπαδόπουλος. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν ἦσαν ὁ Κοσμήτωρ κ. Χρῆστος Βούλγαρης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας κ. Στυλιανὸς Παπαδόπουλος καὶ ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Κοινωνικῆς Θεολογίας κ. Παναγιώτης Χριστινάκης.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεσσαλονίκης ἦσαν ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας κ. Γεώργιος Μαρτζέλος καὶ ὁ ἐκπροσωπῶν τὸ Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας κ. Βασίλειος Φανουργάκης.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Συσκέψεως παρετέθη γεῦμα στὴν τράπεζα τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης.

ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΦΩΤΙΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΝ ΠΑΝΥ*

Φώτιος, ὁ Μέγας καὶ Ἱερός, ὁ Ἰσαπόστολος. Ὡς λίαν ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος αὕτη ἢ παρούσα λατρευτικὴ σύναξις ἡμῶν,

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν φιλάγαθος χορεία τῶν συγκροτούντων τὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

Ἑλλογιώτατοι κ.κ. Καθηγηταὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, προεξάρχοντες τοῦ δήμου τῶν θεολόγων,

Φιλόθεον ἄθροισμα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου,

Φιλέορτοι ἀδελφοί.

Ὡς λίαν ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος αὕτη ἢ παρού-

σα ἐσπερινὴ λατρευτικὴ σύναξις καθ' ἣν ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐν οὐρανοῖς πανήγυρις τῶν πρωτοτόκων καὶ ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία τιμᾷ τὸν Μέγαν καὶ Ἱερὸν Φώτιον, τὸν Ἰσαπόστολον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, τὸν ἐκφάντορα τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς.

Τοῦ Παν. Ἀρχιμ. κ. ΔΑΝΙΗΛ ΠΟΥΡΤΣΟΥΚΛΗ
Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἱεράς Συνόδου

Τὸν λαμπρὸν τοῦτον ἀριστέα ἢ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔθεσεν προστάτην καὶ ἐφορον αὐτῆς συγκαλοῦσα ἅπαντας μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος εἰς πνευματικὴν εὐφροσύνην συνορτάζουσα τὴν λαμπρὰν μνήμην τοῦ θαυμαστοῦ τούτου Ἱεράρχου μετὰ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ἐπιδιώκουσα οὕτως διὰ τε τῆς κοινῆς ἐπισή-

* Ἐξεφωνήθη κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινόν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου, ἐν τῷ καθεδρικῷ ἱερῷ ναῷ Ἀθηνῶν, σεπτῇ ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου (5.2.1999).

μου ταύτης συμπροσευχῆς σήμερον καὶ αὐριον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς μελλούσης νὰ πραγματοποιηθῆ μετὰ τῆ Ἀρχιεπισκοπικῆν καὶ Συνοδικῆν Θεϊαν Λειτουργίαν κοινήν σύσκεψιν, νὰ προσδιορίσῃ τὴν θέσιν καὶ στάσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεολογίας αὐτῆς ἐν ὄψει τοῦ ἐπιφώσκοντος νέου αἰῶνος καὶ τῆς οὕτως εἰσόδου ἡμῶν εἰς τὴν τρίτην μετὰ Χριστὸν χιλιετίαν.

Τὴν παρούσαν λατρευτικὴν σύναξιν ἡμῶν ἐπιστέφει ἡ χοροστασία τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος, ὃν ἡ ψήφος τῶν τιμιωτάτων Ἀρχιερέων τῶν συγκροτούμενων τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατέστησε μόλις πρὸ ὀκταμήνου Ἄρχοντα καὶ Προστάσσοντα εἰς τὴν καθ' Ἑλλάδα Ἐκκλησίαν,

ἡ συγχοροστασία τῶν ἱερωτάτων καὶ πεπνυμένων Ἱεραρχῶν τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

μάλιστα κοσμεῖ τὴν πανήγυριν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐλλογιμωτάτων Καθηγητῶν τῆς ἱεράς ἐπιστήμης καὶ τῶν λοιπῶν θεολόγων οἱ δῆμοι, προεξαρχόντων τῶν Κοσμητόρων τῶν ἱερῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης καὶ τῶν Προέδρων τῶν Τμημάτων αὐτῶν,

ἰδιαίτερος δὲ ὁ φιλόχριστος ἱερός Κλῆρος καὶ τὰ φιλέορτα συστήματα τῶν πιστῶν,

ὅπου ἡ Ἐκκλησία πάσα δοξολογεῖ τὸν ἐν Τριάδι Ἐνα ζῶντα καὶ ἀληθινὸν Θεόν, προσεύχεται, διδάσκει, θεολογεῖ καὶ μαρτυρεῖ ἀντανακλώσα εἰς τὸν ἐσκοτισμένον κόσμον τὴν θεϊαν τε καὶ ἱερὰν λαμπότητα τοῦ ἄνω στερεώματος τῆς βασιλείας τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὄντως ἐυλογητοῦ καὶ δεδοξαμένου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἐπέλαμψεν ἰδοὺ ἡ φαιδρὰ μνήμη τοῦ σοφωτάτου Ἱεράρχου Φωτίου τοῦ Παμμάρκαρος καὶ ἐν ὕμνοις τιμῶμεν

τοῦ φωτὸς τὸν ἐπώνυμον, οὕτινος κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὕτω καὶ ἡ πολιτεία του ἐδείχθη, τὸν ὁμότροπον τῶν Ἀποστόλων, τὸν μέγαν διδάσκαλον τῆς Οἰκουμένης, τὸ θεῖον ἀγλάϊσμα τῶν Ἱεραρχῶν, τὸ πανάριστον ὄργανον τῆς θείας Χάριτος, τὴν παναρόνιον κιθάραν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸν ἀκράδαντον στυλον τῆς θείας Πίστεως, τὸν ἀκατάβλητον πρόμαχον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν δικαίων τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τὸν λαμπρότατον ἀριστέα Κυρίου, τὸν πυρίπνοον ρήτορα, τὸν λαμπρότατον Φώτιον.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἀπένεμε κατ' ἐξοχὴν τὶς πλέον ἐπίζητες ἐπωνυμίες, τὸν προσεφώνησε Μέγαν καὶ Ἱερόν:

μέγαν' κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὅστις εἶπεν ὅτι:

«ὃς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε' 19)

ἱερόν δὲ ἐκάλεσε, διότι ἐνεδείχθη διὰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας του ἀγιώτατον κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «πλήρης Πνεύματος», ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς Διαθήκης.

Ἁγιασμένος ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, ἐγένετο:

πραότητος σκῆνωμα, προσευχῆς ἐνδιαίτημα, ταπεινώσεως καταγώγιον, εἰρήνης τέμενος, σοφίας ἐραστής, διπλῆς ἀγάπης οἶκος, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον.

Ἴδωμεν τοῦ ἀνδρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἱερότητα.

1. Μέγας καὶ ἱερός ὑπῆρξε διὰ τὴν παιδευσίν του, διὰ τὴν εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας ἀνάδειξιν καὶ διάκρισίν του.

Πρῶτον, ἠγάπησε τὴν ἀνωθεν σοφίαν, τῆς ὁποίας τὰ γνωρίσματα κατὰ τὸν ἀδελφόθεον Ἰάκωβον, «πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα ἐπεικῆς, εὐπειθῆς, μεστή ἐλέους, καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος» (γ' 18). Ἐπιλείπει γὰρ με ὁ χρόνος διηγούμενον πῶς ὁ θειότατος οὗτος ἀνὴρ ἀνεδείχθη κάτοχος μεμαρτυρημένως τῆς θείας ταύτης σοφίας.

Δεύτερον, ἠγάπησε καὶ τὴν ἐξωθεν σοφίαν. Δὲν ἦτο μεγαλοφυΐα μόνον, ἀλλὰ καὶ πλατύτατος καὶ θετικώτατος νοῦς. Ἡ κρίσις, ἡ μνήμη, ἡ πολυμαθία καὶ ἡ εὐρυμάθειά του τὸν κατέστησαν θαυμαστόν, εἰς ἡλικίαν νεαρῶτάτην συνέγραψε τὸ Λεξικόν του, δεκαπενταετῆς ἤρξατο διδάσκων ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ Ὁκτακῶνου. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐξεμυκτήριζον οἱ ἐχθροὶ του ἀργότερον γράφοντες, ὅτι ἐχρησιμοποίησε πολλὰ καὶ ποικίλα τεχνάσματα προσπαθῶν παντὶ σθένει ἐξ ἡλικίας ἀνήβου (πρὶν ἀκόμη γίνεαι ἔφηβος), νὰ ἀποκαλεῖται ραββί.

Κατηρτίσθη ἄριστα ὄχι μόνον περὶ τὰ θεολογικὰ ἀλλὰ καὶ περὶ τὰ γραμματικὰ καὶ τὴν ρητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἰατρικὴν καὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας τοῦ καιροῦ του.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν ποίησιν εὐδοκίμησεν ὁ μέγας ἀνὴρ καὶ τὸν κάλαμον ἐχειρίζετο μὲ πολλὴν ἀκριβειαν καὶ καλλιπέειαν καὶ τὴν τέχνην τοῦ νὰ λέγῃ κατεῖχεν εἰς βαθμὸν ἴσον μὲ τὴν λάμπιν τῶν ἄλλων πλεονεκτημάτων του.

Ἐθαυμάζετο διὰ τὴν σοφίαν του ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του. Ἐγραφε ἀπαντητικῶς πρὸς τὸν Φώτιον ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ Η' ἀναγνωρίζων τὴν σοφίαν καὶ τὴν σύνεσίν του, ὅτι ἦτο τόσοσ ἡγήρᾳ καὶ ἐμφανῆς, ὥστε νὰ ὁμοιάξῃ ὡς «βροντὴ ὑπὸ Θεοῦ πεμπομένη καὶ πάντα τὰ πέρατα πληροῦσα».

Κορωνὶς τῆς μορφώσεως τοῦ θείου ἀνδρὸς εἶναι ἡ Μυριόβιβλος εἰς ἣν κατέγραψε πάντα τὰ ἀναγνω-

σθέντα ὑπ' αὐτοῦ συγγράμματα τῶν ἡμετέρων πατέρων καὶ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων.

Κράτιστος καὶ περιεκτικώτατος τῶν θεολόγων τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων αὐτῆς, ἀπεδείχθη, συγχρόνως, σπάνιος ἀκαδημαϊκὸς καθηγητῆς ὀργανώσας μεθοδικάτατα συνεργεῖα στοργικῆς ἐρεῦνης καὶ διασώσεως ἀγνώστων θησαυρῶν τῆς τε Ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς Κλασικῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας, οἵτινες ἐκινδύνευον νὰ ἀπολεσθοῦν.

Πρὸς τοῦτο κατέστησε μοναχοὺς καὶ κληρικοὺς ἀόκνους, ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν του, μελετητὰς καὶ ἀντιγραφεῖς τῶν πολυτιμωτάτων ἀρχαίων χειρογράφων, σημάνας σταθμὸν τῆς ἀναγεννήσεως τῶν τε θύραθεν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν, ἀποδειχθεὶς παγκοσμίου ἀναγνωρίσεως κριτικὸς, σχολιαστὴς καὶ ἐρμηνευτῆς τῆς ἀρχαίας σοφίας.

Ἡ ἐκτεταμένη συγγραφικὴ του δραστηριότης τὸν κατέταξε εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἔργον του τοῦτο λατομεῖον ἀλάξευτον ἕως τοῦ νῦν. Ἔργον του ἡ ἰδρυσις τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μαγναύρας.

2. Μέγας καὶ ἱερός ἐκλήθη διὰ τὴν ἀρετὴν του.

Τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνδρὸς στεφανώνει ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος του, ἡ γενναιότης τῆς φύσεώς του, τὸ ἀκμαῖον φρόνημά του, ἡ ἀντοχὴ του εἰς τοὺς πειρασμούς, ἡ εὐψυχία του, τὸ ἀσυμβίβαστον τῶν ἀγώνων του. Ἀνυποχώρητος, ἀποφασιστικὸς, ἡγεμονικὸς, ἀτάραχος διώδευσεν ἐν μέσῳ περιπετειῶν, ἀμφισβητήσεων, διώξεων.

Ὁ μέγας φωστὴρ τῆς Καισαρείας ἀποφαίνεται: «Τὸν ἀθλητὴν τὸ στάδιον, τὸν κυβερνήτην ὁ χειμῶν, τὸν στρατηγὸν ἡ παράταξις, τὸν μεγαλόψυχον ἡ συμφορὰ, τὸν χριστιανὸν ὁ πειρασμὸς δοκιμάζει».

Καὶ ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος ἐπισημαίνει: «Πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσῃτε ποικίλοις» (α' 2).

Ὁ μέγας καὶ ἱερός Φώτιος δὲν ἀνήλθε μόνον ἀθρόον τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης καὶ ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων, ἀλλὰ πρῶτον ἀνήλθεν τὰς βαθμίδας τῆς ἀγάπης, ἥτις ἀπέδειξεν αὐτὸν ἰσόθεον.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ κορωνὶς τῶν ἀγαθῶν καὶ φανερώνει τὸ ὕψος τῆς χριστιανικῆς καὶ εὐαγγελικῆς φιλοσοφίας καὶ πνευματικότητος.

Ὁμιλῶν περὶ τῆς ἀγάπης ἡ ὁποία πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ τοὺς μαθητὰς του, ὁ Κύριος ὑπέδειξε τὴν κορυφὴν τῆς εἰς τοὺς λόγους Αὐτοῦ: «Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς» (Ματθ. ε' 44).

Ἡ δὲ χρυσὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, σχολιάζων ἐν τῷ συνόλω τῆς τὴν θεῖαν αὐτὴν διδασκαλίαν ἀπαριθμεῖ τοὺς βαθμοὺς τῆς χριστιανικῆς τελειότητος. Λέγει:

Πρῶτος βαθμὸς –σκαλί–, νὰ μὴ κάμῃς ἀρχὴν εἰς τὴν ἀδικίαν.

Δεύτερος βαθμὸς μετὰ τὴν ἀρχὴν, νὰ μὴ ἀνταποδώσῃς τὸ ἴσον.

Τρίτον, νὰ μὴ προξενήσῃς ὄ,τι ἔπαθες, ἀλλὰ νὰ μείνῃς ἥσυχος.

Τέταρτον, νὰ προσφέρῃς τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τὴν ἀδικίαν.

Πέμπτον, νὰ προσφερθῆς διὰ πολλὴν περισσότερα ἀπὸ ὅσα θέλει ὁ ἀδικῶν σε.

Ἐκτον, νὰ μὴ μισήσῃς αὐτὸν ποὺ σὲ ἔβλαπεν.

Ἑβδομον, νὰ τὸν ἀγαπήσῃς ἐπὶ πλέον.

Ὀγδοον, νὰ τὸν εὐεργετήσῃς καὶ ἀπὸ πάντα.

Ἐνατον, νὰ παρακαλῆς ταυτόχρονα πρὸς χάριν τοῦ τὸν Θεόν. (Λόγος ιζ' εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον).

Αὐτὴν τὴν εὐαγγελικὴν στάσιν βλέπομεν νὰ ἐπιδεικνύῃ ὁ ἱερός ἀνὴρ, ὅτε Πατριάρχης ὢν ἔγραψεν διαμαρτυρόμενος πρὸς τὸν ὠμόν, βίαιον, βάνανσον καὶ φίλαρχον Βάρδα διὰ τὰς διώξεις καὶ τὰ βασανιστήρια εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέβαλε τοὺς ἐχθροὺς του. Εἶναι συγκινητικώτατες οἱ γραμμὲς ἐκ τῆς ἐπιστολῆς του αὐτῆς πρὸς Βάρδα:

«Ὅταν γὰρ βλέπω ἱερεῖς νὰ πάσχουν, ὅποιοι κι ἂν ἦσαν αὐτοὶ (κι ἐννοεῖ ὅτι ἦσαν ἐχθροὶ του), τυπτομένους, διαπομπευομένους, ἐξευτελιζομένους, τὴν γλῶσσαν ἐκτεμνομένους, πῶς δὲν θὰ μακαρίσω αὐτοὺς ποὺ ἐτελεύτησαν τὸν βίον γιὰ μένα;».

Καὶ συνεχίζει διαμαρτυρόμενος διὰ τὸν διωγμὸν τοῦ χαρτοφύλακος Βλασίου, τοῦ ὁποίου ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὁ Βάρδας ἀπέκοψεν τὴν γλῶσσαν: «Ἄνθρωπος ἄπορος, ἀπροστάτετος, σὺδὲ τὸν νοῦν ἔχων ἀπαθῆ, ἔπαθε συγχρόνως τόσα κακὰ: ἐπωλήθη, ἐκτυπήθη, ἐφυλακίσθη, τὸ ἀπαραιμήτην, ἐτμήθη τὴν γλῶσσαν καὶ ταῦτα ἱερωσύνην φορῶν, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου πολλάκις σὲ παρεκάλεσα».

Εἶναι δὲ λίαν συγκινητικὰ κι ὅσα ἐν συνεχείᾳ γράφει, ἐπειδὴ ὁ Βάρδας δὲν εἰσήκουσε τῶν παρακλήσεών του. Γραμμὲς ἀθάνατες ἐκπηγάζουσες ἐκ ψυχῆς ἱερᾶς, ἀνακραθείσης ἐν τῷ Θεῷ.

Ἦχούν παράξενα ἐπειδὴ ζῶμεν εἰς κοινωνίαν προβάλλουσαν καὶ προωθοῦσαν τὴν βίαν ἀντὶ τῆς ἐπικεικίας, τὴν σκληρότητα ἀντὶ τῆς ἠπιότητος, τὴν ἀγριότητα ἀντὶ τῆς ἡμερότητος, τὴν σύγκρουσιν ἀντὶ τοῦ ἀμάχου, τὴν διεκδίκησιν ἀντὶ τῆς παραιτήσεως, τὸν ἐγωϊσμόν ἀντὶ τῆς ταπεινώσεως, τὴν ἐξουσίαν ἀντὶ τῆς διακονίας, τὰ χαμαιζήλα ἀντὶ τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν.

Μολονότι δὲ κορυφαία πανεπιστημιακὴ προσωπι-

κότης, ὁ ἱερός Φώτιος ἔξη ὡς ἀληθῆς μοναχός, βίον ἀληθοῦς Φιλοσόφου καὶ Ἀσκητοῦ, ἔχων ὡς ἔμβλημα του τὸ παύλειον «τῆ σπουδῆ μὴ ὀκνηροί» (Ρωμ. ιβ' 11) καὶ τὸ δαβιτικὸν «ἐπίστευσα διὸ ἐλάλησα» (Ψαλ. ριε' 1).

3. Μέγας καὶ Ἱερός ἀνεδείχθη ὡς ἱεράρχης.

Ἡ γεμάτη πνοὴ πρωθυεραρχία καὶ πατριαρχία του ἐδόξασε τὴν Ἐκκλησίαν ὕψωσε κέρας χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ κατέστησε τὸν ἄνδρα φοβερὸν τοῖς ὑπεναντίοις, περιβλεπτον εἰς τοὺς οἰκίους τῆς πίστεως. Ὑπῆρξε:

- προστάτης τῆς εὐσεβείας
- διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ παραδόσεως
- βᾶσις ἀδιάσειστος τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως
- ὑπέρμαχος τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐναντι τῶν παπικῶν παρεμβάσεων καὶ ἐπεκτατικῶν ἐνεργειῶν, καθελὼν τὴν ἐπιρρομένην ὄφρυν τῶν Παπικῶν
- σπορευὸς τοῦ θεοῦ λόγου.

Ὡς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἀφειδῶς πολλὰ ἐδαπάνησε ἐπὶ ἔτη, ἰδρῦσας καὶ συντηρήσας Μονὰς, Ξενώνας, Νοσοκομεῖα, Πτωχοκομεῖα, Λαωκομεῖα, ἔργα τῆς ἐλεήμονος δεξιᾶς του.

Παρὰ δὲ τὸν φόρτον τῆς διανοητικῆς νυχθημέρου ἐργασίας δὲν παρέλειπε νὰ παρησιαζέται ὡς ἀκραιφνῆς εὐλαβῆς Ὁμολογητῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ζῶν νυχθημερὸν τὸ παύλειον μαρτύριον «ἡ μέριμνα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν» (Β' Κορινθ. ια' 28).

Ὅθεν καὶ ὠργάνωσε καὶ ἀπέστειλε τὰς ἱεραποστολάς τῶν τε φωτιστῶν τῶν Ρώσων καὶ ἐκείνων τῶν Θεσσαλονικέων αὐταδέλφων Ἑλλήνων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου εἰς τὴν Μοραβίαν καὶ τὴν Βαλκανικὴν παρὰ τὴν λυσσαλέαν ἀντίδρασιν καὶ νυχθήμερον πολεμικὴν τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ τῶν λεγεωναριῶν του καὶ συγχρόνως τὸν ἀντιπερισπασμὸν τῆς προσηλυτιστικῆς δράσεως τοῦ Ἰσλάμ καὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Ἡ προσφορὰ καὶ ἡ σύμβολή του εἰς τὴν ἀποκρυσταλλωθεῖσαν ταυτότητα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως λήγοντος τοῦ ἐνάτου αἰῶνος μ.Χ. ἀποδεικνύεται πολυσήμαντος.

Διήρχετο δὲ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως προσευχόμενος καὶ μελοποιῶν ὁ «τῆς ἐκκλησίας μελωδικὸς ὄρνις» κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον τὸν Ἄγιορειτην. Συνέθεσε Κανόνας, Κοντάκια καὶ λοιπὰ Τροπάρια. Εἰς τὰ μέλη του εἰς Δεσποτικὰς ἑορτὰς καὶ εἰς Ἁγίους παρενέειρων τὰ ἴδια παθήματα, ἐκτίθησι καὶ τὰς πικρίας, ἃς ἐποτιζέτο, ἐξιστορεῖ τὰς συγκοφαντίας, ἃς κατ' αὐτοῦ ἐξέρευγον, ἀπεικονίζει τὰς καταδρομάς, δι' ὧν ἐβασανίζετο, περιγράφει τὰς πλεκτάνας, δι' ὧν περιεβάλλετο, ἀφηγεῖται τὰς ἐξορίας, ἃς ὑφίστατο,

ἐκτραγωδεῖ τὰς θλίψεις καὶ ἀσθενείας, ἃς ἐπασχεν, ἀναπολεῖ τὰ ἰοβόλα τῶν πολεμιῶν βέλη, ὅτε μὲν τὸν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Σκέπης περιορισμὸν του, ὅτε δὲ τοὺς ἐν ὑπερορίᾳ ἐπισκόπους, καὶ τὰς πρὸς αὐτοὺς παρηγορίας.

Ἐφυλλόγησε, συνέλεξε, ἔκ τε τῶν χειρογράφων καὶ ἐκ τῆς μακροχρονίου πείρας του, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ κόσμου καὶ τῶν τοῦ κόσμου διαφόρους γνώμας, ἃς κατέγραψε.

Ἐκεῖ δεικνύει, πῶς ἀπέφευγε τὴν οἴησιν, πῶς ἐμίσει τὴν φιλαργυρίαν, πῶς ἀπεστρέφετο τὸν φθόνον, πῶς ἐδέσμευε τὰ πάθη, πῶς ἐξήσκει τὴν ἐγκράτειαν, πῶς ἐκαλλιέργει τὴν ὑπομονήν, πῶς ἐν γένει ἐπολιτεύετο.

«Βασιλικῆς ψυχῆς ἀρετὴ μεγαλοψυχία καὶ φιλανθρωπία καὶ δικαιοσύνη καὶ ἐπιείκεια» καὶ πῶς εἰς τὸν Θεὸν τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ ἀνατίθησιν. Ὁ πιστεύων τῷ Κυρίῳ φοβεῖται τὴν κόλασιν, ὁ δὲ φοβούμενος τὴν κόλασιν ἐγκρατεύεται ἀπὸ τῶν παθῶν, ὑπομένει τὰ θλιβερά, ὁ δὲ ὑπομένων τὰ θλιβερὰ ἔξει τὴν εἰς Θεὸν ἐλπίδα, ἢ δὲ εἰς Θεὸν ἐλπίς χωρίζει τὸν νοῦν ἀπὸ πάσης γήινης προσπαθείας· ταύτης δὲ ὁ νοῦς χωρισθεὶς, ἔξει τὴν εἰς Θεὸν ἀγάπην». Ἐκοσμεῖτο ὑπὸ σπανίων ἡγετικῶν προσόντων δι' ἃ ὑπὸ μὲν τῶν φίλων καὶ οἰκειῶν αὐτοῦ ἐτιμᾶτο λίαν καὶ ἀνεγνωρίζετο, ὑπὸ δὲ τῶν πολεμιῶν αὐτοῦ ἐφθονεῖτο.

Εἶχεν, ex officio, διπλωματικὴν (ὡς προερχόμενος ἀπὸ κρατικῶν διπλωματῶν) καί, συγχρόνως, ἐκκλησιαστικὴν εὐαισθησίαν.

Εἶχεν ἱεραποστολικὸν ζῆλον καὶ συναίσθησιν τῆς μητρότης καὶ οἰκουμενικότητος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ λόγος του ἐχαρακτηρίζετο καὶ συνεδύαζε τὴν ἁρμονίαν τοῦ ἀληθοῦς εἰς τὸ περιεχόμενον καὶ τοῦ καλοῦ εἰς τὴν μορφήν. Ἡ ρητορεία του συγκρίνεται ἐφάμιλλος μὲ ἐκείνην τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης, «ἀποστάζουσα τὸ ἄρωμα τοῦ ἀπτικοῦ λόγου καὶ τὴν αἴσθησιν καλλιεργημένης καὶ πονούσης ψυχῆς» (Τωμαδάκης, Θ.Η.Ε. τόμ. 12 στ. 27).

Περὶ αὐτοῦ ἀναντιρρήτως δύναται νὰ ἐπαναληφθοῦν ὅσα ἡ ποικίλη μοῦσα τῆς ἡμετέρας αὐλῆς, ἡ γρήγορος καὶ θεολόγος γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος, ἔγραψεν διὰ τὸν πρῶτον Μέγαν τῆς Ἐκκλησίας Πατέρα, τὸν Ἅγιον Βασίλειον· «Τοῦ δὲ κάλλος μὲν ἡ ἀρετὴ, μέγεθος δὲ ἡ θεολογία, δρόμος δὲ τὸ ἀεικίνητον καὶ μέχρι Θεοῦ φέρον ταῖς ἀναβάσεσιν, δύναμις δὲ ἡ τοῦ λόγου σπορὰ καὶ διάδοσις».

Αὐτοῦ ἀγίας πρεσβείαις καὶ δι' εὐχῶν τοῦ Ἁγίου Δεσπότη καὶ Πατρὸς ἡμῶν φωτισθεῖν πορεύεσθαι τὴν ὁδὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας. Ἀμήν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Πανηγυρικός και πολυσήμενος έορτασμός

Υπήρξε πανηγυρικός και πολυσήμενος ό έορτασμός τής Κυριακής τής Όρθοδοξίας στο Σεπτό Οικουμενικό Πατριαρχείο, στα λοιπά Όρθόδοξα και πρό πάντων Έλληνικά Πατριαρχεία και στα διάσπαρτα σε όλην τή γή άνθηρά κλιμάκια του Όρθόδοξου Έλληνισμού, όπως και σε όλους τους ιερούς ναούς του έλλαδικού χώρου. Ιδιαίτερος λαμπρά πτυχή του έορτασμού αυτού υπήρξε η τέλεσις τής πανηγυρικής Θείας Λειτουργίας και η λιτάνευσις των εικόνων στον Ιερό Καθεδρικό Ναό των Άθηνών από τους Σεβ. Συνοδικούς Άρχιερείς, προεξάρχοντος του Μακ. Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου και παρισταμένων του Προέδρου τής Δημοκρατίας, του Προέδρου τής Βουλής, Υπουργών, εκπροσώπων του πολιτικού κόσμου, τής Ηγεσίας των Ένόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Άσφαλείας, εκπροσώπων των Άνωτάτων Πνευματικών Ίδρυμάτων, του Κοσμητορος, των Προέδρων και Καθηγητών τής Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Άθηνών και πολλών άλλων.

Πάντα ταύτα και ιδιαίτερος τó ότι ό Πρόεδρος τής Δημοκρατίας κ. Στεφανόπουλος άφ' ένός κατά την μνημονευθείσα Θεία Λειτουργία άπήγγειλε τó Σύμβολον τής Πίστεως και την Κυριακή προσευχή και άφ' έτέρου την μεσημβρία τής ίδιας ήμέρας παρέθεσε στο Προεδρικό Μέγαρο γεύμα στα μέλη τής Ί. Συνόδου υπέμνησαν, έκτός των άλλων, τους παραδεδομένους άρρήκτους δεσμούς Όρθοδοξίας και Έλληνισμού και μετέδωκαν εις όλóκληρον τόν κόσμο τó έλπιδοφόρο μήνυμα, ότι μόνον η Όρθοδοξία είναι δυνατón να άνακαινίση τόν κόσμο. Τó μήνυμα αυτό υπεμνήσθη και κατά τó δείπνο, τó όποιο παρέθεσε στα μέλη τής Ί. Συνόδου ό έξοχώτατος πρέσβυς τής Ρωσίας, ύπομνήσας έτσι τους πνευματικούς δεσμούς, που συνδέουν τους όρθόδοξους λαούς τής Ελλάδος και τής Ρωσίας.

«Η Όρθοδοξία: προφητική φωνή κρίσεως και κλήσεως του κόσμου»

Κατά την πανηγυρική Θ. Λειτουργία στον Ί. Καθεδρικό Ναό Άθηνών προς έορτασμόν τής Κυριακής τής Όρθοδοξίας τόν πανηγυρικό τής ήμέρας, κατόπιν έντολής τής Ί. Συνόδου έξεφώνησεν ό Σεβ. Μητρο-

πολίτης Γουμενίσσης, Άξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημήτριος.

Στόν έμπεριστατωμένον και γλαφυρόν αυτόν λόγον, που δημοσιεύεται σε άλλες σελίδες του παρόντος τεύχους τής «Έκκλησίας», ό Σεβ. όμιλητής, άφού άντέταξε τó μεγαλείο τής Όρθοδοξίας στα διάφορα μοντέρνα συνθήματα τής «μετανεωτερικής» «νέας έποχής» και των όπαδών τής συγκριτιστικής «παγκοσμιοποίησης», τόνισε, έκτός των άλλων, ότι όφείλουμε «να συνειδητοποιήσουμε πλήρως την ιδιαίτερη πολιτιστική μας ταυτότητα, για να άσκήσουμε σωστή άμυνα άπέναντι σε κάθε ίσοπεδωτική πολιτιστική και πολιτική έξάρτηση. Και να τó καταλάβουμε έπιτέλους πως δέν ύπάρχει άλλη πολιτιστική ταυτότητα για τó έθνος μας άπό αυτήν με την όποια τεκμηριωμένα μεγαλούργησε στη (λεγομένη) βυζαντινή περίοδο και άναμφιλέκτως έπιβίωσε στην όδυνηρή μεταβυζαντινή δοκιμασία του ως πονεμένη, έσταυρωμένη και άναστημένη Ρωμοσύνη με την Έλληνορθόδοξη παράδοση».

»Έπειτα, έχουμε τó κρίσιμο ιστορικό προνόμιο ως η μόνη (μέχρι τούδε) όρθόδοξη χώρα τής Ένωμένης Ευρώπης να «έκπροσωπούμε» εν τοίς πράγμασι τó όρθόδοξο πολιτιστικό πρότυπο. Ίσως δέν είναι τυχαίο ότι η ιστορική συγκυρία η μάλλον η Πρόνοια του Θεού σε μάς έπιμέρισε αυτό τó χρέος, καθώς ό Έλληνισμός ως φορέας τής Όρθοδοξίας διαφύλαξε και υπηρέτησε πληρέστερα την υπερεθνική οικουμενικότητά της, μαζί με την λοιπή χριστιανική της έξάρτηση: μετριοπάθεια και έπιείκεια, άνθρωπινότητα και θεανθρωπινότητα, παραδοσιακότητα θεοπτικού ήθους και εύρύτητα ιεραποστολικού ύφους, άσκητική συνέχεια τής θεουργίας και καθαιρωμένη έκτείνεια θεολογικής μαρτυρίας.

»Όλα αυτά άποτελούν τó μη ρευστοποιητέο άποθεματικό μας, επί τή βάσει του όποιου μπορούμε να εκδώσουμε τó δικό μας «έθνικό νόμισμα» και να άσκήσουμε μιά πραγματικά έθνική πολιτιστική πολιτική».

Τιμάμεν «του φωτός τó έπόννυμον»

Ό έγκωμιαστικός λόγος κατά τόν πανηγυρικό Έσπερινό, την 5η Φεβρουαρίου έ.έ. στον Ί. Καθεδρικό Ναό Άθηνών προς τιμήν του ιερού Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως του Μεγάλου, έκφωνήθηκε

—κατόπιν σεπτῆς ἐντολῆς τῆς Ἱ. Συνόδου— ἀπὸ τὸν Ἀρχιεραρχία αὐτῆς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆν.

Στὸν λόγο αὐτό, ποῦ δημοσιεύεται στὸ παρὸν τεύχος τῆς «Ἐκκλησίας», ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἐξυμνήθηκε γλαφυρῶς καὶ ἐπαξίως ὡς μέγας καὶ ἱερός γιὰ τὴν παιδεία, γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν ἀρετῶν του καὶ τὴν πολυσχιδῆ καὶ πολυδιάστατη προθεραπευτική καὶ πατριαρχική δρᾶσι του. «Ἐν ἤμοις τιμῶμεν, ὡς τόνισε ὁ Πανοσ. Ὁμιλητής, τοῦ φωτὸς τὸν ἐπάνωμον, οὕτως κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὕτω καὶ ἡ πολιτεία του ἐδείχθη, τὸν ὁμότροπον τῶν Ἀποστόλων, τὸν μέγαν διδάσκαλον τῆς Οἰκουμένης, τὸ θεῖον ἀγλάισμα τῶν Ἱεραρχῶν, τὸ πανάριστον ὄργανον τῆς θείας Χάριτος, τὴν παναρμόνιον κιθάραν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸν ἀκράδαντον στύλον τῆς θείας Πίστεως, τὸν ἀκατάβλητον πρόμαχον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν δικαίων τῆς κατ' Ἀνατολᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τὸν λαμπρότατον ἀριστέα Κυρίου, τὸν πυρίπνοον ρήτορα, τὸν λαμπρότατον Φώτιον».

Χαρακτηριστικῶς ὁ λόγος ἐπισφραγίσθηκε μὲ τὴν ἐπισήμανσι, ὅτι γιὰ τὸν ἱερόν Φώτιον τὸν Μέγαν «δύναται νὰ ἐπαναληφθοῦν ὅσα ἡ ποικίλη μουσα τῆς ἡμετέρας αὐλῆς, ἡ γρηγόρος καὶ θεολόγος γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος, ἔγραψε διὰ τὸν πρῶτον Μέγαν τῆς Ἐκκλησίας Πατέρα, τὸν Ἅγιον Βασίλειον: “Τοῦ δὲ κάλλος μὲν ἡ ἀρετὴ, μέγεθος δὲ ἡ θεολογία, δρόμος δὲ τὸ ἀεικίνητον καὶ μέγχι Θεοῦ φέρον ταῖς ἀναβάσεσιν, δύναμις δὲ ἡ τοῦ λόγου σπορὰ καὶ διάδοσις”».

«Πνευματικὴ οἰκουμενικότης»

Ἡ Α.Θ. Παναγιώτης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος σὲ ὁμιλία Του, τὴν ὁποία ἔκαμε σὲ συνεδρία τοῦ «Παγκοσμίου Οἰκουμενικοῦ Φόρουμ», ποῦ συνεκλήθη στὴν ὄρεινὴ ἐλβετικὴ πόλι Νταβὸς (29 Ἰανουαρίου - 2 Φεβρουαρίου 1999) πρὸς ἐξέτασιν τοῦ σοβαροῦ καὶ ἐπικαίρου θέματος τῆς «Παγκοσμιοποιήσεως», ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ἠθικὰ διλήμματα τῆς παγκοσμιοποιήσεως».

Στὴ βαθυστόχαστη αὐτὴ ὁμιλία, ἡ ὁποία ἤδη ἔχει δημοσιευθῆ σὲ διάφορα ἔντυπα (λ.χ. στὸ ἐξαιρετὸ Δελτίον Οἰκουμενικῆς Ἐπικαιρότητας «Ἐνημέρωσις»), ὁ Παναγιώτατος τόνισε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Ὡς Προκαθήμενος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀνὰ τὸν κόσμον, βεβαιοῦμεν ὑμᾶς ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει βιώσει καὶ καλλιέργησει τὴν ιδέαν τῆς πνευματικῆς οἰκουμενικότητος, ὅπερ εἶναι μία μορφή παγκοσμιοτήτος, διότι διακηρύσσει ὅτι πρέπει νὰ συνδέωνται διὰ δεσμῶν ἀγάπης, ἀδελφότη-

τος καὶ συνεργασίας ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ παντὸς πολιτισμοῦ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι προσκαλεῖ ὅλους εἰς μίαν πίστιν, ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶ τὴν ἀδελφωσύνην καὶ τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς, ἐκ τῆς προσχωρήσεως εἰς αὐτήν. Διότι ἀγαπᾶ τοὺς πάντας, καὶ βιώνει εἰς τὸ ἔπακρον τὴν ἐνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἡ χριστιανικὴ οἰκουμενικότης διαφέρει οὐσιωδῶς τῆς παγκοσμιοποιήσεως, διότι ἡ πρώτη στηρίζεται εἰς τὴν συναδελφότητα καὶ σέβεται τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ, ἐνῶ ἡ δευτέρα ἐκκινεῖ κυρίως ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν διευρύνσεως τῆς ἀγορᾶς, καὶ δευτερευόντως ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς συγκράσεως τῶν πολιτισμῶν εἰς ἓνα νέον τοιοῦτον, σύμφωνον πρὸς τὰς πεποιθήσεις τῶν δυναμένων νὰ ἐπηρεάσουν τὸ παγκόσμιον κοινόν.

» Ἀτυχῶς ἡ παγκοσμιοποίησις τείνει νὰ ἐξελιχθῆ ἀπὸ μέσον συναδελφώσεως τῶν λαῶν τοῦ κόσμου (ὡς προβάλλεται) εἰς μέσον ἐπεκτάσεως τῆς οἰκονομικῆς ἐπικυριαρχίας τῶν οἰκονομικῶν κολοσσῶν καὶ ἐπὶ λαῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ πρόσβασις αὐτῶν ἦτο κλειστὴ λόγω συνοριακῶν καὶ πολιτιστικῶν φραγμῶν».

Ἄναγκαία ἡ παγκοσμιοποίησις ὄχι μόνον τῶν δυνατοτήτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ὠφελειῶν

Στὴ συνέχεια ὁ Παναγιώτατος Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφοῦ τόνισε ὅτι «ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις καθ' ἑαυτὴν καὶ ἡ ὑπηρετούσα αὐτὴν παγκοσμιοποίησις ἀπαξιούνται, ὅταν προκαλοῦν τὴν στέρησιν εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ τὴν ὑπέμετρον συγκέντρωσιν τοῦ πλοῦτου εἰς τοὺς ὀλίγους», ὑπέμνησε παραδείγματα ἐκ τῆς Ἱστορίας, τὰ ὁποία πιστοποιοῦν τὸ «γεγονὸς ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγκαταλειφθῆ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀπαράβατος ὅρος τοῦ ἥθους ἡμῶν καὶ εἰδωλοποιηθοῦν καὶ λατρευθοῦν τὰ μεγέθη τῆς οἰκονομίας, τῆς ἐξουσίας, τῆς δυνατότητος ἐπηρεασμοῦ τῶν μαζῶν, ἄρχεται ἡ ἀπληστος πλεονεξία, ἡ ὁποία μοιραίως ὁδηγεῖ τοὺς ἔχοντας εἰς τὸ νὰ αὐξάνουν τὸ ἔχειν αὐτῶν, εἴτε αὐτὸ εἶναι πλοῦτος, εἴτε αὐτὸ εἶναι ἰσχύς πολιτικῆ, στρατιωτικῆ ἢ διαπλαστικῆς ἰδεῶν καὶ ἐν γένει ἰσχύς ἐπηρεασμοῦ παντὸς τοῦ κόσμου». Γι' αὐτὸ «ὀφειλομεν νὰ συνειδητοποιήσωμεν ὅτι ἡ παγκοσμιοποίησις τῶν δυνατοτήτων τότε μόνον ἔχει ἠθικὴν δικαίωσιν, ὅταν συνεπάγεται καὶ παγκόσμιον κατανομὴν τῶν ἐκ ταύτης ὠφελειῶν».

Ὅχι πλουτισμὸς τῶν ὀλίγων εἰς βάρος τῶν πολλῶν

Ἡ ὁμιλία τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πα-

τριάρχου στην πόλι Νταβός μετέδωσε πολλά ήθικο-κοινωνικά μηνύματα στους παρευρισκομένους διαπρεπείς εκπροσώπους του πολιτικού, οικονομικού και βιομηχανικού κόσμου, μεταξύ των οποίων ήσαν ή Πρόεδρος της Έλβετικής Συνομοσπονδίας Ρουθ Ντάιφους, ό Αντιπρόεδρος των ΗΠΑ Άλ Γκόρ, ό Πρόεδρος της Γερμανίας Ρόμαν Χέρτσογκ, ό Καγκελλάριος Γκέρχαρντ Σρέντερ, οι Ύπουργοί Οικονομικών της Γαλλίας και της Μ. Βρετανίας Ντομινίκ Στράους - Κάχν και Γκόρντον Μπράουν, ό Γενικός Γραμματεύς του ΟΗΕ Κόφι Άνάν, ό Πρόεδρος Γιασέρ Άραφάτ και ό Άνρὸ Κίσιγκερ.

Ένώπιον όλων αυτών ό Προκαθήμενος της Όρθοδοξίας, με την χαρακτηρίζουσα τους λόγους του παρηγοσία και ρωμαλεότητα, κατέκλεισε την όμιλία του ως εξής:

«Ός εκπρόσωπος της Όρθοδοξου Έκκλησίας, δέν εϊμεθα αντίθετοι πρὸς την ύπηρετούσαν τὸν άνθρωπον οικονομικὴν πρόοδον, οὐδὲ μισαλλόδοξοι ἢ ἔμφοβοι ἐνώπιον τῶν ἄλλων πίστειν και ιδεολογιῶν. Όμως ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐξασφαλισθῆ εἰς τὰ μέρη της ὀρθοδόξου ἐν τῷ κόσμῳ μειοψηφίας, ἀλλὰ και πάσης ἄλλης πολιτιστικῆς μειοψηφίας, ἢ δυνατότης νὰ διατηρήσῃ την ἰδιαιτερότητα αὐτῆς και τοῦ πολιτισμοῦ της. Ἡ παγκοσμιοποίησις ως ἀνοιγμα θυρῶν διὰ την συνεργασίαν τῶν λαῶν μᾶς εὐρίσκει ἀπολύτως συμφώνους και ὑπερθεματιστάς. Ἦδη πολλάκις, ως Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον και προσωπικῶς, ἔχομεν καλέσει τοὺς ὀπαδοὺς δισταμένων θρησκειαῶν και ιδεολογιῶν και συμφερόντων εἰς κατάπαυσιν τῶν διενέξεων, καταλλαγὴν και συνεργασίαν ἐπὶ τοῦ πρακτικοῦ πεδίου. Ἡ παγκοσμιοποίησις ὁμως ως μέσον ὁμογενοποιήσεως της ἀνθρωπότητος, ἐπηρεασμοῦ τῶν μαζῶν και ἐπικρατήσεως ἐνὸς ἐνιαίου και μοναδικοῦ τρόπου σκέψεως, μᾶς εὐρίσκει ἀντιθέτους. Θεωροῦμεν, ἐπίσης, ως μὴ ἐπιτρεπτὴν και ἀποτρέψιμον την χρησιμοποίησιν της παγκοσμιοποιήσεως ἀποκλειστικῶς πρὸς πλουτισμὸν τῶν ὀλίγων εἰς βάρος τῶν πολλῶν. Καὶ καλοῦμεν ὅλους, πλουσίους και πτωχοὺς, εἰς συνεργασίαν διὰ την βελτίωσιν τοῦ βιοτικῆς ἐπιπέδου ὅλων, διότι τοῦτο συμφέρει ἀκόμη και τοὺς ἔχοντας, περισσότερο ἀπὸ την μονομερῆ αὐξήσιν τῶν οικονομικῶν μεγεθῶν των».

Ἐπιτροπὴ Βιοηθικῆς

Ό ἡμερήσιος και ό περιοδικὸς Τύπος συνεχίζουν νὰ ἐξαίρουν και προβάλλουν την ἀποστολὴ της Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς, ἢ ὀποία διὰ της ἐπιστρατεύσεως ἐ-

παϊόντων δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλον.

Κατὰ την πανηγυρικὴ ἑναρξὶ τῶν ἐργασιῶν της Ἐπιτροπῆς ό Μακ. Προκαθήμενος της Έκκλησίας της Ἑλλάδος στην ἐκτενὴ προσφώνησί Του, ἢ ὀποία ἔγινε ἐνώπιον εκπροσώπων της Κυβερνήσεως και ἄλλων φορέων τοῦ ἐπιστημονικοῦ και ἰδιαίτερος τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου, ἀφοῦ ἐξήρε την ἀναγκαιότητα της καθ' ὄλου Βιοηθικῆς και την ἀποστολὴ της Όρθοδόξου Βιοηθικῆς, ἀναφέρθηκε στὸν σκοπὸ της ως ἄνω Ἐπιτροπῆς, εἰπὼν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ εξής:

«Σκοπὸς της εἶναι ἢ ἐπὶ ἀκαδημαϊκῆς βάσεως, μεθοδολογίας και συγκροτήσεως ἔρευνα της ἀλήθειας στὰ ἐπὶ μέρους βιοϊατρικὰ προβλήματα, με γνώμονα τὸ ὀρθόδοξο ἦθος και τὴ θεολογικὴ ἐκκλησιαστικὴ κατανόηση τοῦ ἀνθρώπου, της κοινωνίας, τῶν ἀξιών κ.τ.λ., πὸν ἀσφαλῶς στηρίζεται στην αἰσθησι της ζωτικῆς πραγματικότητος τοῦ Θεοῦ και μυστικῶς ἢ φανερὰ ἐκφράζεται στην πατερικὴ γραμματολογία και ἐκκλησιαστικὴ παράδοση.

» Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ ἔχει τὶς εξής ἀρμοδιότητες:

α) Νὰ ἐνημερώνει και κάνει προτάσεις στην Ἐρὰ Σύνοδο γιὰ συγκεκριμένα θέματα βιοηθικῆς προβληματικῆς, ὄστε ἐπίσημα και κατοχυρωμένα ἢ Ἐκκλησία νὰ καλλιεργεῖ τοὺς πνευματικὸς της και τοὺς πιστοῦς.

β) Νὰ ἀποστέλλει εκπρόσωπο της Έκκλησίας καθ' ὑπόδειξιν της Ἐρᾶς Συνόδου σὲ συνέδρια, ἐπιτροπές, κοινωνικὲς ἐκπομπές κ.τ.λ.

γ) Νὰ ἐπηρεάζει, ὅπου αὐτὸ εἶναι δυνατόν και στὸ μέτρο πὸν κάτι τέτοιο εἶναι ἐφικτό, ἀποφάσεις σχετικὲς τῶν ἀρμοδίων κοινωνικῶν, πολιτικῶν και νομικῶν φορέων.

δ) Νὰ ἀξιοποιεῖ τοὺς τομεῖς της Βιοηθικῆς, ὄστε νὰ περάσει την διδασκαλία της Έκκλησίας περὶ ψυχῆς και ἀνθρώπου και νὰ μεταφέρει τὸ φρόνημα και τὸ λόγο της μέσα ἀπὸ μία νέα και σύγχρονη διάλεκτο και διαλεκτικὴ ἐπικοινωνίας.

ε) Νὰ ὀργανώσῃ σὲ συνεργασία με ἄλλους φορεῖς, ἀκαδημαϊκοὺς, νομικοὺς και κοινωνικοὺς, συνέδρια, ἡμερίδες, σεμινάρια, στρογγυλὲς τράπεζες ἢ ἐνημερωτικὲς ὀμιλίες.

στ) Νὰ προβαίνει σὲ ἐκλαϊκευτικὲς ἢ θεολογικὲς ἐκδόσεις ἢ ἔγγραφα διαβήματα πρὸς ἀναίρεσιν ἐσφαλμένων θέσεων και γιὰ ἐνημέρωση τοῦ εὐρύτερου κοινοῦ».

Ε. Δ. Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τῆς 2ας Φεβρουαρίου 1998

Με λαμπρότητα εορτάζεται τὸ Σάββατο 6 Φεβρουαρίου 1999, ἡ μνήμη τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου, ἐπίσημη εορτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία καθιερώθηκε ἀπὸ τὸ 1912.

Τὴν παραμονή, Παρασκευή 5 Φεβρουαρίου, ὥρα 6.00 μ.μ., θὰ τελεσθεῖ στὸν Καθεδρικό Ἱερό Ναο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ἀθηνῶν πανηγυρικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου, μετὰ τῶν Σεβασμιωτῶν μελῶν τῆς Ἱεράς Συνόδου. Τὸν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας θὰ ἐκφωνήσει ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱεράς Συνόδου, Ἀρχιμ. κ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς.

Τὴν φερόνυμη ἡμέρα θὰ τελεσθεῖ Συνοδικὴ Θεία Λειτουργία στὸ Καθολικό τῆς Ἱεράς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πεντέλης. Ὁ Ὅρθρος θὰ ἀρχίσει στίς 7.00 π.μ. Στὴ Συνοδικὴ Θεία Λειτουργία θὰ ἱερουργήσει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος μαζὶ μετὰ τὰ μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ καὶ Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεῖμονα.

Στίς 11.00 π.μ. θὰ πραγματοποιηθεῖ Σύσκεψη τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ τῶν Ἑλλογιωτῶν κ.κ. Καθηγητῶν καὶ τοῦ λοιποῦ Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης με θέμα «Ἐνώπιον τῆς 3ης χιλιετίας: ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεολογία της». Εἰσηγητὴς θὰ εἶναι ὁ Ἑλλογιώτατος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Στυλιανὸς Παπαδόπουλος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Συσκέψεως θὰ παρατεθεῖ γεῦμα στὴν Τράπεζα τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας, στὴν Ἱερά Μονὴ Πεντέλης.

(Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱεράς Συνόδου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1999

Συνήλθε στὴν τακτικὴ κατὰ μῆνα Συνεδρία τῆς ἡ Διαρκῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ 4 ἕως 9 Φεβρουαρίου ἐ.ε.

Κατὰ τὰς Συνεδρίας:

Α. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος ἐνημέρωσε τὰ μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. γιὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπίσκεψη τοῦ Ὑπουργοῦ Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. κ. Κωνσταντίνου Λαλιώτη στὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Ὁ Ὑπουργὸς ἐνημέρωσε τὸν Μακαριώτατο γιὰ τὶς πρωτοβουλίες ποῦ ἔ-

χει λάβει γιὰ νὰ χρηματοδοτήσει ἔργα στὸ Ἅγιον Ὄρος, τὰ Μετέωρα καὶ σὲ μεμονωμένες Ἱερὲς Μητροπόλεις. Κατὰ τὴν συζήτηση ἐτέθη τὸ θέμα συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας στὴν κατάρτιση τοῦ Ἐθνικοῦ Κτηματολογίου, ὃ δὲ κ. Ὑπουργὸς ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ συμπαρασταθεῖ στὴν Ἐκκλησία μετὰ τὰ ἀρμόδια πρόσωπα καὶ τὶς ἀρμόδιες ὑπηρεσίες προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσει νομικὰ καὶ τεχνικὰ θέματα ἀνακύπτοντα κατὰ τὴν πορεία τῆς σχετικῆς διαδικασίας.

Β. Ἡ Δ.Ι.Σ. συνεζήτησε:

i. Τὸ θέμα τῆς μετατροπῆς τῶν δύο προσωρινῶν, περιστασιακῶν καὶ προσωποπαγῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων σὲ νόμιμες καὶ συνεχίζει νὰ τὸ μελετᾷ.

ii. Τὸ θέμα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας σὲ διαθρησκειακὲς συναντήσεις καὶ προσδιόρισε τὶς ἀρχὲς τῆς συμμετοχῆς τῆς, οἱ ὁποῖες εἶναι:

α) Ἡ Ἐκκλησία διαλέγεται μετὰ ὅσους εἶναι ἔξω ἀπὸ Αὐτὴν γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴ μετάδοση τῆς μηνύματος τῆς σωτηρίας μέσα στὰ πλαίσια τῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς.

β) Δὲν συμμετέχει σὲ συμπροσευχές, κατὰ τὴν ἐπιταγὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας.

Δηλώνει τὸν Εὐρωπαϊκὸ προσανατολισμὸ τῆς ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀνάγκη τῆς παρουσίας τῆς στὰ διεθνή βήματα χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐγκαταλείπει τὴν παράδοση καὶ τὶς ἀρχὲς τῆς.

iii. Τὸ θέμα τοῦ καθεστώτος ποῦ διέπει τὰ ἐκκλησιαστικὰ Κοιμητήρια.

Γ. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλει Ἐγκύκλια Σημειώματα τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὰ κάτωθι θέματα:

1. Πρὸς τοὺς Πνευματικούς καὶ Ἐξομολόγους τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπὶ τοῦ ἀνακύψαντος πνευματικοῦ προβλήματος γιὰ τὶς προγαμιαῖες σχέσεις, μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκδοση τῆς ἀποφάσεως τῆς 22.1.1999 τοῦ Πρωτοβαθμίου δι' Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου, τὸ ὁποῖο δίκασε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ζακύνθου κ. Χρυσόστομο γιὰ τὶς γνωστὲς δηλώσεις του. Στὸ Ἐγκύκλιο Σημείωμα διασαφηνίζεται:

α) Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀλλάζει τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, οὔτε τὴν ἠθικὴ διδασκαλία τῆς. Ἐμμένει στὴ θέση τῆς, ὅτι οἱ προγαμιαῖες σχέσεις συνιστοῦν θανάσιμο ἁμάρτημα, δηλαδή πρᾶξη ποῦ χωρίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεό.

β) Ὅτι ὁ Σεβ. Ζακύνθου ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἀπεκήρυξε τὶς προγαμιαῖες σχέσεις.

2. Περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τὴν ὁποία ἔχει ὡς ἐκ τῆς φύσεώς τῆς ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνεργῶν ὡς ὄργανόν τῆς, εἴτε νὰ παραπέμψει

υποθέσεις που ἄγονται ἐνώπιόν της καὶ ἀφοροῦν σὲ ποιμαντικὰ ἢ διοικητικὰ θέματα Ἱερῶν Μητροπόλεων εἰς αὐτὰς πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων, εἴτε νὰ ζητεῖ νὰ ἐνημερωθεῖ γιὰ τὴν οὐσία τῶν ἀχθέντων θεμάτων καὶ περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν οἰκείων Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή τους.

3. Περὶ τῆς ἀναφορᾶς καὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μας. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό:

α) Θὰ συσταθεῖ νὰ ἐορτάζεται ἐπισήμως καὶ μὲ κάθε λαμπρότητα σὲ ὅλη τὴν δικαιοδοσία τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας μας ἡ μνήμη του ὡς ἰδρυτοῦ της.

β) Θὰ εἰσηγηθεῖ νὰ προσεθεῖ στὴν Ἀπόλυση, μετὰ τὴν ἐκφώνηση τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡ μνεῖα: «*Τοῦ Ἁγίου καὶ Πανευφήμου Πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου Παύλου, Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν*».

4. Περὶ τῆς συμμετοχῆς τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, Ἱερῶν Μονῶν, Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Εὐαγῶν Ἰδρυμάτων στὴν σύνταξη τοῦ Ἐθνικοῦ Κτηματολογίου, παρεχομένων σχετικῶν καὶ λεπτομερειῶν ὁδηγιῶν.

Δ. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν της ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισε:

1. Νὰ καλέσει τὸν Πρόεδρο καὶ τὰ Μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Σ.Κ.Ε. νὰ καταθέσουν τὰ στοιχεῖα πού φέρεται ὅτι κατέχουν γιὰ παρεκτραπέντες κληρικούς — γιὰ τοὺς ὁποίους ἔκαναν δηλώσεις στὸν ἡμερησίο Τύπο χωρὶς νὰ ἀναφέρουν τὰ ὀνόματά των, τὰ ὁποῖα ὁμως ὑπαινίσσονται σαφῶς — στὴν Ἱερὰ Σύνοδο, προκειμένου νὰ ἐπιληφθεῖ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Δικαιοσύνη.

2. Νὰ πραγματοποιηθεῖ εἰρηνικὴ ἐπίσημη ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου στὴν Ἀντιόχεια ἀπὸ 21 ἕως 30 Ἀπριλίου ἐ.ἔ.

3. Νὰ συγκροτήσῃ, μετὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ Ἱεροῦ Φωτίου, δεκαεξαμελὴ διμερὴ ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἀπὸ δύο καθηγητὲς ἀνὰ τμήμα τῶν δύο Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης (8 μέλη) καὶ ἀντιστοιχῶς ἀπὸ 8 μέλη ἐκπροσωποῦντα τὴν Ἐκκλησία. Θὰ κληθῶν κατ' ἀρχὴν τὰ τμήματα τῶν Σχολῶν νὰ προτείνουν τὰ μέλη ἀπὸ τῆς δικῆς τους πλευρᾶς καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θὰ συμπληρώσῃ τὴν Ἐπιτροπὴ μὲ ἰσάριθμα μέλη. Σκοπὸς τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ εἶναι ἡ μελέτη τρόπων καὶ μέσων δυναμικῆς παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας στὸ νέο αἰῶνα.

4. Νὰ ἐρωτηθοῦν ἐν ὄψει προσεχῶς ἀνασυνθέσεως τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν οἱ Πρόεδροι τῶν τμημάτων τῶν δύο Θεολογικῶν Σχολῶν σὲ ποιὸν τομέα οἱ καθηγητὲς καὶ τῶν τριῶν βαθμίδων ἐπιθυμοῦν νὰ διακονήσουν ὡς μέλη Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

5. Νὰ ἀποσταλεῖ συλλυπητήριο γράμμα στὴν ἐν Ἀθήναις Πρεσβεία τῆς Ἰορδανίας γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰορδανίας Χουσεῖν μνημονεῦον τὴν προσφορά του στὴ στήριξη τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

6. Νὰ ἀποσταλεῖ συγχαρητήριο ἐπιστολὴ στὸν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο κ. Γεώργιο Μεταλληνό, καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος ἀπέκρουσε τὶς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰτιάσεις καὶ λήρους, συκοφαντίες καὶ φλυαρίες σὲ ἡμερίδα ἀρχαιολατρῶν καὶ νεοειδωλολατρῶν πού διοργανώθηκε ἀπὸ περιοδικὸ καὶ πραγματοποιήθηκε στὸ Πολεμικὸ Μουσεῖο τὸ διήμερο 23-24 Ἰανουαρίου.

7. Νὰ συγκροτήσῃ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀπὸ Ἱεράρχες καὶ εἰδικούς, ἡ ὁποία θὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ νεοφανὲς ρεῦμα ἀρχαιολατρῶν καὶ νεοειδωλολατρῶν.

8. Νὰ συντάξῃ τὸν πίνακα τῶν ἔργων πού προτείνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος στὸ 3ο Κοινοτικὸ πλαίσιο.

9. Νὰ προτείνει στὰ λειτουργοῦντα τμήματα ἐκπαίδευσέως πού χαρακτηρίζονται ὡς International Baccalaureat ἓνα Πρόγραμμα συνεργασίας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ τμήματα αὐτά.

10. Νὰ διορίσῃ ὡς ἐκπρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας στὸ Δ.Σ. τοῦ Κέντρου Εἰδικῶν Λοιμώξεων τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρα καὶ ὡς ἀναπληρωτὴ του τὸν Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο κ. Στυλιανὸ Καρπαθίου.

11. Νὰ ἀποστείλῃ σὲ ὅλους τοὺς διαμαρτυρούμενους κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου δι' Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου τὸ ἀνωτέρω Ἐγκύκλιο Σημείωμα περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Ἐπίσης ἀσχολήθηκε μὲ διάφορα ὑπηρεσιακὰ θέματα, ὅπως ἰδρύσεις Ἱερῶν Ναῶν, ἀποσπάσεις Κληρικῶν, ἐγκρίσεις Κανονισμῶν καὶ μὲ θέματα Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν.

(Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τῆς 17ης Φεβρουαρίου 1999

Δύο πολὺ σημαντικὲς Ἡμερίδες πραγματοποιεῖ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου, γιὰ δύο ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα κοινωνικὰ καὶ ποιμαντικὰ θέματα: τὴν καύση τῶν νεκρῶν καὶ τὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας στὰ Νοσηλευτικὰ Ἰδρύματα.

Ἡ πρώτη, πού θὰ ἐξετάσῃ τὶς διαπιστώσεις καὶ τὶς προοπτικὲς γιὰ μίαν καλύτερη ἀντιμετώπιση τοῦ θέματος τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, διοργανώνεται ἀπὸ τὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων καὶ θὰ γίνῃ τὴν Τετάρτη 3 Μαρτίου 1999, ἀπὸ τὶς 5.00 ὡς τὶς 10.00 μ.μ. στὸ Ξενοδοχεῖο «Divani Caravel». Εἰσαγωγικὴ ὁμιλία θὰ κάνει ὁ Μακαριώτατος καὶ κατόπιν θὰ μιλήσῃ ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Γ. Φλωρίδης. Εἰσηγήσεις θὰ κάνουν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος (Θεολογικὴ ἀποψη καὶ ἐκκλησιολογικὲς συνέπειες τῆς καύσεως), ὁ Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόλαος Χατζηνικολάου (Τὸ σήμερον, τὸ χθὲς καὶ τὸ γιὰ πάντα τῆς ταφῆς καὶ τῆς καύσεως), ὁ

Πρωτοπρεσβύτερος κ. Στυλιανός Καρπαθίου (Ή καύση τών νεκρών – ψυχολογία του φαινομένου), ό Αντιπρόεδρος του Συμβουλίου τής Ήπικρατείας κ. Άναστ. Μαρίνος (Ή καύση τών νεκρών και τó Σύνταγμα) και οι Καθηγητές του Πανεπιστημίου κ. Παν. Χριστινάκης (Ή καύση - Νομοκανονική θεώρηση) και ό κ. Γ. Μαντζαρίδης (Ή καύση από τήν άποψη τής χριστιανικής ανθρωπολογίας και ήθικης).

Ή Ήμερίδα θά κλείσει με συζήτηση και έξαγωγή πορισμάτων, που θά έχουν ως συντονιστή τόν Σεβασμώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ήγνάτιο.

Ή δεύτερη, που θά ξεετάσει τις διαπιστώσεις και τις προοπτικές για μιá καλύτερη αντιμετώπιση του θέματος, διοργανώνεται από τήν Συνδική Ήπιτροπή Θείας Λατρείας και Ποιμαντικού Έργου και θά γίνει τήν Τρίτη 16 Μαρτίου 1999 στην αίθουσα τελετών του Συνδικού Μεγάρου (Ίασίου 1). Θά τήν παρακολουθήσουν στελέχη τής Άρχιεπισκοπής και τών Ήρών Μητροπόλεων. Στην πρωινή Συνεδρία (7.30 π.μ. - 1.00 μ.μ.), μετά τήν τέλεση Άρχιερατικής Θείας Λειτουργίας στο Καθολικό τής Ήρας Μονής Πετράκη, θά κηρύξει τήν τέλεση τών έργων ό Μακαριώτατος και θά προσφωνήσει ό Πρόεδρος τής Συνδικής Ήπιτροπής Σεβασμώτατος Μητροπολίτης Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Προκόπιος. Εισηγήσεις θά κάνουν οι Αιδεσιμολογώτατοι Πρωτοπρεσβύτεροι κ. Σταύρος Κοφινάς, κ. Άντώνιος Καλλιγέρης, κ. Δημήτριος Τζέρπος, κ. Άδαμάντιος Άγουστίδης και κ. Στέφανος Νταλιάνης για τήν ύπάρχουσα κατάσταση στην Εύρωπαϊκή Ένωση και στην Ελλάδα, καθώς και για τά προβλήματα τών ειδικών Νοσηλευτικών Ίδρυμάτων, ό Καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Άλέξανδρος Σταυρόπουλος (Θεολογική θεμελίωση τής ποιμαντικής τών άσθενών) και ή κ. Εύτυχία Γιαννουλáκη (Ίδρύματα Όγκολογίας). Θά κλείσει με συζήτηση.

Ή άπογευματινή Συνεδρία (4.00-7.00 μ.μ.) περιλαμβάνει εργασίες τριών ομάδων με θέματα: Προβλήματα συνεργασίας έντεταλμένων Ποιμαντικής Διακονίας με τó προσωπικό τών Νοσηλευτικών Ίδρυμάτων (συντονιστής ό π. Κωνσταντίνος Μαλτζός), Αίρετικές ομάδες, δράση και αντιμετώπισή τους στα Νοσηλευτικά Ίδρύματα (συντονιστής ό π. Κυριακός Τσουρός) και Πρότυπα δράσεως Νοσηλευτικής Διακονίας και Έφαρμογές Ποιμαντικής τών Νοσοκομείων (συντονιστής ό π. Σταύρος Κοφινάς).

Θά κλείσει με συζήτηση σε όλομέλεια και ανακοινώσεις συμπερασμάτων από τις ομάδες εργασίας.

(Έκ τής Άρχιεραμματαίας τής Ήρας Συνόδου)

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ τής 26 Φεβρουαρίου 1999

Ή Ήρα Σύνοδος τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, λαβούσα γνώσιν τηλεγραφήματος του Ήπισήμου

Πρακτορείου Ειδήσεων «ΑΝΑΤΟΛΗ», τó όποϊον μετεδόθη και από διεθνή Μέσα Ήνημερώσεως, άναφερομένου σε δήθεν «όμολογία Όσσαλάν» ότι «Έλληνικές Έκκλησίες ένίσχυσαν οικονομικά τούς Κούρδους Άντάρτες» άνακοινώνει:

«Τά προκατασκευασμένα χαλκεύματα τής τουρκικής προπαγάνδας δέν έγγίζουσιν, ούτε πρόκειται εις τó μέλλον να άπασχολήσουν τήν Έκκλησία τής Ελλάδος, Έκκλησία τής άγάπης και τής ειρήνης.

Ή Όρθόδοξη Έκκλησία έχει έπίγνωση τής άποστολής της και δέν άναμιγνύεται σε πολιτικά ή άλλα ζητήματα που έκφεύγουν αυτής τής άποστολής. Ή φωνή της και οι ένέργειές της έχουν θεμέλιο τήν άγάπη, τήν ειρήνη και τήν καταλλαγή, τó μόνο δε όπλο που διαθέτει είναι ό λόγος και ή πειθώ».

(Έκ τής Άρχιεραμματαίας τής Ή. Συνόδου)

Ήρα Μητρόπολις Ήρισού, Άγίου Όρους και Άρδαμερίου

Ή Ήρα Μητρόπολις τó Σάββατο 2 Ίανουαρίου όργάνωσε στην Άρναία συνάντηση τών παιδιών του Ήρου. Τó πρωί συμμετείχαν στην Θεία Λειτουργία στο Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο τής νέας Μητροπόλεως στην Άρναία. Χοροστάτησε ό Σεβ. Μητροπολίτης κ. Νικόδημος και τά παιδιά διηκόνησαν στο ψαλτήρι και στο Ήρο ύποδειγματικά. Όλα τά παιδιά συμμετείχαν στην Θεία Λειτουργία και προσήλθαν στην Θεία Κοινωνία. Στο τέλος ό Σεβασμώτατος χειροθέτησε 5 νέους άναγνώστες για διακονία του Ήρου και του Ψαλτηρίου. Γεμάτος συγκίνηση ό Σεβασμώτατος άπηύθυνε λόγους πατριικούς στα παιδιά τά όποια συνεχάρη για τήν άφοσίωσή τους στην Έκκλησία και τήν ύπηρεσία τους στο Ήρο Βήμα τών ένοριών τους. Τά παρομοίωσε με άγγέλους και εύχήθηκε έτσι να παραμείνουν στην ζωή τους.

Στην συνέχεια στην αίθουσα κατηχητικών ό ιεροκήρυξ π. Κωνσταντίνος Πλευράκης έδειξε με σλάιτς τήν Θεία Λειτουργία και ό Πρωτοσύγκελλος Άρχιμ. κ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης μίλησε για τόν σεβασμό προς τήν Ήρωσίνη και τó Ναό και για τόν τρόπο παραστάσεώς τους στην Θεία Λειτουργία.

Όλα τά παιδιά περι τά 100 μαζί με τούς εύλαβεστάτους έφημερίους που τά συνόδευσαν παρακάθησαν σε κοινό τραπέζι που τούς έτοίμασε ή άγάπη τής Έκκλησίας.

– Ό Σεβ. Μητροπολίτης κ. Νικόδημος από χρόνια έχει καθιερώσει στις 29 Δεκεμβρίου κάθε χρόνο, έορτή τών 14.000 νηπίων, άρχιερατική Θεία Λειτουργία προς τιμήν τών παιδιών. Έτσι φέτος τιμήθηκαν τά παιδιά τών Ιερέων. Ή Άρχιερατική Θεία Λειτουργία τελέσθηκε στο Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο και στη συνέχεια οι Ιερείς, οι πρεσβύτερες και τά

παιδιά τους κάθησαν σὲ κοινὸ ἑορταστικὸ τραπέζι. Σὲ ὅλα τὰ παιδιά δόθηκαν δώρα.

— Δύο συναντήσεις φοιτητῶν κατὰ τὴν χριστουγεννιάτικη περίοδο ὁργάνωσε ὁ Σύνδεσμος Ὁρθόδοξων Νέων. Ἡ πρώτη στὴν Ἀρναία στὶς 31.12 ὅπου μίλησε ὁ Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, μὲ θέμα: «Ἡ παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας στὰ δρώμενα τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας». Ἡ δευτέρα πραγματοποιήθηκε στὸν Σταυρὸ Θεσσαλονίκης ὅπου μίλησε μὲ θέμα: «Ἐλάτε στὴν Ἐκκλησία, ὅπως εἴσθε».

— Τὰ τρία Κέντρα Νεότητος Ἀρναίας, Γαλάτιστας, Μ. Παναγίας, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς ὁργάνωσαν ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τῆς Μητέρας. Τὰ παιδιά παρουσίασαν ποιήματα, σκέψεις καὶ σκετς γιὰ τὴν μητέρα. Στὸ τέλος ἔδωσαν στὶς μητέρες ἀπὸ ἓνα γαρύφαλο. Στὶς ἐκδηλώσεις παραβρέθηκε καὶ μίλησε ὁ Πρωτοσύγκελλος.

— «Δεῖπνο ἀγάπης» ὀνομάστηκε ἡ φιλανθρωπικὴ ἐκδήλωση ποὺ ὁργάνωσε τὸ Ἴδρυμα Ἀγάπης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς Στέγης Γερόντων «Παναγία τοῦ Ἀκαθίστου». Συμμετείχαν 350 συνεργάτες καὶ φιλόδοξοι φίλοι τοῦ Ἰδρύματος. Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε τὴν Κυριακὴ 24 Ἰανουαρίου στὸ κέντρο «ΕΛΒΕΤΙΑ» τῆς Ἀρναίας. Παρευρέθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Χρήστος Πάχτας, Πρόεδροι Κοινοτήτων, Νομαρχιακοὶ Σύμβουλοι, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς TVX HELLAS καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Συμμετείχαν στὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα τὸ χορευτικὸ τοῦ Δήμου Ἀρναίας, Παραδοσιακὸ Μουσικὸ Συγκρότημα, καὶ ὁ πρωτοψάλτης Γιάννης Σειρᾶς ποὺ ἔπαιξε δημοτικὸς σκοποὺς μὲ φύλλο λεμονιάς.

Γιὰ τὴ λαχειοφόρο ἀγορὰ 50 καταστηματαρχεὺς προσέφεραν πλούσια δώρα. Ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Πάχτας ἀνακηρύχθηκε Μεγάλος Εὐεργέτης τοῦ Ἰδρύματος καὶ ὑποσχέθηκε ἐνίσχυση τοῦ Ἰδρύματος καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ἔργων. Μίλησε ὁ Σεβασμιώτατος ὡς Πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος, εὐχαριστήσας ὅλους γιὰ τὴν παρουσία τους. Ὁ Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, ὡς Διευθυντὴς τοῦ Ἰδρύματος ἔκανε Ἀπολογισμὸ πεπραγμένων. Ἡ Κοινωνικὴ Λειτουργὸς τῆς Μητροπόλεως μίλησε γιὰ τὴν συμπαράσταση καὶ τὴν ἀνακούφιση οἰκογενειῶν καὶ ἀτόμων.

— Τὸ 1999 εἶναι ἀφιερωμένο ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Νικόδημο στὸν Ἀκάθιστο Ὑμνο. Ὁ Σεβασμιώτατος ἔχει ἰδιαίτερη ἀγάπη καὶ σεβασμὸ στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ συχνὰ προτρέπει τοὺς χριστιανοὺς νὰ τὸν διαβάζουν. Ἡ προτροπὴ του εἶναι:

Ἀγαπήσατε τὴν Παναγίαν, ὡς τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου, ἢ ὅποια συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως μεσιτεύει καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Διαβάζετε τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου καθη-

μερινῶς εἰς τὴν προσευχὴν σας, καὶ ἀναφωνεῖτε συνεχῶς: «Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς». Ἡ πρεσβεΐα τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἶναι σωστικὴ.

Τὸ ἀφιέρωμα ξεκίνησε μὲ τὸ ἐγκόλπιο ἡμερολόγιο τοῦ 1999, τὸ ὁποῖο ἐκδίδεται γιὰ 180 ἔτος. Στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο εἶναι ἀφιερωμένο καὶ τὸ κυριακάτικο γραπτὸ κήρυγμα τῆς Μητροπόλεως. Κορυφαῖο γεγονός τοῦ φετινοῦ ἀφιερώματος θὰ εἶναι ὁ ἐγκαινισμὸς τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ πρὸς τιμὴν τῆς «Παναγίας τοῦ Ἀκαθίστου», τὸ Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου στὶς 27 Μαρτίου 1999.

(Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως)

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορίνθου

Ὅπως κάθε χρόνο μὲ τὴν Ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης, ἔτσι καὶ ἐφέτος στὸν μεγαλοπρεπέστατο - νεότευκτο Ναὸν «Τὸ Ἔργον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου», τοῦ Γηροκομείου Ἀνδρῶν, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορίνθου, σὲ συγκέντρωσιν Ἱερῶν καὶ Λαϊκῶν ἐγένεν ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Κορίνθου κ. Παντελεῖμονα ἢ προικοδοτῆσις 87 κορασιδῶν γιὰ τὸ ἔτος 1999 μὲ συνολικὸ ποσὸν 87 X 50.000 = 4.350.000. Ὁμίλησε ἐπικαίρως ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἡγούμενος Ἱ. Μ. Ἀναστάσεως Λουτρακίου κ. Ἀγάπιος Δρότσας.

Ἀκολούθως ὁ Σεβ/τος κ. Παντελεῖμων ἀνεφέρθη στὸ ὄλο Ἑθνησκευτικὸ, Φιλανθρωπικὸ καὶ Πολιτιστικὸ Ἔργο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορίνθου, ἀποδείξας μαθηματικῶς, ὅτι ἡ Ἱ. Μητρόπολις ὑπὸ τὸ ἀγρυπνο βλέμμα καὶ τὶς ἄοκνες ἐνέργειές του ἔχει προσφέρει φιλανθρωπικῶς καὶ πολιτιστικῶς (μὲ ἴδρυσιν Κτιρίων καὶ Λειτουργίαν Ἰδρυμάτων) μέχρι σήμερον ὑπὲρ τὰ τέσσαρα δισεκατομμύρια δραχμᾶς.

(Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς

Σὲ ἐγκάρδιο καὶ θερμὸ κλίμα παρετέθη ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Μακαριώτατο κ.κ. Χριστόδουλο, γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Σπυρίδωνος ἀμέσως μετὰ τὴν θεία Λειτουργία στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν. Μετὰ τὸ γεῦμα οἱ δύο Ἀρχιεπίσκοποι μὲ δηλώσεις τους πρὸς τοὺς δημοσιογράφους ἄφησαν νὰ διαφανεῖ τὸ ἀριστοκλίμα τῶν σχέσεών τους καὶ ἡ διάθεση γιὰ μιὰ εὐκρινῆ συνεργασία.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος δήλωσε:

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς καὶ ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ κύριε Σπυρίδων, ἐπιτρέψατέ

μου για μιὰ ἀκόμη φορά νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα τῆς βαθυτάτης ἀγάπης καὶ τῆς τιμῆς μετὰ τῶν ὁποίων σᾶς ὑπεδέχθημεν καὶ σᾶς ὑποδεχόμεθα ἀκόμη, ἐλθόντα εἰς τὴν πατρίδα μετὰ τῆς τιμίας συνοδείας σας τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων, τῶν πανοσιολογιστῶν καὶ αἰδεσιμολογιστῶν συνοδῶν σας καὶ τῶν ἄλλων λαϊκῶν ποὺ σᾶς συνοδεύουν, εἰς μίαν πρώτην ἐπίσκεψη ὑπὸ τὴν νέα σας ιδιότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦμε τὴν ἐξελικτικὴ πορεία τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, μέσα εἰς τὴν Δημοκρατία τῶν ΗΠΑ καὶ χαίρομεθα διὰ τοὺς ρόλους, τοὺς ὁποίους πάντοτε μὲ ἰδιαίτερος ὅμως εἰς τοὺς καιροὺς μας ἡ Ἑλληνοαμερικανικὴ αὐτὴ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ πρὸς δόξαν Θεοῦ. Θὰ ἔλεγα, Σεβασμιώτατε, ὅτι αὐτοὶ οἱ ρόλοι ἐκτείνονται εἰς τρεῖς διαστάσεις· ἡ πρώτη ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πνευματικὴ θωράκις καὶ ὑποστήριξις τῶν πιστῶν της, τῶν Ἑλληνικῆς ἢ Ἀμερικανικῆς καταγωγῆς Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν καὶ τὸ λογικὸν ποίμνιο τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς σας. Ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας πρωταρχικᾶ εἶναι ρόλος πνευματικῆς μητέρας ἢ ὁποῖα καταρτίζει κατὰ Θεὸν τὰ τέκνα της καὶ πιστοποιεῖ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα εἰς τὴν ζωὴν της. Ὁ μεγάλος κίνδυνος ὁ ὁποῖος ἐλλοχεύει διὰ τὰς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ κίνδυνος τῆς ἐκκοσμίκευσης, ἕνας κίνδυνος ὁ ὁποῖος καθιστᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ ἡγέτιδα, οὐραγόν, τρέχουσαν ὀπισθεν ἀπὸ τίς ἐξελιξίεις τοῦ συγχρόνου κόσμου καὶ ἐπιζητοῦσαν κατὰ κάποιον τρόπο, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συμπαράστασιν καὶ τὴν συγκατάθεσιν τῶν τέκνων της, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ ρόλος της εἶναι νὰ τέμνει νέας ὁδοὺς τῆς Ὁρθοδόξου πνευματικότητος καὶ νὰ ἀποτελεῖ τὴν καθοδηγὸν εἰς τὴν πορείαν τῶν ἀνθρώπων μέσα εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον. Ἡ δευτέρα διάστασις τῆς Ἐκκλησίας σας εἰς τὴν Ἀμερικὴ πιστεύουμε ὅτι εἶναι ἡ διατήρησις, ἡ διάσωσις, καὶ ἡ διαφύλαξις τῆς Ἑλληνορθοδόξου πνευματικῆς ταυτότητος τοῦ ποιμνίου σας μὲ τὴν διαφύλαξιν τῶν βασικῶν ἐκείνων στοιχείων τὰ ὁποῖα τὴν συνθέτουν, πρῶτον ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα μας, διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ Ὁρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ, ἡ Ἑλληνικὴ τῆς Ἀμερικῆς, μοχθεῖ καὶ προσπαθεῖ μὲ τὴν λειτουργίαν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων προσπαθοῦσα μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ διαφυλάξῃ ὡς ἀκαινοτόμητον θησαυρὸν τὴν Ἑλληνικὴν μας γλῶσσα, ἢ ὁποῖα εἶναι πολὺ φυσικὸν μετὰ ἀπὸ τὴν τετάρτην καὶ πέμπτην γενεάν τῶν ἀποδημῶν Ἑλλήνων νὰ μὴ ὀμιλεῖται γενικῶς καὶ ἐπομένως νὰ κινδυνεύει νὰ λησμονηθεῖ ἢ καὶ νὰ ἀφανιστεῖ τελείως. Καὶ βεβαίως εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ γλῶσσα δὲν ἀποτελεῖ πάντοτε κυρίαρχον στοιχεῖον τῆς πνευματικῆς ταυτότητος ἐνὸς λαοῦ, τουλάχιστον ὅσον

ἀποτελεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας· ἀλλὰ ὡστόσο κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ, ὅτι διαδραματίζει ἕνα σπουδαῖον ρόλον στὴν διαφύλαξιν τῆς παραδόσεώς μας καὶ τῶν ἑλληνορθοδόξων βιωμάτων μας. Καὶ μιὰ τελευταία διάστασις τοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς σας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι ἡ ὑποστήριξις καὶ ἡ προβολὴ τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων πλησίον εἰς τὴν πανίσχυρον Ἀμερικανικὴν κυβέρνησιν, δεδομένης τῆς ἐγγύτητος, τῆς προσεγγίσεως ἀλλὰ καὶ τοῦ κύρους τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ καὶ ἡ ὁποῖα ἐκλήθη κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἀσφαλῶς καλεῖται καὶ σήμερον νὰ προσφέρει αὐτὸ τὸ κύρος της διὰ τὴν δικαίωσιν τῶν ἑλληνικῶν ὑποθέσεων, οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν τέλος δυστυχῶς εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν καὶ συνεχῶς ἀναφύονται, ὡστε αὐτὸς ἰδιαίτερα ὁ ρόλος σας, νὰ εἶναι ρόλος πανεθνικοῦ χαρακτήρος, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ δικαίως οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες προσδίδομεν τὴν δέουσαν προσοχὴν καὶ σημασίαν.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς βασικὲς διαστάσεις τοῦ ἔργου τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς σας, καθιστοῦν τὸν ρόλον τὸν ἰδικὸν σας, Σεβασμιώτατε, κυρίαρχον ρόλο, τώρα ἰδιαίτερα εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, ὅπου πολλὰ ἀπὸ τὰ πνευματικὰ εἰρήματα τοῦ κόσμου ἔχουν ἤδη ὑποχωρήσει καὶ ὅπου ἡ Ἑλληνορθόδοξος παράδοσις καλεῖται νὰ συνδράμῃ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἰδιαίτερος τοὺς Ἕλληνες μὲ τὸν πλοῦτον της καὶ κυρίως μὲ τὸν περιεχόμενον τὸ ὁποῖον αὐτὴ ὑποστασιάζει. Διὰ τοῦτο καὶ πιστεύομεν ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας θὰ συνεχίσετε τὴν ἰδίαν αὐτὴν προσπάθειαν, διαδραματίζοντες τὸν ἴδιον ἀκριβῶς ρόλο, τὸσον τὸν πνευματικὸν ὅσον καὶ τὸν κοινωνικὸν καὶ ἐθνικόν, πρὸς δόξαν βεβαίως πάντοτε τοῦ Θεοῦ.

Γνωρίζομεν, Σεβασμιώτατε, ὅτι ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά σας ὑπῆρξαν καὶ ἐνδεχομένως ὑπάρχουν ἀκόμη ὀρισμέναι δυσκολίες εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς σας. Ὅμως εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἔχοντας ὡς ὄπλο Κυρίου τὴν ἀγάπην ἢ ὁποῖα συνιστᾷ τὸ ἰσχυρότερον ὄπλον εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, θὰ κατορθώσετε ἀσφαλῶς μὲ τὴν διακρίνουσαν ὑμᾶς διάκρισιν καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα χαρίσματα σας, νὰ ὑπερβεῖτε τίς δυσκολίες καὶ νὰ ἐπιλύσετε τὰ προβλήματα, ὡστε ἀπερίσπαστοι ὅλοι, πρῶτος ὑμεῖς καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ ἄξιοι συνεργάτες σας, νὰ ἐπιτελέσετε ἕνα ἔργον τοιοῦτων διαστάσεων ποὺ προσδίδουν εἰς αὐτὸ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἱστορικοῦ.

Διὰ τοῦτο τοῦτο ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐγείρω τὸ κύπελλον, ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος, τῶν ἀξίων συνεργατῶν καὶ συνοδῶν σας καθὼς καὶ ὀλοκλήρου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ εὐχηθῶ ὅπως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σᾶς ἐνισχύει στὴν προσπάθειάν σας αὐ-

την εἰς τὴν ὁποῖαν πιστεύσατε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θέλει νὰ εὐρίσκειται παρὰ τὸ πλευρόν σας καὶ ὑπόσχεται νὰ συμβάλει τὸ ἐπ' αὐτὴν εἰς ὅ,τι τῆς ζητηθεῖ γιὰ τὴν διεκπεραιώσιν τῶν ὑποθέσεων καὶ κυρίως διὰ τὴν καλὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἱεράς ἀποστολῆς, τὴν ὁποῖαν ἔχετε ἀναλάβει. Ἐπιπροσθέτως, ἐπιτρέψατέ μου, Σεβασμιώτατε, νὰ σᾶς προσφέρω ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἐγκόλπιον αὐτὸ καὶ τὸν σταυρὸν αὐτόν, ποὺ ἀποτελοῦν δείγματα αἰσθητά, θὰ ἔλεγα, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τιμῆς μετὰ τῶν ὁποῖων περιβάλλομεν τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα καὶ νὰ σᾶς εὐχηθῶ ὑγείαν, δύναμιν, εὐλογίαν παρὰ Θεοῦ καὶ πλουσίαν καρποφορίαν εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἔχετε ἀναλάβει».

Ἄπευθυνόμενος στὸν Μακαριώτατο, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Σπυρίδων ἀπήντησε:

Ἁγιώτατε τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σὺν Θεῷ Ἄγιω λήγει σήμερον ἡ πρώτη στὴν Ἀθήνα ἐπίσημη ἐπίσκεψή μου ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς. Ἡ ἐπίσκεψή αὐτὴ ἄρχισε μὲ ἓνα ἐκκλησιαστικὸ γεγονός καὶ τὴν εὐλογημένη συνάντησή μετὰ τὴν Ἱερά Μακαριότητά σας. Λήγει δὲ μὲ ἓνα ἄλλο ἐκκλησιαστικὸ γεγονός, στὴν τράπεζα αὐτῆς τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία εἶναι προέκτασή τῆς Εὐχαριστιακῆς πράξης. Γιὰ μένα καὶ γιὰ τοὺς συνοδοὺς μου, ὅλα αὐτὰ ἔχουν μεγάλη σημασία ἂν καὶ ὁ χαρακτήρας τῆς ἐπίσκεψης δὲν ἦταν ἐκκλησιαστικὸς, τοῦ προσδώσαμε κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας τὴν διάστασιν ἐκεῖνὴ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποὺ ἔπρεπε καὶ ἄρμοζε. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψή αὐτὴ ἡ Μακαριότητά σας ἐπέδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ προέβη σὲ πολλαπλὰ καὶ ποικίλα ἐκδηλώσεις ἀγάπης. Σᾶς διαβεβαιῶνω ὅτι ἐγὼ προσωπικὰ καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ ποὺ μὲ συνοδεύουν σᾶς εἴμεθα βαθύτατα εὐγνώμονες. Σᾶς ἐκφράζουμε τὶς θερμὰς μας, τὶς πολλὰς μας, τὶς εὐκρινεῖς μας εὐχαριστίες.

(Ἐκ τοῦ Γραφ. Τύπου τῆς Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς)

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πάπα καὶ Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Πέτρο τὸν Ζ', ἐπισκέφθηκαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γκρατσάνιτσας κ. Εἰρηναῖος καὶ ὁ Πανιερώτατος Ἐπίσκοπος Μπραντισέβου κ. Ἰγνάτιος, ἐκπροσωποῦντες τὴν Α. Μακαριότητα, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Πεκίου, Μητροπολίτη Βελιγραδίου καὶ Καρλοβικίου καὶ Πατριάρχη τῶν Σέρβων κ. Παῦλο.

Οἱ δύο Σέρβοι Ἀρχιερεῖς συνεζήτησαν μὲ τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας τὸ ζήτημα τῆς διευθετήσεως τοῦ προβλήματος ποὺ προέκυψε μὲ τὴν, ἄνευ ἀδείας τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλε-

ξανδρείας κ. Πέτρου, δημιουργία ἐνορίας ἀπὸ τὴν Σερβικὴ παροικία τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ. Ἡ συζήτηση διεξήχθη μέσα σὲ ἀδελφικὸ κλίμα, μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ. Οἱ δύο Ἀρχιερεῖς ἀναχώρησαν διὰ Βελιγράδι μὲσω Καΐρου μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ λυθεῖ τὸ ζήτημα καὶ θὰ ἐξυπηρετοῦνται οἱ Σέρβοι Ὁρθόδοξοι μὲ ὁμοεθνή ἐφημέριο, ποὺ θὰ ὑπάγεται ἄμεσα στὴν δικαιοδοσία τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς.

(Ἐκ τοῦ Γραφ. Τύπου τοῦ Πατριαρχείου)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Στις 28 Δεκ. 1998 πραγματοποιήθηκε στὴ Λευκωσία τὸ ΚΒ' Θεολογικὸ Συνέδριον τῆς Π.Ε.Ε.Θ. (Παγκύπρια Ἐνωσις Ἑλλήνων Θεολόγων), μὲ θέμα: «Ἀλλοτριώσις, ἀπόγνωσις, αὐτοκαταστροφὴ: Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς ἀπάντησις καὶ ἐλπίδα».

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος κηρύσσοντας τὴν ἐναρξὴ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν λόγω Συνεδρίου ἀναφέρθηκε στὴ σημασία ποὺ δίνει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ὄχι μόνο τῶν ἀντιφάσεων τῆς ζωῆς, ποὺ ὀδηγοῦν στὴν «ἀλλοτριώσις, στὴν ἀπόγνωσις καὶ τὴν αὐτοκαταστροφὴ», ἀλλὰ καὶ στὴν ἀπάντησις στὸ ἐρώτημα, γιατί ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ ἀντιφάσεις. Ἡ ἀντιμετώπισιν αὐτῆ θὰ φράξει τὸ δρόμον πρὸς τὴν αὐτοκαταστροφὴ καὶ θὰ δώσει τὴν ὀρθὴ ἀπάντησις στὰ ἀλληλοσυγκρουόμενα συμπερόντα καὶ προβλήματα. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ βίωσις τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως προβάλλει ὡς ἡ μόνη ἐλπίδα στὴν ἀλληλομαχόμενὴ καὶ συνταρασσόμενη ἀπὸ ἀντιφάσεις καὶ ἀντιπαλότητες σύγχρονη ἀνθρώπινη κοινωνία. «Φθάνει ἐμεῖς οἱ φορεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας», τόνισε ὁ Μακαριώτατος, «νὰ μὴ μένουμε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ἀλλὰ νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἔχουμε βαριά ἀποστολὴ μέσα στὸ σύγχρονον κόσμον, νὰ γίνουμε, δηλαδή, “τὸ φῶς τοῦ κόσμου”... τόσο ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ ὅσο καὶ σεῖς οἱ λαϊκοί». Καὶ κατέληξε λέγοντας: «Ἄν λοιπὸν ἐμεῖς ἔχουμε πλήρη γνώσιν, ὄχι μόνο θεωρητικὴ ἀλλὰ καὶ βιωματικὴ, τότε αὐτὴ ἡ γνώσιν θὰ μᾶς ὀδηγήσιν στὸ νὰ αἰσθανόμεσθε ἐκεῖνον ποὺ ὁ Ἄπ. Παῦλος ὁμολογεῖ “Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς” (Γαλ. β' 20). Καὶ ὅταν “ζῆ ἐν ἡμῖν Χριστὸς”, τότε ἡ Ὁρθοδοξία γίνεται μέσα μας φλόγα ὄχι μόνο ποὺ καταναλίσκει τὴν “ἀλλοτριώσις, τὴν ἀπόγνωσις καὶ τὴν αὐτοκαταστροφὴ”, ἀλλὰ καὶ ποὺ δημιουργεῖ, φλόγα, ποὺ ὀδηγεῖ σὲ ἐνέργεια καὶ δράσιν καὶ ἔτσι ἡ Ὁρθοδοξία γίνεται φῶς καὶ ζωὴ, γίνεται δύναμις καὶ ὀδηγὸς πρὸς τὴν θέωσιν».

Ἐπίσης, πλὴν τοῦ Προέδρου τῆς Π.Ε.Ε.Θ. κ. Σταύρου Ὀλύμπου, προσφώνησαν τὸ Συνέδριον ὁ Πρέσβης τῆς Ἑλλάδος στὴ Λευκωσία, ὁ Ὑπ. Παί-

δείας και Πολιτισμού κ. Λυκούργος Κάππας και έκ μέρους του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας. Με άναφορά στις τρεις πτυχές του Συνεδρίου εισηγήθηκαν ό Πανοσιολ. Άρχιμ. π. Σπυρίδων Λογοθέτης, ό Αιδ. Πρωτ. π. Βασίλειος Θεομός και ό Όμότ. Καθηγητής του Πανεπιστημίου Άθηνών κ. Ίω. Κορναράκης.

* * *

Στις 14 Φεβρ. 1999 κατά τη Θ. Λειτουργία στον Ί. Ν. Παναγίας Εύαγγελίστριας στην Παλλουριώτισσα στη Λευκωσία, προϊσταμένου του Μακ. Άρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσόστομου, και συμπαραστατούμενου από μέλη της Ίεράς Συνόδου και εκπροσώπους των Πρεσβυγενών Πατριαρχείων και αυτοκεφάλων Έκκλησιών, τελέσθηκε ή εις Έπίσκοπον χειροτονία του νέου Μητροπολίτη Λεμεσού κ. Άθανασίου. Ό Μακαριώτατος άπευθυνόμενος προς τόν νεοχειροτονθέντα Μητροπολίτη τόν προέτρεψε να «μη δειλιάσει, αλλά υπό την καθοδήγηση του Χριστού και ένισχυόμενος από τó άγιο Πνεύμα, να κλείνει τόν αυχένα και να ανάλαβει τόν μητροπολιτικό θρόνο με πρώτιστο μέλημα τήν άνόρθωση του λαού και της Έκκλησίας». Δέν δίστασε να του έπισημάνει ότι τόν άναμένει επίπονο και βαρύ έργο, άφού ή Λεμεσός είναι ή πόλη των αντίθέσεων και των άντινομιών.

Ό Πανιερώτατος Μητροπολίτης Άθανάσιος ύποσχέθηκε στην όμιλία του ότι πορεύεται έκουσίως όχι προς θρόνο δεσποτικό αλλά προς τάφο μαρτυρικό και θάνατο καθημερινό και θλίψεις καθημερινές.

Τό άπόγευμα της ίδιας μέρας έγινε ή τελετή ένθρόνισης του νέου Μητροπολίτη Λεμεσού στην όμωυμη πόλη. Τόν συνόδευε έκ μέρους του Μακαριώτατου Προέδρου της Ίεράς Συνόδου ό Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κιτίου κ. Χρυσόστομος και άλλοι Κύπριοι καθώς και φιλοξενούμενοι άρχιερείς, μεταξύ άλλων ό Σεβ. Μητροπολίτης Μονεμβασίας και Σπάρτης κ. Ευσάθιος, έκπρόσωπος του Παν. Οίκ. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, οι Σεβ. Μητροπολίτες Κίτρους κ. Άγαθόνικος, Βεροίας κ. Παντελεήμων, Ξάνθης κ. Παντελεήμων, Έλασσώνος κ. Βασίλειος και Καστοριάς κ. Σεραφείμ από τήν Έκκλησία της Έλλάδος.

Ό Πανιερ. Μητροπολίτης Λεμεσού κ. Άθανάσιος γεννήθηκε στη Λεμεσό τó 1959. Τó 1976 χειροτονήθηκε Διάκονος από τόν Μακ. Άρχιεπίσκοπο Κύπρου κ. Χρυσόστομο, τότε Μητροπολίτη Πάφου. Τó 1980 έλαβε τó πτυχίο Θεολογίας από τó ΑΠΘ. Τó 1982 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Τó 1987 ανέλαβε άντιπρόσωπος της Ί. Μ. Βατοπεδίου στην Ί. Κοινότητα και κατά τήν περίοδο 1991-92 ανέλαβε πρωτεπιστάτης της Ίεράς Κοινότητας του Άγ. Όρους. Τó 1993 ένθρονί-

στηκε Καθηγούμενος της Ίεράς Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής Παναγίας Μαχαϊρά. Τήν 11η Φεβρουαρίου 1999 με μυστική ψηφοφορία έξελέγη ό δεύτερος Μητροπολίτης της νεοσύστατης (1973) Ί. Μ. Λεμεσού. Τήν 14η του ίδιου μηνός χειροτονήθηκε Έπίσκοπος και άύθημερόν ένθρονίστηκε στον Μητροπολιτικό θρόνο Λεμεσού.

Ι.Γ.Χ.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τόν Νοέμβριο 1998 έγινε στον Πειραιά επί τετραήμερον ή Β΄ Πανελλαδική Σύναξις της ΡΚαθολικής Έκκλησίας της Έλλάδος με θέμα: «ΕΚΚΛΗΣΙΑ - κοινότητα - κοινωνία. Η Καθολική Έκκλησία της Έλλάδος στο κατώφλι του 2000». Στη Σύναξι συμμετείχαν όλα τά μέλη της ΡΚαθολικής Ίεραρχίας, Κλήρος, μοναχοί και ώρισμένοι έκπρόσωποι τών λαϊκών, οι όποιοι παρέστησαν είτε ως μέλη συνοδικών συλλογικών όργάνων είτε ως έκλεγμένοι άντιπρόσωποι κάποιων θεσμών (έφημ. «Καθολική», 9 Φεβρ. 1999).

— Ός άναφέρει ή έφημερίς «L' Osservatore Romano», ή προοφάτως έκδοθείσα νέα Παπική Έπετηρίς (Annuario) σημειώνει ότι τó 1998 ό άριθμός τών ΡΚαθολικών σ' όλον τόν κόσμο έχει ύπερβή τó ένα δισεκατομμύριο και άνέρχεται εις ποσοστό 17,3% του πληθυσμού της γής. Στο προς χάριν τών πιστών ποιμαντικό έργο εργάζονται 3.386.000 πρόσωπα, άνάμεσα στα όποία είναι 4.420 έπίσκοποι, 404.208 ιερείς, 24.407 μόνιμοι διάκονοι και 819.278 γυναίκες μοναχικών ταγμάτων. Ό άριθμός τών μόνιμων διακόνων σέ σχέση προς τόν άριθμό του προηγούμενου έτους έχει αύξηθή κατά 4,1%. Τά κράτη, τά όποία στο τέλος του 1998 έχουν διπλωματικές σχέσεις με τó Βατικανό άνέρχονται εις 168. Τό «Annuario», πού είναι παγκόσμιο έκκλησιαστικό «Who is who», άφιερώνει περισσότερες τών 2.300 σελίδων, για να άναφέρει τις όνομασίες και τά στοιχεία πασών τών έπισκοπών και ποιμαντικών περιοχών, τούς έπισκόπους των και τούς γενικούς «βικαρίους» με στατιστικά δεδομένα για τούς κατά τόπους άριθμούς τών ΡΚαθολικών και τών βαπτίσεων. Έπίσης παρουσιάζει τά μέλη και τó προσωπικό της Ρωμαϊκής κουρίας και του «Κράτους του Βατικανού» και άναφέρει τις κεντρικές διοικήσεις τών Ρωμαιοκαθολικών ταγμάτων και μοναστικών κοινοτήτων.

— Ό Πάπας έδέχθη τόν Πρόεδρον της Παλαιστήνης Jassir Arafat για ένα ένήμερωτικό διάλογο περί της καταστάσεως στους Άγίους Τόπους και περί της προετοιμασίας τών έορτασμών του έτους 2000. Ό Arafat άπηύθυνε πρόσκλησι στον Πάπα, ό όποιος τήν δέχθηκε εύχαρίστως, χωρίς όμως να προσδιορισθή ό άκριβής χρόνος του ταξιδίου.

—Τὸ Βατικανὸ ἔχει ιδιαίτερες σελίδες στὸ Internet μὲ τὸν κωδικὸ »jubil 2000.org«, ὅπου —πρὸς τὸ παρὸν μόνον σὲ ἰταλικὴ γλῶσσα— δίδονται παντὸς εἶδους πληροφορίες γιὰ τὸ ἰωβηλαῖο ἔτος 2000.

—Τὸ θέμα τῆς 5ης Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς παπικῆς «Ἀκαδημίας γιὰ τὴν ζωὴ», ἡ ὁποία Συνέλευσις ἔγινε τὸ τέλος Φεβρουαρίου στὸ Βατικανό, ἦταν ἡ Εὐθανασία καὶ ἡ πολιτιστικὴ καὶ ψυχολογικὴ στάσις τῆς κοινωνίας ἔναντι τοῦ θανάτου. Στὴ Συνέλευσις ἤσαν παρόντες εἰδικοί ἐπιστήμονες ἐκ πολλῶν χωρῶν.

—Ἡ «Ἁγία Ἐδρα» ἐδήλωσεν, ὅτι εἶναι ἔτοιμη νὰ ἀναλάβῃ ἀνθρωπιστικὴν πρωτοβουλία ὑπὲρ τοῦ ἡγέτου τῶν Κούρδων Öcalan, ἐφ' ὅσον οὗτος ζητήσῃ ἀντίστοιχη διπλωματικὴ ἐνέργεια.

—Γιὰ τὶς λατρευτικὰς ἐκδηλώσεις, ποὺ θὰ γίνουν τὸ 2000 στὸν Ἅγιο Πέτρο Ρώμης, τὸ σεμινάριο «S. Pio X», στὸ ὁποῖο κατοικοῦν καὶ ἐκπαιδεύονται οἱ νέοι ποὺ διακονοῦν ἐνεργῶς στὴ λατρεία (Ministranten), ἀπηύθυνε πρόσκλησις σὲς καθολικὰς ἰταλικὰς οἰκογένειες νὰ στείλουν ἄλλους 20 νέους, γιὰ νὰ ἐκπαιδευθοῦν καταλλήλως μαζὶ μὲ τοὺς παλαιότερους γιὰ τὰ λειτουργικὰ τους διακονήματα στὸ ἰωβηλαῖο ἔτος.

—Ὁ Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β' δέχθηκε τὴν ἄνευ ἀναβολῆς ἔναρξι τῆς διαδικασίας πρὸς ταχεῖαν μακαριοποίησι τῆς Μητέρας Τερέζας τῆς Καλκούτας.

Ε. Δ. Θ.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τὸ Δελτίο Οἰκουμενικῆς Ἐπικαιρότητος «Ἐνημέρωσις» δημοσίευσεν τὸ ἔξις σημεῖωμα περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Καθηγητοῦ Ὁσκαρ Κούλμαν:

«Σὲ ἡλικία 97 ἐτῶν, ἀπεβίωσε τὴν 16ῃ Ἰανουαρίου 1999 στὸ Σαμονὶ τῆς Γαλλίας, ὁ γαλλο-ελβετικῆς καταγωγῆς διαπρεπὴς Διαμαρτυρόμενος Θεολόγος Ὁσκαρ Κούλμαν.

»Γεννημένος τὸ 1902 στὸ Στρασβούργο ἀπὸ Λουθηρανούς γονεῖς, ὁ Ὁσκαρ Κούλμαν δίδαξε Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία καὶ Καινὴ Διαθήκη στὰ Πανεπιστήμια τοῦ Στρασβούργου καὶ τῆς Βασιλείας, ὡς καὶ σὲ ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ καθιδρύματα τῶν Παρισίων καὶ τῆς Ρώμης. Κατὰ τὴ μακρόχρονη καθηγεσία του στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βασιλείας (1938-1972), ποὺ εἶχε συμπέσει μὲ τὴν παρουσία ἐκεῖ τοῦ ἐπίσης διάσημου Διαμαρτυρόμενου δογματολόγου Κάρλ Μπάρτ, τοῦτο εἶχε ἐξελιχθεῖ σὲ ἓνα, μοναδικὸ στὸ εἶδος του, κέντρο θεολογικῆς καὶ οἰκουμενιστικῆς ἐρευνας.

»Τὸ σύγγραμμα τοῦ Κούλμαν, τιτλοφορούμενο «Ἅγιος Πέτρος: Μαθητὴς, Ἀπόστολος καὶ Μάρτυς», ποὺ κυκλοφόρησε τὸ 1952, εἶχε ἐγκαινιάσει ἓνα ἐποικοδομητικὸ θεολογικὸ διάλογο μεταξὺ Ρωμαιοκαθο-

λικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων, ὅσον ἀφορᾷ στὸ Παπικὸ Πρωτεῖο. Ἐξ ἄλλου, ὁ ἐν λόγῳ καθηγητὴς εἶχε προσωπικοὺς δεσμοὺς μὲ τοὺς Πάπες Ἰωάννη τὸν ΚΓ' καὶ Παῦλο τὸν ΣΤ'. Μὲ πρόσκληση δὲ τοῦ τελευταίου παρέστη ὡς παρατηρητὴς στὴ Β' Βατικανὴ Σύνοδο καὶ συνέβαλε οὐσιαστικὰ στὴ σύνταξη τοῦ περὶ οἰκουμενισμοῦ Δεκρέτου τῆς Συνόδου αὐτῆς. Οἱ ἐπαφές του στὸ Βατικανὸ συνετέλεσαν κατὰ πολὺ στὴν ἀπόφαση τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὅπως ἰδρῦσει, στὰ περὶχωρα τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὸ γνωστὸ Οἰκουμενικὸ Ἰνστιτούτο τοῦ Ταντούρ.

»Τὴν τελευταία εἰκοσαετία, ὁ Ὁσκαρ Κούλμαν εἶχε ἀφοσιωθεῖ ἀποκλειστικὰ σὲ οἰκουμενιστικὰς ἐρευνες, καρπὸς τῶν ὁποίων ὑπῆρξε τὸ σύγγραμμά του: «Ἡ ἐνότης ἐν τῇ ποικιλίᾳ», ποὺ κυκλοφόρησε τὸ 1986».

Ε. Δ. Θ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὅταν τὰ μέλη μιᾶς Οἰκουμενικῆς Ἀντιπροσωπείας ὑπὸ τὸν Ρωμαιοκαθολικὸ Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Σικάγου Francis Kardinal George καὶ ὑπὸ τὸν Ἑλληνορθόδοξον Σεβ. Μητροπολίτην Σικάγου κ. Ἰάκωβον, ἐπισκέφθηκαν τὴν 19ῃ Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. τὸν Πάπαν Ἰωάννην - Παῦλον Β', ὁ Ποντίφηξ στὴ χαιρετιστήρια ὁμιλία του πρὸς αὐτοὺς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶπε:

«Εἶσθε καθ' ὁδὸν σ' ἓνα προσκυνηματικὸ ταξίδι τῆς πίστεως πρῶτον στὴν Κωνσταντινούπολι, ποὺ εἶναι καθιερωμένη στὴ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, καὶ τώρα στὴ Ρώμη, τὴν πόλι τῆς μνήμης τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Ἀπὸ τῆ Β' Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ οἱ ΡΚαθολικοὶ καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχομε πλήρως συνειδητοποιήσει τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, τὴν ὁποία κατέχομε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ... Βλέπομεν ὅτι σ' ἐμᾶς «ὁ Κύριος ἐπιτρέπει νὰ ἀνακαλύψωμεν ἐκ νέου ἐμᾶς ὡς μέλη ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν» (πρβλ. Ut unum sint, 57). Σ' αὐτὴν τὴν πορεία εἶναι σπουδαία ἡ τακτικὴ ἀνταλλαγὴ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μας καὶ ἡ ἐργασία τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου καὶ ἐξ ἄλλου βοηθοῦν κοινὰς πρωτοβουλίες, ὅπως τὸ προσκυνηματικὸ ταξίδι σας, νὰ στερεώσουν τὸν σύνδεσμο τῆς «κοινωνίας».

»Ἐπειδὴ ἐμεῖς προετοιμαζόμεθα νὰ ἐορτάσουμε τὸ 2000ῶν ἔτος ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Κ. ἢ. Ἰ. Χ., μᾶς καλεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀκόμη ἐπιτακτικώτερον πρὸς τὴν κοινωνία. Ὑπερνικώντας τὶς παρεξηγήσεις τοῦ παρελθόντος, γεμάτοι ἀπὸ ἐλπίδα ἀντικρύζομε τὸ μέλλον, στὸ ὁποῖο ἡ ἀγάπη ἀνάμεσά μας θὰ εἶναι τελεία καὶ ὁ κόσμος ἔτσι θὰ γνωρίσῃ ὅτι εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ (πρβλ. Ἰωάν. 13,35)».

Ε. Δ. Θ.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 112/1998

«Περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ "Παναγία ἢ Ἐπισκοπή" Θήρας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων»

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 59 τοῦ Ν. 590/77 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 240/15.9.1998 Πράξιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων.

3) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 160/25.9.1998 Πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον.

4) Τὴν ἀπὸ 29.9.1998 Γνωμοδότησιν τοῦ Γραφείου Δικηγόρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

5) Τὴν ἀπὸ 2.10.1998 Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.

6) Τὴν ἀπὸ 8.10.1998 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ

τὸν ὑπ' ἀριθμ. 112/1998 Κανονισμόν, ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 112/1998

«ΠΕΡΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ, ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΥ ΝΑΟΥ "ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΕΠΙΣΚΟΠΗ" ΘΗΡΑΣ, ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΗΡΑΣ, ΑΜΟΡΓΟΥ ΚΑΙ ΝΗΣΩΝ»

Ἄρθρον 1

Ὁ Ἱερός Ναός «ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΕΠΙΣΚΟΠΗ» Θήρας, ἀποτελεῖ διὰ τοὺς Θηραίους καὶ διὰ τοὺς Μεσαγωνιάτες, εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ὁποίων εὐρίσκεται, ὡς λέγουν οἱ ἴδιοι, «τὸν μοναδικὸν Ναὸν ὅπου αἰσθάνονται κατάνυξιν, διότι ἔχουν τὴν ἐγγύησιν, ὅτι, ὄχι μόνον ὑπῆρξεν ἡ πρώτη Μητρόπολις τῆς Σαντορίνης, ἀλλὰ κυρίως διότι ἡ Χάρις τῆς παρέχει τὸ τέλειον δώρημα εἰς ὅποιον τὴν ζητήσῃ». Ὁ ὡς ἄνω Ἱ. Ναὸς ἀποτελεῖ Ἱερόν Προσκύνημα διὰ τοὺς Θηραίους καὶ ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΙΕΡΟΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΕΠΙΣΚΟΠΗ», ἔχει ἰδίαν σφραγίδα κυκλικήν, φέρουσαν εἰς τὸ κέντρον τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ γύρωθεν, εἰς δύο κύκλους, τὰς λέξεις «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΡΑΣ, ΑΜΟΡΓΟΥ ΚΑΙ ΝΗΣΩΝ - ΙΕΡΟΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΕΠΙΣΚΟΠΗ», ὑπάγεται δὲ πνευματικῶς καὶ διοικητικῶς εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Θήρας.

Ἄρθρον 2

Ἡ διοίκησις καὶ διαχειρίσις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐνεργεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικῆς καὶ Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς (Δ.Δ.Ε.), ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας, ὡς Προέδρου, ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διοριζομένου κληρικοῦ, ὡς ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκ τεσσάρων μελῶν κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, ἀρρένων ἢ θηλέων, τὰ ὁποῖα ὡς καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τῶν διορίζονται - παύονται διὰ πράξεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, διὰ μίαν τριετίαν, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας εἶναι ἐπιτρεπτός ὁ ἀναδιορισμός τῶν. Τὰ δύο μέλη τῆς Δ.Δ.Ε. δεόν ὅπως εἶναι ἐκ τῆς ἐνορίας Καμαρίου.

Ἄρθρον 3

Ἡ Διοικητικὴ καὶ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτῆς συγκροτεῖται εἰς σῶμα καὶ ἐκλέγει μετὰ τῶν μελῶν τῆς τὸν Γραμματέα καὶ τὸν Ταμίαν αὐτῆς. Διὰ τὴν ὑπάρξιν ἀπαρτία ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦ Προέδρου καὶ τριῶν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Δ.Δ.Ε., αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν, εἰς περίπτωσιν δὲ ἰσοψηφίας νικᾷ ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Δ.Δ.Ε. ὑπόκεινται εἰς ἐγκρισιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας κανονισμούς.

Ἄρθρον 4

1. Ἡ Δ.Δ.Ε. συνεδριάζει τακτικῶς μίαν φορὰν τουλάχιστον κατὰ μῆνα. Διὰ τῆς προσκλήσεως ὀρίζονται ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα ὡς καὶ τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα.

2. Ὅσάκις παρίσταται ἀνάγκη ἡ Δ.Δ.Ε. καλεῖται εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν. Ἐκτακτον συνεδρίασιν δύνανται νὰ ζητήσουν δι' αἰτήσεως πρὸς τὸν Πρόεδρον δύο τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν, αἰτιολογουμένης τῆς ἀνάγκης συγκλήσεως ἐκτάκτου συνεδρίας.

Ἄρθρον 5

Ἐφημεριακὰ καθήκοντα εἰς τὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸν Ναὸν θὰ ἀσκοῦν, προσωρινῶς, οἱ αἰδεσιμώτατοι ἐφημέριοι τῆς νήσου Θήρας, ὀριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, οἵτινες θὰ τελοῦν τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐκάστην δευτέραν καὶ τετάρτην Κυριακὴν κατὰ μῆνα.

Ἄρθρον 6

Τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος

ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἄλλης Ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Προέδρου ἢ ὑπὸ μέλους τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως αὐτῆς καὶ τὸ ὅποῖον δίδει τὸν ἐπαγόμενον ὄρον.

Ἄρθρον 7

Ἡ Διοικητικὴ καὶ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὰ κάτωθι καθήκοντα:

α) Εἰσπράττει πάντα τὰ εἰσοδήματα τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ τὴν εἰσπραξιν τῶν ἐκ ταύτης εἰσοδημάτων, ὡς καὶ τὴν ἀξιοποίησιν αὐτῶν.

β) Καταρτίζει τὸν Προϋπολογισμόν καὶ Ἀπολογισμόν τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, τηρουμένων τῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/79 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν», εἰδικῶς ὀριζομένων.

γ) Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐπακριβῆ τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

δ) Προσλαμβάνει καὶ ἀπολύει τὸ ἀναγκαῖον ὑπηρετικὸν προσωπικόν, τὸ ὅποῖον κρίνεται ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀπόσκοπον καὶ ἀρτίαν λειτουργίαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ τῶν λοιπῶν δραστηριοτήτων αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μὲ τὴν καλὴν συντήρησιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

ε) Ἀποφασίζει ἐπὶ θεμάτων μὴ προβλεπομένων εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν, μὴ δυναμένη ὅμως νὰ ἐπιφέρει ἀλλοίωσιν διατάξεων αὐτοῦ.

στ) Τηρεῖ τὰ ἀπαιτούμενα διοικητικὰ καὶ διαχειριστικὰ βιβλία: Πρωτοκόλλου, Πράξεων Δ.Δ.Ε., Ταμείου, Ἀφιερωμάτων καὶ Τιμαλφῶν. Ἐπίσης: Πρακτικὰ Καταμετρήσεων, Διπλότυπα Εἰσπράξεων καὶ Διπλότυπα Πληρωμῶν, Κτηματολόγιον, ὡς ὀρίζεται διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/79 Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας.

ζ) Αἱ εἰσπράξεις τῶν πόρων τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἐνεργοῦνται διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων, τεθεωρημένων ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ αἱ πληρωμαὶ δι' εἰδικῶν ἐνταλμάτων εἰς τὰ ὁποῖα ἐπισυνάπτονται ὅλα τὰ δικαιολογητικά.

Ἡ διαχείρισις γίνεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις αἰτινες ἰσχύουν διὰ τοὺς Ἐνοριακοὺς Ἱ. Ναοὺς.

Ἄρθρον 8

Πόροι τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ εἶναι:

1. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ κηροῦ, δίσκου, κυτίων, ἀφιερωμάτων καὶ τιμαλφῶν καὶ ἐκ τῆς τελέσεως Ἱεροτελεστιῶν.

2. Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος δωρεαί, προσφοραί, κληρονομίαι, κληροδοσίαι καὶ λοιπαὶ πάσης φύσεως ἀφιερώσεις καὶ εἰσφοραὶ πιστῶν.

3. Αἱ τυχόν ἐπιχορηγήσεις ἐκ τοῦ Δημοσίου, Νομικῶν Προσώπων, Τραπεζῶν, Ὄργανισμῶν κ.λπ.

4. Αἱ εἰσπράξεις ἐξ ἐκποιήσεως ἀφιερωμάτων.

5. Τὰ κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ παρόντος Κανο-

νισμοῦ ὑπάρχοντα χρηματικὰ ὑπόλοιπα, τιμαλφῆ, ἀκίνητα καὶ κινητά, ὡς καὶ πάσα ἐκκρεμῆς εἰσπραξὶς ἀπὸ προηγουμένης χρήσεως.

6. Πάσα ἄλλη πρόσδοδος ἐν νομίμου καὶ χρηστῆς πηγῆς.

Ἄρθρον 9

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ διατίθενται:

α) Διὰ τὴν συντήρησιν καὶ τὸν ἐξωραϊσμόν τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ τοῦ περιβάλλοντος χώρου.

β) Διὰ τὴν ἀντιμέτωπισιν τῶν ἀναγκαιῶν δαπανῶν λειτουργίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ, τὴν μισθοδοσίαν - «εὐλογία» τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ (ἱεροψάλτου, νεωκόρου, καθαριστριάς κ.λπ.).

γ) Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν νομίμων εἰσφορῶν αὐτοῦ, ὑπὲρ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου καὶ Μητροπολιτικοῦ Οἴκου (10%) καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (3%).

δ) Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως (3%), ὡς καὶ τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς αὐτῆς.

ε) Διὰ τὴν παροχὴν βοηθημάτων εἰς ἀπόρους οἰκογενείας, εἰς ἀσθενεῖς πρὸς μετάβασιν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, εἰς μαθητὰς καὶ σπουδαστὰς πολυτέκνων οἰκογενειῶν.

στ) Διὰ τὴν ἴδρυσιν Νεανικοῦ Κέντρου εἰς τὴν περιφέρειαν ὅπου λειτουργεῖ ὁ Ἱ. Προσκυνηματικὸς Ναός.

ζ) Διὰ τὸ Συνοδικὸν Μέγαρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποσοστὸν 5% ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων αὐτοῦ.

Ἄρθρον 10

Τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θήρας ἀσκει κανονικὴν καὶ διαχειριστικὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος. Ὅ,τι δὲν προβλέπεται διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, συμπληροῦται διὰ τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 7/1970 Κανονισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Προσκυνημάτων» καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/1979 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν».

Ἄρθρον 11

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς δύναται νὰ τροποποιηθῆ, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ὑπὸ τῆς Δ.Δ.Ε., ἢ ἀπόφασις τῆς ὁποίας τελεῖ ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θήρας, τὸ ὅποῖον δύναται νὰ ὑποδείξῃ τροποποιήσεις ἢ καταργήσεις, καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἄρθρον 12

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 13

Κάλυψις δαπάνης

Ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θήρας, Ἀ-

μοργοῦ καὶ Νήσων, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1998

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 113/1998

«Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθμ. 61/1975 Κανονιστικῆς διατάξεως, «Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως, τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Τεμπῶν, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου»»

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1, παρ. 4, 59 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2) Τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθμ. 61/1975 Κανονιστικῆς Διατάξεως (ΦΕΚ 145/Α/18.10.1975) «Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Τεμπῶν, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου», ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη.

3) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1482/10.10.1997 πρότασιν τοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

4) Τὴν ἀπὸ 10.3.1998 Γνωμοδότησιν τοῦ Γραφείου Δικηγόρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

5) Τὴν ἀπὸ 10.3.1998 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

6) Τὴν ἀπὸ 8.10.1998 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ

τὸν ὑπ' ἀριθμ. 113/1998 Κανονισμόν, ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 113/1998

«ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 61/1975 ΚΑΝΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ, «ΠΕΡΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ, ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΤΕΜΠΩΝ, ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ»»

Ἄρθρον 1

Τὸ ἄρθρον 2 τῆς ὑπ' ἀριθμ. 61/1975 Κανονιστικῆς Διατάξεως (ΦΕΚ 141/Α/18.7.75) ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται ὡς κάτωθι:

«Ἄρθρον 2

1. Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς

Τεμπῶν διοικεῖται ὑπὸ ἔννεαμελοῦς (9) Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ:

α) Τοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, ὡς Πρόεδρος.

β) Τοῦ ἐκάστοτε Προέδρου Πρωτοδικῶν Λαρίσης.

γ) Τοῦ ἐκάστοτε Εἰρηνοδίκου Ὀλύμπου.

δ) Ἐνὸς (1) Δημοσίου Ὑπαλλήλου τῆς Β' ΔΟΥ Λαρίσης, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Διευθυντοῦ.

ε) Ἐνὸς (1) ἐκπροσώπου τοῦ Νομάρχου Λαρίσης.

στ) Δύο (2) Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου.

ζ) Δύο (2) εὐὐπολήπτων κατοίκων τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφερείας Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, ἀπάντων διοριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, προτάσει τοῦ Μητροπολίτου.

2. Ἡ θητεία πάντων τῶν μελῶν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι τιμητικὴ καὶ ἀμισθος, τριετοῦς (3) διάρκειας, ἐπιτρεπομένου τοῦ ἐπαναδιορισμοῦ αὐτῶν.

3. Ὁ Μητροπολίτης ὀρίζει ἐκ τῶν δύο κληρικῶν μελῶν τὸν Ἀντιπρόεδρον, ὁ ὁποῖος καὶ ἀναπληροῖ αὐτόν, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον.

4. Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματοῦ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, παρόντων τοῦλάχιστον πέντε (5) μελῶν αὐτῆς, ἀποκλειομένης τῆς δι' ἐκπροσώπου παραστάσεως τῶν μελῶν, αἱ δὲ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ σχετικὴν πλειοψηφίαν».

Ἄρθρον 2

Τὸ ἄρθρον 9 τῆς ὡς ἄνω Κανονιστικῆς Διατάξεως, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται ὡς κάτωθι:

«Ἄρθρον 9

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματοῦ διατίθενται ὡς ἀκολουθῶς:

α) Διὰ τὴν συντήρησιν, τὸν εὐπρεπισμὸν καὶ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ Προσκυνηματοῦ, τὴν μισθοδοσίαν τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ τὴν προμήθειαν ἱερῶν σκευῶν καὶ παντὸς εἶδους ἀνάγκης, ποσοστὸν 20%.

β) Διὰ τὸν νομοθετημένον πόρον ὑπὲρ τοῦ Ἀσφα-

λιστικού Όργανισμού της Εκκλησίας (ΤΠΟΕΚΕ), ποσοστόν 6%.

γ) Διά τὸ Γραφείον Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου (ἐκδηλώσεις - ἐκδόσεις) καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ποσοστόν 5%.

δ) Διά τὴν λειτουργίαν τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ποσοστόν 8%.

ε) Διά τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν Κατασκηνώσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ποσοστόν 5%.

στ) Διά τὴν ἐνίσχυσιν τῆς «Λογίας Φιλαδελφίας καὶ Ἀλληλεγγύης» (ἀντιμετώπιαις ἐκτάκτων περιστάσεων, τακτικαὶ ἐπιδοτήσεις πολυτέκνων καὶ ἀπόρων οἰκογενειῶν, ἐπικουρία ἀναξιοπαθούντων καὶ ἐπιδεομένων ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς βοήθειας, συμβολὴ εἰς τὴν περίθαλψιν ἀσθενῶν, μέριμνα τῶν ἐν φυλακαῖς κ.λπ.), ποσοστόν 22%.

ζ) Διά τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν Γηροκομείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τὴν δημιουργίαν παντὸς ἐτέρου κοινωφελοῦς ἰδρύματος αὐτῆς, ποσοστόν 15%.

η) Διά τὴν ἀνέγερσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Νεοφανῶν Μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Πυργετοῦ Λαρίσης, ποσοστόν 5%.

θ) Διά τὸ Συνοδικὸν Μέγαρον τῆς Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποσοστόν 5% ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων αὐτοῦ.

ι) Διά τὴν Κοινότητα Ραψάνης Λαρίσης πρὸς χορήγησιν ὑποτροφιών, ἐνίσχυσιν ἀπόρων καὶ ἀναξιοπα-

θούτων οἰκογενειῶν καὶ ἐκτέλεσιν ἔργων τῆς Κοινότητος, ποσοστόν 4%.

ια) Διά τὴν συντήρησιν, ἀνακαίνισιν καὶ τὸν εὐπρεπισμὸν τῶν Παρεκκλησίων τῆς Κοινότητος Ραψάνης, ποσοστόν 2%.

ιβ) Διά τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς Κοινότητος Ραψάνης, ποσοστόν 2%.

ιγ) Διά τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Ραψάνης, ποσοστόν 1%.

Ἄρθρον 3

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 4

Κάλυψις δαπάνης

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1998

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 114/1998

«Περὶ συστάσεως καὶ ὀργανώσεως Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῶν παραγρ. 2 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ν. 590/77 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2) Τὴν ἀπὸ 1.12.1998 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ

τὸν ὑπ' ἀριθμ. 114/1998 Κανονισμόν, ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 114/1998

«ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ἄρθρο 1

Σύσταση - Λειτουργία - Ἔδρα

Συνιστᾶται αὐτοτελὴς Ὑπηρεσία ὑπὸ τὸν τίτλο: «Ἐπικοινωνιακὴ καὶ Μορφωτικὴ Ὑπηρεσία τῆς Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἡ Ὑπηρεσία αὐτὴ θὰ λειτουργ-

γοῦν στὴν Ἀθήνα, ὑπὸ τὴν ἐποπτεία καὶ τὸν ἐλεγχὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου (Δ.Ι.Σ.), στὶς Ὑπηρεσίες τῆς ὁποίας ἀνήκει, διέπεται δὲ εἰδικὰ ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρο 2

Σκοποὶ

Σκοποὶ τῆς Ὑπηρεσίας εἶναι:

1. Ἡ μελέτη τῶν ποιμαντικῶν προβλημάτων τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ περιβάλλοντος κάτω ἀπὸ τὸ πρῖσμα τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παραδόσεως.

2. Ἡ προβολὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παραδόσεως καὶ τῆς ἐθνικῆς μας ἰδιοπροσωπείας, καθὼς καὶ ἡ ἀσκήση σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς ποιμαντικῆς, μὲ κάθε πρόσφορο μέσον ἐπικοινωνίας, ἐνημερώσεως καὶ μορφώσεως (ραδιόφωνο, τηλεόραση, κάθε εἶδος ἐκδόσεις, ὡς καὶ ὅλες τὶς ἤδη ὑφιστάμενες περιοδικὲς ἐκδόσεις τῆς Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὶς προβλεπόμενες στὸν διὰ τοῦ παρόντος καταργούμενο Κανονισμὸ ὑπ' ἀριθμ. 67/1994.

Άρθρο 3

Διοίκηση

1. Η Ύπηρεσία διοικείται από έπταμελή Έπιτροπή ως εξής:

α) Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος, ως Πρόεδρος.

β) Ένας Μητροπολίτης τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, όριζόμενος μετά του αναπληρωτού του από την Δ.Ι.Σ., ή όποία όρίζει και ένα Μητροπολίτη ως αναπληρωτή του Προέδρου.

γ) Δύο κληρικοί και τρεις λαϊκοί, όριζόμενοι από την Δ.Ι.Σ. με τους αναπληρωτές τους.

2. Η θητεία των μελών τής Έπιτροπής είναι τριετής. Η Δ.Ι.Σ. μπορεί να αντικαταστήσει μέλος τής Έπιτροπής και πρό τής λήξεως τής θητείας του.

3. Η Έπιτροπή κατά την πρώτη, μετά τó διορισμό της, συνεδρία όρίζει από τά μέλη της, τόν Γενικό Γραμματέα και τόν Ύπεύθυνο των Οικονομικών.

4. Η ιδιότητα του μέλους τής Έπιτροπής είναι τιμητική και τά μέλη δέν άμείβονται για τή συμμετοχή τους στις συνεδριάσεις.

5. Η Έπιτροπή συνεδριάζει σε τακτική άνά δίμηνο συνεδρία, έκτακτα δέ όσάκις τó κρίνει άναγκαίο ó Πρόεδρος, εύρίσκεται δέ σε άπαρτία έφ' όσον παρίστανται τά τρία από τά μέλη της και ó Πρόεδρος ή ó αναπληρωτής του.

6. Οί άποφάσεις λαμβάνονται με άπόλυτη πλειοψηφία, σε ίσοψηφία κρατούσης τής γνώμης ύπερ τής όποίας έτάχθη ó Πρόεδρος ή ó αναπληρωτής του. Στις συνεδριάσεις τηρούνται πρακτικά τά όποία επικυρώνονται και ύπογράφονται στην έπόμενη συνεδρία. Στά πρακτικά διατυπώνεται και ή γνώμη των διαφωνούντων, άν τó ζητήσουν, και μάλιστα όνομαστικώς.

Άρθρο 4

Διοικητικοί Κλάδοι

Η Ύπηρεσία άποτελείται από τέσσαρες Κλάδους, ήτοι: α) Ραδιοφωνίας, β) Τηλεόρασης, γ) Έκδόσεων πάσης φύσεως και δ) Ηλεκτρονικής τεχνολογίας (Internet, video, CD-ROM, δισκογραφίας, κασσέτας κ.λπ.). Έκάστου Κλάδου προϊστάται ως Διευθυντής ύπάλληλος ΠΕ Κατηγορίας με βαθμό Α'. Στις θέσεις αυτές δύναται να τοποθετούνται και μετακλητοί κληρικοί, όί όποίοι διαθέτουν σχετική πείρα.

Άρθρο 5

Άρμοδιότητες τής Έπιτροπής

Η Έπιτροπή διοικεί τήν Ύπηρεσία, έχει τήν έπιμέλεια όλων των ύποθέσεων της, διαχειρίζεται τούς πόρους της και γενικά άποφασίζει για κάθε θέμα που άφορά στη λειτουργία της, τή διάθεση των πόρων της και τήν έκπλήρωση των σκοπών της.

Ειδικότερα ή Έπιτροπή:

α) Ψηφίζει τόν προϋπολογισμό και τόν άπολογισμό τής Ύπηρεσίας.

β) Διορίζει, μετά από πρόταση του Προέδρου, τούς Διευθυντές των Κλάδων. Οί Διευθυντές των Κλάδων έχουν τήν εύθύνη τής άποδοτικής λειτουργίας του

Κλάδου τόν όποίο διευθύνουν, άποφασίζουν για τήν στρατηγική του, τήν κατανομή άρμοδιοτήτων στο προσωπικό και τή διαχείριση του προϋπολογισμού και άλληλογραφούν για λογαριασμό του Κλάδου τους. Είσηγούνται στην Δ.Ι.Σ., διά τής Έπιτροπής, τόν Κανονισμό λειτουργίας του Κλάδου τους, έφ' όσον δέν ύπάρχει. Ειδικώς για τόν κλάδο τής Ραδιοφωνίας ó Κανονισμός πρέπει να έγκριθεί από τήν Δ.Ι.Σ. εντός τετραμήνου από τής Ισχύος του παρόντος. Οί Διευθυντές των Κλάδων ύποχρεούνται να παρέχουν στην Έπιτροπή κάθε έξήγηση, ή όποία ζητείται διά του Προέδρου της και να εκτελούν τις άποφάσεις της.

γ) Μεριμνά για τήν έκπλήρωση των σκοπών τής Ύπηρεσίας και διαθέτει τούς πόρους προς αυτή τήν κατεύθυνση μέσα στα πλαίσια των έγκεκριμένων κάθε φορά κονδυλίων του προϋπολογισμού.

δ) Έποπτεύει για τήν καλή και εύρυθμη λειτουργία τής Ύπηρεσίας.

Άρθρο 6

Καθήκοντα Προέδρου

1. Ο Πρόεδρος τής Έπιτροπής:

α) Συγκαλεί τήν Έπιτροπή σε τακτικές και έκτακτες συνεδριάσεις, καταρτίζει τήν ήμερησία διάταξη και διευθύνει τις συζητήσεις.

β) Άλληλογραφεί με τις Δημόσιες Άρχες και ύπογράφει τήν άλληλογραφία για λογαριασμό τής Ύπηρεσίας.

γ) Άσκει έποπτεία και έλεγχο στο προσωπικό τής Ύπηρεσίας και παρακολουθεί τήν έκτέλεση των άποφάσεών της.

2. Τόν Πρόεδρο, σε περίπτωση άπουσίας ή κωλύματός του, αναπληρώνει ó αναπληρωτής του και σε περίπτωση άπουσίας ή κωλύματος και αυτού, ένα μέλος του Δ.Σ. όριζόμενο με άπόφαση του Προέδρου.

Άρθρο 7

Καθήκοντα Γενικού Γραμματέα

1. Ο Γενικός Γραμματέας:

α) Έπιμελείται τής συντάξεως των Πρακτικών τής Έπιτροπής και φροντίζει για τήν έκτέλεση των άποφάσεών της.

β) Διεκπεριώνει τήν άλληλογραφία και ύπογράφει μαζί με τόν Πρόεδρο τά έγγραφα που άπευθύνονται σε τρίτους.

γ) Έπιμελείται, μαζί με τόν ύπεύθυνο των Οικονομικών και τόν Διευθυντή του αντίστοιχου Κλάδου, τής συντάξεως του προϋπολογισμού έκάστου Κλάδου και συνθέτει τόν συνολικό προϋπολογισμό, τόν όποίο ύποβάλλει για έγκριση στην Έπιτροπή τόν Νοέμβριο του προηγούμενου τής έφαρμογής του έτους.

δ) Ύπογράφει τά εντάλματα πληρωμής για τις δαπάνες του έγκεκριμένου προϋπολογισμού.

ε) Φυλάσσει τά έγγραφα, τά βιβλία (έκτός από τά διαχειριστικά) και τή σφραγίδα τής Ύπηρεσίας.

2. Στην έκτέλεση των καθηκόντων του ó Γεν. Γραμματέας βοηθείται από ύπάλληλο τής Ύπηρεσίας, όριζόμενο με άπόφαση τής Έπιτροπής.

3. Τόν Γενικό Γραμματέα, σε περίπτωση άπουσίας

ή κωλύματός του, αναπληρώνει άλλο μέλος της Έπιτροπής οριζόμενο από αυτή.

Άρθρο 8

Καθήκοντα Υπευθύνου τών Οικονομικών

1. Ο Υπεύθυνος τών Οικονομικών:
 - α) Άσκει την εποπτεία στην ταμειακή Υπηρεσία και γενικά στην οικονομική διαχείριση τής Υπηρεσίας.
 - β) Επιμελείται μαζί με τόν Γεν. Γραμματέα τής συντάξεως του προϋπολογισμού και από κοινού τόν υποβάλλουν για ψήφιση στην Έπιτροπή.
 - γ) Υποβάλλει τόν απολογισμό του προηγούμενου έτους για έγκριση στην Έπιτροπή.
 - δ) Συνοπογράφει μαζί με τόν Γενικό Γραμματέα τά έντάλματα πληρωμής δαπανών.
 - ε) Συνοπογράφει, με τόν Διευθυντή κάθε Κλάδου, τά έντάλματα για τίς δαπάνες έκαστου Κλάδου, οί όποιες πρέπει να μñ αποκλίνουν του έγκεκριμένου προϋπολογισμού, ό όποιος αναθεωρείται επί μέρους, μόνο μετά από νεώτερη απόφασή της.
 - στ) Έχει την εύθύνη για τήν τήρηση και φύλαξη τών διαχειριστικών βιβλίων τής Υπηρεσίας.
2. Τόν Υπεύθυνο τών Οικονομικών, σε περίπτωση άπουσίας ή κωλύματός του, αναπληρώνει άλλο μέλος τής Έπιτροπής, οριζόμενο με απόφασή της.

Άρθρο 9

Πόροι τής Υπηρεσίας

1. Πόροι τής Υπηρεσίας είναι:
 - α) Οί νομοθετημένοι πόροι για τήν έκδοση του έπισήμου Δελτίου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».
 - β) Επιχορηγήσεις τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, τής Ίεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, τών Ίερών Μητροπόλεων και τών Έκκλησιαστικών Νομικών Προσώπων Δημοσίου ή Ίδιωτικού Δικαίου.
 - γ) Δωρεές, κληρονομίες, κληροδοσίες και εισφορές.
 - δ) Τόκοι τραπεζικών καταθέσεων.
 - ε) Λοιπά πάσης φύσεως έσοδα, όπως έσοδα από διαφημίσεις στους Κλάδους και έσοδα από αξιοποίηση κινητών και άκινήτων περιουσιακών στοιχείων τής Υπηρεσίας, καθώς και από τήν εκτέλεση προγραμμάτων τής Ευρωπαϊκής Ένώσεως και άλλων Διεθνών ή Έλληνικών Οργανισμών.
2. Οί δωρεές, κληρονομίες και κληροδοσίες, γίνονται αποδεκτές από τήν Έπιτροπή, οί δε κληρονομίες πάντοτες με τó εύεργέτημα τής απογραφής.

Άρθρο 10

Προϋπολογισμός

1. Τό οικονομικό έτος αρχίζει τήν 1η Ίανουαρίου και λήγει τήν 31η Δεκεμβρίου του ίδιου έτους.
2. Ο προϋπολογισμός ψηφίζεται από τήν Έπιτροπή τó άργότερο μέσα στο μήνα Νοέμβριο και άμέσως κατόπιν υποβάλλεται για έγκριση στην Ίερά Σύνοδο τής Έκκλησίας τής Ελλάδος.
3. Μεταγενέστερες τροποήσεις του προϋπολογι-

σμού επιτρέπονται, πρέπει όμως να τηρηθεί ή διαδικασία τής προηγούμενης παραγράφου.

Άρθρο 11

Άπολογισμός

1. Μέσα στο δεύτερο δεκαπενθήμερο του μηνός Ίανουαρίου συντάσσεται ό απολογισμός τών πραγματοποιηθέντων έσόδων και έξόδων του προηγούμενου οικονομικού έτους, ό όποιος υποβάλλεται από τόν Υπεύθυνο τών Οικονομικών τó πρώτο δεκαπενθήμερο του μηνός Φεβρουαρίου στην Έπιτροπή για έγκριση.
2. Ο απολογισμός αναγράφει σε ιδιαίτερη στήλη:
 - α) Τά προϋπολογισθέντα έσοδα και έξοδα.
 - β) Τά πραγματοποιηθέντα έσοδα και έξοδα.
 - γ) Τίς διαφορές μεταξύ τους.
 - δ) Τό ταμειακό υπόλοιπο που προκύπτει.
3. Με τόν απολογισμό συντάσσεται γενικός ίσολογισμός, στον όποιο αναγράφονται αναλυτικά τά ενεργητικά και παθητικά περιουσιακά στοιχεία τής Υπηρεσίας που υπάρχουν στις 31 Δεκεμβρίου.
4. Ο απολογισμός και ό γενικός ίσολογισμός υποβάλλονται μέσα στο δεύτερο δεκαπενθήμερο του μηνός Φεβρουαρίου στην Ίερά Σύνοδο για έγκριση.

Άρθρο 12

Τηρούμενα βιβλία

1. Τά βιβλία που τηρεί ή Υπηρεσία είναι τά έξης:
 - α) Τό βιβλίό πρακτικών συνεδριάσεων τής Έπιτροπής, στο όποιο καταχωρίζονται οί αποφάσεις και οί πράξεις της.
 - β) Τό Πρωτόκολλο εισερχομένων και έξερχομένων εγγράφων.
 - γ) Τό βιβλίό Ταμείου, στο όποιο καταχωρίζονται κατά χρονολογική σειρά οί πάσης φύσεως εισπράξεις και πληρωμές.
 - δ) Τό βιβλίό απογραφών, στο όποιο καταχωρίζονται κάθε έτος λεπτομερώς τά περιουσιακά στοιχεία, ό απολογισμός και ό ίσολογισμός.
 - ε) Τό βιβλίό ύλικού με τó όποιο παρακολουθείται ή εισαγωγή, ή εξαγωγή και τó υπόλοιπο τών διαφόρων πραγμάτων τής Υπηρεσίας.
2. Η Έπιτροπή μπορεί, εάν κρίνει σκόπιο, να όρίσει τήν τήρηση και άλλων βιβλίων ή στοιχείων.

Άρθρο 13

Δικαιολογητικά διαχείρισεως

1. Για κάθε εισπραξη εκδίδεται γραμμάτιο εισπράξεως από τριπλότυπο βιβλίό γραμματίων, αριθμημένο κατ' αύξοντα αριθμό, στο όποιο υπογράφει ό πληρώσας και ό εισπράξας. Τό πρωτότυπο παραδίδεται στον πληρώσαντα, τó πρώτο αντίγραφο επισυνάπτεται στα δικαιολογητικά εισπράξεως και τó δεύτερο παραμένει στο στέλεχος.
2. Για κάθε δαπάνη, στα πλαίσια τών προβλέψεων του προϋπολογισμού, εκδίδεται χρηματικό ένταλμα πληρωμής από τριπλότυπο βιβλίό ένταλμάτων, αριθμημένο κατ' αύξοντα αριθμό, τó όποιο υπογράφεται από τόν Γενικό Γραμματέα και τόν Υπεύθυνο Οικονομικών,

ἢ ἐὰν ἀφορᾷ δαπάνη Κλάδου ἀπὸ τὸν Ὑπεύθυνο Οἰκονομικῶν καὶ τὸν Διευθυντὴ τοῦ Κλάδου. Στὸ πρωτότυπο, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ τὸν τίτλο πληρωμῆς, ἐπισυνάπτονται τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ τῆς δαπάνης, τὸ δεύτερο ἀντίτυπο παραμένει στὸ Λογιστήριο καὶ τὸ τρίτο στὸ στέλεχος.

Ἄρθρο 14

Ἐποπτεία καὶ ἔλεγχος

Ἡ Ὑπηρεσία ὑπόκειται στὴν ἐποπτεία καὶ τὸν ἔλεγχο, νομιμότητος καὶ σκοπιμότητος, τῆς Δ.Ι.Σ. Ὁ ἔλεγχος αὐτὸς ἀσκεῖται ἀτεπαγγέλτως, ἐὰν κριθεῖ ἀναγκαῖο, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τρεχοῦσης Συνοδικῆς Περιόδου, ἐὰν δὲ ἡ σχετικὴ πράξις ἔχει ἐκδοθεῖ κατὰ τοὺς μῆνες Ἰούλιο, Αὐγούστο καὶ Σεπτέμβριο, ὁ ἔλεγχος δύναται νὰ ἀσκηθεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπόμενη συνοδικὴ περίοδο. Κάθε ἕνας, ὁ ὁποῖος ἔχει ἔννομο συμφέρον δύναται νὰ ἀσκήσει προσφυγὴ, συνεπαγομένη ἔλεγχο καὶ τῆς οὐσίας, στὴν Δ.Ι.Σ. κατὰ ὅποιονδήποτε ἐκτελεστήν πράξεως ὀργάνου τῆς Ὑπηρεσίας ἐντὸς προθεσμίας 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔλαβε γνῶση τῆς πράξεως αὐτῆς. Ἡ Δ.Ι.Σ. δύναται νὰ ἀκυρώσει ἢ καὶ νὰ τροποποιήσῃ τὴν πράξι.

Ἄρθρο 15

Σφραγιδα τῆς Ἐπιτροπῆς

Ἡ Ὑπηρεσία ἔχει σφραγιδα κυκλική, στὴν ὁποία ἀναγράφεται ἡ ἐπωνυμία τῆς: «Ἐπικοινωνιακὴ καὶ Μορφωτικὴ Ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ στὸ κέντρο φέρει τὴν πρωτοχριστιανικὴ παράσταση τοῦ Καλοῦ Ποιμένου.

Ἄρθρο 16

Περιουσίες τῶν συγχωνευομένων Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπηρεσιῶν

Ἡ περιουσία τῶν καταργουμένων, διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, Ὑπηρεσιῶν περιέρχεται στὴν συνιστωμένη Ἐπικοινωνιακὴ καὶ Μορφωτικὴ Ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διενεργουμένης ἀπογραφῆς ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ ὑπευθύνου Οἰκονομικῶν τοῦ Ἰδρύματος.

Ἄρθρο 17

Προσωπικὸ τῶν καταργουμένων Ὑπηρεσιῶν

1. Τὸ προσωπικὸ τῶν καταργουμένων Ὑπηρεσιῶν

ποῦ ὑπηρετεῖ κατὰ τὴν δημοσίευση τοῦ παρόντος μὲ ὁποιαδήποτε ὑπηρεσιακὴ σχέση μεταφέρεται στὴν συνιστώμενη διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ Ὑπηρεσία, διατηρεῖ τὴν σχέση ἐργασίας ποῦ ἔχει, ἐντάσσεται σὲ σχετικὲς θέσεις ποῦ θὰ συσταθοῦν μὲ τοὺς ἐσωτερικοὺς Κανονισμοὺς τῶν Κλάδων ποῦ προβλέπονται ἀπὸ τὸν παρόντα Κανονισμὸ ἰσχυόντων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 5/1978 «Περὶ Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων», ὡς τροποποιηθεῖς καὶ ἀναμορφωθεῖς ἰσχύει.

2. Τὸ ἀσφαλιστικὸ καὶ συνταξιοδοτικὸ καθεστῶς τοῦ μεταφερομένου, ὡς ἄνω, προσωπικοῦ διατηρεῖται ὅπως ἔχει ὡς πρὸς τὴν κυρία καὶ τὴν ἐπικουρικὴ σύνταξη.

Ἄρθρο 18

Κατάργηση διατάξεων

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καταργοῦνται: α) Ὁ Κανονισμὸς 45/1989 «Περὶ συστάσεως καὶ λειτουργίας Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καὶ β) ὁ Κανονισμὸς 67/1994 «Περὶ διαρθρώσεως, λειτουργίας καὶ διαχειρίσεως τῆς ἐκ τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐξητημένης εἰδικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ἐπισήμου Δελτίου ΕΚΚΛΗΣΙΑ καὶ τῶν περιοδικῶν ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ καὶ ΘΕΟΛΟΓΙΑ».

Ἄρθρο 19

Ἐναρξη ἰσχύος

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δημοσίευσή του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρο 20

Κάλυψις δαπάνης

Ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορισθεῖ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 1998

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 115/1999

«Περὶ ἰδρύσεως, ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς διατάξεις τῶν παρ. γ' καὶ ε' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,

2) Τὰς διατάξεις τῶν παρ. 2 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 9, τὰς διατάξεις τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 42 καὶ τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Νόμου,

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 5/1978 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων», ὡς συνεπληρώθη μεταγενεστέρως,

4) Τὴν ἀπὸ 20.1.1999 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ

τὸν ὑπ' ἀριθμ. 115/1999 Κανονισμόν, «Περὶ ἰδρύσεως, ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας παρὰ τῆ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 115/1999

«ΠΕΡΙ ΙΔΡΥΣΕΩΣ, ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΙΕΡᾶ ΣΥΝΟΔῶ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ἄρθρον 1

Σύστασις καὶ σκοπὸς τοῦ Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας

1. Παρὰ τῆ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνιστᾶται Γραφεῖον Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας, ἔχον ὡς γενικὸν σκοπὸν τὴν μελέτην καὶ διεκπεραίωσιν τῶν θεμάτων τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ ὀριζόμενα. Ἐπίσης, τὸ Γραφεῖον τοῦτο σκοπὸν ἔχει τὴν δημιουργίαν εἰδικοῦ ἠλεκτρονικοῦ καὶ συμβατικοῦ ἀρχείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας, τὴν συνεχῆ ἐνημέρωσιν αὐτοῦ καὶ τὴν εὐρετηρίασιν τούτου διὰ τῶν συγχρόνων ἠλεκτρονικῶν καὶ συμβατικῶν μέσων. Τὸ Γραφεῖον, ἐξ ἄλλου, τοῦτο σκοπὸν ἔχει καὶ τὴν καθιέρωσιν σὺν τῷ χρόνῳ παγίας καὶ ὁμοιομόρφου παραδόσεως ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

2. Εἰδικώτερον, τὸ Γραφεῖον τοῦτο συνιστᾶται πρὸς ὑποβοήθησιν τοῦ ἔργου τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, Ἐνοριῶν, Μονῶν, Προσκυνημάτων, καθὼς καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν, Ἰδρυμάτων, Ἐπιτροπῶν, Ὑπηρεσιῶν καὶ Συνεδρίων εἰς θέματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ ἐθιμοτυπίας.

3. Ἐσωτερικοί, τέλος, κανονισμοὶ καὶ εἰδικὰ προγράμματα συντασσόμενα ὑπὸ τοῦ ἰδίου τούτου Γραφείου καθορίζουν καὶ ρυθμίζουν τὰς λεπτομερείας τῶν ἀρμοδιοτήτων αὐτοῦ γενικῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ περίπτωσιν, καὶ πάντως ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καθοριζομένου πλαισίου.

4. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Γραφεῖον ὑπάγεται εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ συναριθμεῖται μετὰ τῶν λοιπῶν Γραφείων αὐτῆς.

Ἄρθρον 2

Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου

«Ἐκκλησιαστικὴ Τάξις καὶ Ἐθιμοτυπία»

1. Ὑπὸ τὸν ὅρον Ἐκκλησιαστικὴ Τάξις καὶ Ἐθιμοτυπία, ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ, νοεῖται τὸ σύνολον, κατὰ τὸ δυνατόν, τῶν κατ' ἀρχὴν μὲν ἀγράφων, εἶτα δὲ καὶ γραπτῶν ἐκείνων κανόνων, οἵτινες γενικῶς διέπουν, ρυθμίζουν, καταγράφουν καὶ παγιώνουν τὰ ἐκκλησιαστικά ἔθιμα, ὡς καὶ τὰς ἐν γένει ἐκκλησιαστικάς

συνηθείας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ καθόλου Ἐκκλησίᾳ.

2. Εἰδικώτερον, ὑπὸ τὸν ὅρον αὐτὸν νοεῖται τὸ σύνολον τῶν ὡς ἄνω ἀγράφων ἢ γραπτῶν ἐκείνων κανόνων, οἵτινες καθορίζουν καὶ περιφρουροῦν τὰ ἐκκλησιαστικῶς κρατούμενα ἔθιμα ἐν τῇ τελείᾳ τῆς Θείας Λατρείας, ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐκεῖνα τὰ ἔθιμα τὰ ὁποῖα τηροῦνται ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς Ἀλλήλας, πρὸς τοὺς Ἐτεροδόξους, πρὸς τοὺς Ἐτεροθρήσκους, καὶ πρὸς τὰς Κρατικές, Δημοσίας, Διπλωματικές καὶ Ἰδιωτικές Ὑπηρεσίας ἐν ἐκάστῳ Κράτει.

3. Ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὅρον, νοοῦνται εἰσέτι καὶ οἱ τοπικὴν ἰσχὺν ἔχοντες ἀγράφοι ἢ γραπτοὶ κανόνες Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθ' ὅσον οὗτοι, ὡς καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τονίζουν, δὲν ἀφοροῦν εἰς Δόγματα ἢ θέματα Πίστεως καὶ Σωτηρίας, καὶ διὰ τούτο δύνανται ἀκινδύνως νὰ εἶναι σεβαστοὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνθα εἶναι καθιερωμένοι ἐκ λόγων ἱστορικῶν, τοπικῶν καὶ ἄλλων, καὶ ἐφ' ὅσον πάντως δὲν προσκρούουν εἰς παραδόσεις καὶ κανόνες ἀναγνωριζομένους ὑπὸ Μειζόνων καὶ Πανορθοδόξων Ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων.

4. Ἐν τῷ παρόντι, τέλος, Κανονισμῷ ὑπὸ τὸν ὅρον «Ἐκκλησιαστικὴ Τάξις», νοεῖται τὸ τελετουργικὸν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ Τελετῶν αἱ ὁποῖαι τελοῦνται, κυρίως, ἐντὸς τοῦ Ναοῦ καὶ ἔχουν λατρευτικὸν χαρακτῆρα, ἐνῶ ὑπὸ τὸν ὅρον «Ἐκκλησιαστικὴ Ἐθιμοτυπία», νοεῖται ἡ ἐθιμοταξία Ἐκκλησιαστικῶν Τελετῶν καὶ Ἐκδηλώσεων αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ καί, πάντως, δὲν ἔχουν λατρευτικὸν χαρακτῆρα.

Ἄρθρον 3

Οἱ ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας Ἐκκλησιαστικοὶ Ὑπάλληλοι

1. Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας, μετ' Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ διὰ Πράξεως τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου Αὐτῆς, διορίζονται Μετακλητοί, κυρίως, Κληρικοὶ Ὑπάλληλοι καὶ μόνιμοι ἢ ἑκτακτοὶ Λαϊκοὶ Ὑπάλληλοι, οἵτινες καταλαμβάνουν ὑφισταμένας κενὰς ὑπαλληλικὰς θέσεις τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐφ' ὅσον διαθέτουν τὰ ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε κειμένων καὶ ἰσχυουσῶν διατάξεων ἀπαιτούμενα περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα, καθὼς ἐπίσης γνῶσιν, ἐμπειρίαν, ζῆλον καὶ ὑπευθυνότητα περὶ τὰ θέματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας.

2. Εἰς τὸ ὡς ἄνω Γραφεῖον, μετ' Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ διὰ Πράξεως τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου Αὐτῆς, δυνατόν νὰ τοποθετοῦνται καὶ ἤδη ὑπηρετοῦντες Ἐκκλησιαστικοὶ Ὑπάλληλοι Αὐτῆς, μὲ πλήρη ἢ μερικὴν ἀπασχόλησιν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἐθιμοτυπίᾳ.

3. Τὸ ἔργον, ἐξ ἄλλου, τοῦ Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις, καὶ διὰ συγκεκριμένον χρόνον καὶ θέμα, συνεπι-

κουρεύεται καὶ ὑπὸ ὁμάδος Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν Ὑπαλλήλων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἢ ἄλλων Κεντρικῶν, κυρίως, Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπηρεσιῶν, ὀριζομένων ἐκάστοτε δι' Ἀποφάσεως τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

4. Εἰς τὸ ὡς ἄνω Γραφεῖον μετ' Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ διὰ Πράξεως τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου Αὐτῆς, δυνατόν νὰ διορίζωνται καὶ ἐξειδικευμένοι εἰς θέματα Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας Κληρικοί, προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐθελοντικῶς, ἐπιλεγόμενοι πρὸς τοῦτο, κατὰ τὴν ὡς ἄνω διαδικασίαν, ἐπὶ διετεῖ θητεία, δυναμένη ἐκάστοτε νὰ ἀνανεοῦται.

Ἄρθρον 4

Ἡ σχέσηις τοῦ Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας πρὸς τὰς ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ πρὸς τοὺς Ἐτεροδόξους καὶ Ἐτεροθρήσκους

1. Τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, μεριμνᾷ καὶ φροντίζει διὰ τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τοῦ Προβαδίσματος τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων καὶ Αὐτονόμων Ἐκκλησιῶν, τοῦ Προβαδίσματος τῶν Ἀρχηγῶν Αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν ἐπισήμων Ἐκπροσώπων Αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Ὁρθοδόξους Κανονικὰς Διατάξεις καὶ τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

2. Ὁμοίως, τὸ Γραφεῖον τοῦτο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συνεργάζεται μετὰ τῶν ἀντιστοίχων Ὑπηρεσιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων καὶ Αὐτονόμων Ἐκκλησιῶν, διὰ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς καὶ πρὸς τὴν ἀνάγκη ἐπιλύσεως διμερῶν θεμάτων Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας, ἢ γενικωτέρων τοιοῦτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

3. Τὸ Γραφεῖον, ἐπίσης, τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας, ἐφ' ὅσον συντρέχουν εἰδικοί λόγοι, συνεργάζεται ὁμοίως καὶ μετὰ τῶν ἀρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τῶν ἀνεγνωρισμένων Ἐτεροδόξων ἢ Ἐτεροθρήσκων, πρὸς ἐπίλυσιν κοινῶν θεμάτων Ἐθιμοτυπίας.

Ἄρθρον 5

Ἡ σχέσηις τοῦ Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας πρὸς τὰς ἀντιστοίχους Κρατικὰς, Δημοσίας, Διπλωματικὰς καὶ Ἰδιωτικὰς Ὑπηρεσίας

1. Τὸ Γραφεῖον Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει διὰ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχουν ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὁ Προκαθήμενος Αὐτῆς, τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ Μητροπολίται καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς, ὡς καὶ οἱ ἐπίσημοι Ἐκπρόσωποι Αὐτῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, ἐντὸς τοῦ ἐπισήμου Προβαδίσματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἢ τῶν Προγραμμάτων τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς κεταρτίζουν καὶ ἐκδίδουν αἱ Κρατικά, Δημόσια, Διπλωματικά καὶ Ἰδιωτικά Ὑπηρεσία, συνεργαζόμενον ἀρμοδίως μετὰ τῶν φορέων αὐτῶν, ὥστε ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν κορυφαῖον θεσμὸν τὸν ὁποῖον Αὕτη ἐκπροσωπεῖ.

2. Τὸ ὡς ἄνω Γραφεῖον, εἰδικώτερον, συνεργάζεται μετὰ τῶν Διευθύνσεων Ἐθιμοτυπίας τῆς Προεδρίας τῆς Δημοκρατίας, τῆς Πρωθυπουργίας, τῆς Βουλῆς, τῶν Ὑπουργείων γενικῶς καὶ εἰδικώτερον μετὰ τῶν Ὑπουργείων Ἐξωτερικῶν, Ἐσωτερικῶν, Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Δημοσίας Τάξεως, Τύπου, μετὰ τῶν Νομαρχιῶν, τῶν Δήμων, τῶν Κοινοτήτων, τῶν Ἀνωτάτων Δικαστηρίων, τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων ἢ ἄλλων Κρατικῶν, Δημοσιῶν, Διπλωματικῶν καὶ Ἰδιωτικῶν φορέων, πρὸς ἐπίλυσιν κοινῶν θεμάτων Ἐθιμοτυπίας, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται ἐνίστε μετὰ αὐτῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

3. Διὰ τὴν καλλιτέραν καὶ ἀποτελεσματικωτέραν συνεργασίαν μετὰ τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς προηγουμένης παραγράφου, οἱ ἀρμοδοὶ τοῦ Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας δέον ὅπως γνωρίζουν καλῶς τὴν διάρθρωσιν αὐτῶν, τὸν τρόπον λειτουργίας των, τὰ ἐκάστοτε ἐν ταῖς ὑπηρεσίαις ταύταις ὑπηρετοῦντα πρόσωπα, τὸν βαθμὸν τῆς ἀρμοδιότητος ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκάστοτε βούλησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, Πολιτειακῆς, Πολιτικῆς, Διπλωματικῆς καὶ Ἰδιωτικῆς Ἡγεσίας ἐπὶ τῶν κατὰ καιροὺς τιθεμένων θεμάτων καὶ προβλημάτων Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας.

Ἄρθρον 6

Τὸ ἔργον τοῦ Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας δὲν ὑποκαθιστᾷ τὸ ἔργον ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπηρεσιῶν, καὶ ἀντιστρόφως

1. Τὸ Γραφεῖον Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν ὑποκαθιστᾷ τὸ ἔργον ἐτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπηρεσιῶν, οὐδὲ ὑπεισέρχεται εἰς τὰς ἀρμοδιότητας αὐτῶν, ἀλλ' ὑποβοηθεῖ τὸ ἔργον των ἐν οἷς σημείους ὑφίστανται θέματα ἀρμοδιότητος Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας. Ἡ μὴ συμμόρφωσις Ἐκκλησιαστικῆς τινος Ὑπηρεσίας εἰς τὰς προτάσεις τοῦ Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας δὲν βαρύνει τὴν τελευταίαν Ὑπηρεσίαν.

2. Ὁμοίως, αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Ὑπηρεσίαι δὲν ὑποκαθιστοῦν τὸ ἔργον τοῦ Γραφείου Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας ἢ δὲν ἀποθέτουν τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν εἰς αὐτὸ ἐπὶ προφάσει ἀνυπάρκτων ἀρμοδιοτήτων τοῦ τελευταίου.

Ἄρθρον 7

Πρόβλεψις καὶ προετοιμασία θεμάτων Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας

Τὸ Γραφεῖον Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας, πρὸς ἐγκαιρον ἀνταπόκρισιν καὶ ὀρθὴν διεκπεραίωσιν τῶν ἐκάστοτε παρουσιαζομένων καὶ τιθεμένων αὐτῶν θεμάτων ἢ προβλημάτων, τὰ ὁποῖα δυνατόν ἐνίστε νὰ προκύπτουν, καὶ δὴ καὶ ὅλως ἐκτάκτως, καὶ νὰ ἐπιζητοῦν ἀμεσον λύσιν, καὶ τὴν συνεργασίαν ἰκανοῦ ἀριθμοῦ συνεργατῶν, δέον ὅπως κατὰ καιροὺς καταρτίζη σχετικὰ σχέδια καὶ εἰδικὰ προγράμματα, προετοιμάζη δὲ τὰ ἀπαραίτητα καὶ κατάλληλα ἐκεῖνα Πρόσωπα καὶ Μέσα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ δύναται νὰ ἀνταποκριθῆ εὐκολώτερον εἰς πᾶσαν περιπτώσιν.

Ἄρθρον 8

Ἐπίλυσις εἰδικῶν θεμάτων Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας, ψήφισις καὶ καθιέρωσις εἰδικῶν κανόνων ἐπὶ ὁμοίων θεμάτων

1. Ἐπὶ εἰδικῶν, λεπτῶν καὶ δυσκόλων θεμάτων Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑφίσταται καθιερωμένη παράδοσις, οὐδὲ Συνοδικὴ Ἀπόφασις, τὸ Γραφεῖον Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας φέρει τὸ θέμα εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἥτις καὶ ἀποφαίνεται.

2. Τὸ Γραφεῖον Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμοτυπίας, ἐν τῇ προσπάθειά αὐτοῦ νὰ κωδικοποιῇ θέματα τῆς ἀρμοδιότητός του, ὑποβάλλει τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ πρὸς ψήφισιν σχέδια σχετικῶν ἀποφάσεων διὰ τὴν μόνιμον καθιέρωσιν ἐθιμοτυπικῶν κανόνων, δημιουργοῦν καὶ καταγράφων οὕτω σὺν τῷ χρόνῳ τὸ ἐθιμοτυπικὸν δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

3. Αἱ ὡς ἄνω ἀποφάσεις, ὅταν ἀφοροῦν εἰς γενικώτερα θέματα, δέον ὅπως εἶναι σύμφωνοι κατὰ βάσιν πρὸς τὰ πανορθόδοξως κρατοῦντα.

Ἄρθρον 9

Κατάργησις προηγουμένων Κανονισμῶν

1. Πᾶσα διάταξις προγενεστέρου Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾷ Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναφερομένη εἰς θέματα Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Ἐθιμο-

τυπίας, καταργεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία».

2. Αἱ διατάξεις, τέλος, τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δύνανται νὰ συμπληρωθοῦν, τροποποιηθοῦν, ἀντικατασταθοῦν ἢ καταργηθοῦν διὰ νέας Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾷ Συνόδου.

Ἄρθρον 10

Ἐναρξίς ἰσχύος τοῦ παρόντος

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία».

Ἄρθρον 11

Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ τούτου προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾷ Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Ἰανουαρίου 1999

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 116/1999**«Περὶ τακτικῆς καὶ ἐκτάκτου οικονομικῆς ἐνισχύσεως Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»**

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 παρ. 4, 3, 9 παρ. 2 καὶ 4, 29 παρ. 2, 30 καὶ 46 παρ. 1 καὶ 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/77).

2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Ν. 1811/1988.

3) Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 2 καὶ 17 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 100/1998 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾷ Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν» (Φ.Ε.Κ. Α' 261/1998).

4) Τὴν ἀπὸ 15.1.1999 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ

τὸν ὑπ' ἀριθμ. 116/1999 Κανονισμόν, ἔχοντα οὕτω:

**ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 116/1999
«ΠΕΡΙ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΣ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΟΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»****Ἄρθρον 1**

Πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ποιμαντικοῦ

ἔργου τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐξηρητημένων ἐκκλησιαστικῶν ἰδρυμάτων, ὡς καὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὴ τῶν οικονομικῶς ἀσθενεστέρων, ἐπὶ πλέον δὲ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν λειτουργικῶν δαπανῶν τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, ὧν ὁ ἐτήσιος Ἀπολογισμὸς δὲν ὑπερβαίνει τὰ πέντε ἑκατομμύρια (5.000.000) δρχ., εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.) συντασσόμενον Προϋπολογισμόν ἐκάστου ἔτους ἐγγράφεται πίστωσις ἰσόποσος πρὸς τὸ ποσοστὸν 25% ἐπὶ τοῦ καθαροῦ ὑπολοίπου τῶν προσόδων ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας τοῦ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ, βάσει τοῦ Ἀπολογισμοῦ τοῦ προηγουμένου οἰκονομικοῦ ἔτους.

Ἄρθρον 2

1. Ἡ ἐπιδιώκουσα τὴν οικονομικὴν ἐνίσχυσιν ὑπὲρ προγραμματισμένου ἔργου αὐτῆς Ἱερὰ Μητρόπολις ὑποβάλλει σχετικὴν αἴτησιν πρὸς τὴν Διαχειριστικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.) συνοδευομένην ἀπὸ κεκρωμένον ἀντίγραφον τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ αἰτούντος Νομικοῦ Προσώπου καὶ τοῦ συγκεκριμένου ἔργου μέ-

χρι τέλους Φεβρουαρίου ἐκάστου ἔτους. Μέχρι τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας διαβιβάζει καὶ πᾶν σχετικὸν αἴτημα τῶν εἰς αὐτὴν ἀνηκουσῶν Ἱερῶν Μονῶν (ἐκτὸς τῶν Ἑσχασηριῶν) μετὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν οικονομικῶν στοιχείων (Προϋπολογισμοῖ) τῆς τε Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τοῦ συγκεκριμένου ἔργου.

2. Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἐκτιμῶσα κατ' ἐλευθέρην αὐτῆς κρίσιν τὴν καθόλου οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ αἰτούντος Ἐκκλησιαστικοῦ Νομικοῦ Προσώπου, καταρτίζει, ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαρτίου, πίνακα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ ἕτερον τῶν Ἱερῶν Μονῶν μετὰ παρατήρησεων ἐπὶ τῶν αἰτημάτων καὶ προτάσεων ἐπὶ τῆς δυνατότητος ἰκανοποιήσεώς των, ὑποβάλλει δὲ τὰ στοιχεῖα ἀξιολογήσεως εἰς τὴν Δ.Ι.Σ. πρὸς τελικὴν ἔγκρισιν.

Ἄρθρον 3

1. Ἡ Δ.Ι.Σ., ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συνόλου τοῦ πρὸς διάθεσιν ποσοῦ, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν αἰτήσεων καὶ τῶν ὑπὸ τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς παρεχομένων στοιχείων, διανέμει τοῦτο ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως ἐκάστης αἰτούσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ Μονῆς, ὀρίζουσα καὶ τὸν χρόνον καταβολῆς τῆς ἐνισχύσεως ἐκάστης, εἴτε κατὰ μῆνα Μάϊον, εἴτε κατ' Ὀκτώβριον.

2. Ἡ χρηματοδότησις αὕτη δὲν δύναται νὰ ὑπερβῆ τὸ ποσὸν τῶν πέντε ἑκατομμυρίων (5.000.000) δραχμῶν διὰ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις καὶ τῶν δύο ἑκατομμυρίων (2.000.000) δραχμῶν διὰ τὰς Ἱερὰς Μονάς.

Ἄρθρον 4

Ἐκάστη Ἱερὰ Μητρόπολις ἢ Μονή, μετὰ τὴν ἰκανοποίησιν τοῦ αἰτήματος περὶ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, δικαιούται νὰ ὑποβάλλῃ ἐκ νέου αἴτησιν, αἱ μὲν Μητροπόλεις τὸ τρίτον, αἱ δὲ Μοναὶ τὸ τέταρτον μετὰ τὴν χρηματοδότησιν ἔτος. Τοῦ μέτρου τούτου ἐξαιροῦνται αἱ ἐπιχορηγήσεις διὰ κάλυψιν λειτουργικῶν δαπανῶν τῶν ἀσθενεστέρων Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἄρθρον 5

1. Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ γνωστοποιεῖ τὴν τελειωτικὴν ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ. εἰς τὰς ἐπιχορηγουμένας Ἱερὰς Μητροπόλεις καὶ Μονάς καὶ ἀποστέλλει εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν κατάστασιν κατανομῆς τῶν ποσῶν, διὰ τὴν, χρεώσῃ τοῦ Ἀλληλοχρέου Λογαριασμοῦ, πίστωσιν τῶν οἰκείων, εἰς τὴν Τράπεζαν αὐτὴν, Λογαριασμῶν τῶν ἐπιχορηγουμένων Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ Μονῶν.

2. Ἡ εἰσπράττουσα Ἱερὰ Μητρόπολις ἢ Μονὴ ἐκδίδει ἰσόποσον γραμμάτιον εἰσπράξεως, ἐκ τοῦ δεόντως θεωρημένου στελέχους, τὸ ὁποῖον, μετὰ κυρωμένου φωτοαντιγράφου τῆς σελίδος τοῦ οἰκείου τραπεζικοῦ βιβλιαρίου μεταφορᾶς τῆς πιστώσεως, ὑποβάλλεται εἰς τὴν Διαχειριστικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.).

Ἄρθρον 6

1. Οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις πρὸς Ἱερὰς Μητροπόλεις, Ἱερὰς Μονάς καὶ ἄλλα Φυσικὰ ἢ Νομικὰ Πρόσωπα διὰ τὴν ὀργάνωσιν Συνεδρίων, Συνάξεων, Διαλόγων, Συναντήσεων καὶ ἄλλων πνευματικῶν καὶ ποιμαντικοῦ χαρακτήρος ἐκδηλώσεων παρέχεται μόνον, ὅταν τὴν διοργά-

νωσιν τούτων ἐντέλλεται ἢ θέτει ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἢ Δ.Ι.Σ. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἰσχύει ἡ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καθοριζομένη παγία διαδικασία ἐπιχορηγήσεως, ἀναλόγως ἀξιολογουμένη.

2. Τὰ ἐπιχορηγούμενα διὰ τοὺς σκοποὺς τούτους Ἐκκλησιαστικὰ Νομικὰ Πρόσωπα, πέραν τῶν δικαιολογητικῶν τῶν προηγουμένων ἀρθρῶν, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσκομίσουν τὰ πρωτότυπα παραστατικά τῶν δαπανῶν τῆς εἰδικῆς αὐτῆς διαχειρίσεώς των, μετ' ἐκθέσεως περὶ τῆς λογοδοσίας των, πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.).

3. Εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις καταστροφῶν ἐκ σεισμῶν, πλημμυρῶν κ.λπ., ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δύναται νὰ ἀποφασίζῃ ἐλευθέρως τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν πληγεισῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων ἄνευ τηρήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προβλεπομένης διαδικασίας (ἀρθρα 2, 4).

Ἄρθρον 7

1. Ἀπαγορεύεται, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον, ἡ δωρεὰν παραχώρησις ἐκκλησιαστικῶν ἐκτάσεων ἢ ἄλλων ἀκινήτων τῆς ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ., διὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.), διοικουμένης καὶ διαχειριζομένης ἐκποιητέας μοναστηριακῆς περιουσίας εἰς Ἱερὰς Μητροπόλεις καὶ Ἱερὰς Μονάς.

2. Ἀπαγορεύεται ὁμοίως ἡ συνεκμετάλλευσις τοιούτων περιουσιακῶν στοιχείων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.) μετὰ τῶν ἐχουσῶν τὴν ψιλὴν κυριότητα ἐπ' αὐτῶν Ἱερῶν Μονῶν.

3. Ἐπιτρέπεται μόνον ἡ εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ. κρινομένης, μετὰ ἀπὸ προηγουμένην ἔκθεσιν τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, παραχώρησις τῆς χρήσεως δι' ὄρισμένον χρόνον πρὸς ἐξυπηρέτησιν προφανῶν ἐκκλησιαστικῶν, κοινωνικῶν καὶ ποιμαντικῶν ἀναγκῶν.

Ἄρθρον 8

Πᾶν ἕτερον ζήτημα, ἀναφερόμενον εἰς τοὺς ὄρους, τὰς προϋποθέσεις καὶ τὴν διαδικασίαν τῆς, ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ., διὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.), οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ μὴ διαλαμβανόμενον ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ, ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἄρθρον 9

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 10

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15ῃ Ἰανουαρίου 1999

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 117/1999

«Περὶ συστάσεως καὶ λειτουργίας Νομικῆς Ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβούσα ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 περίπτ. ε' καὶ 9 παράγρ. 2 καὶ 4 τοῦ Ν. 590/77 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2) Τὴν ἀνάγκην νομικῆς προστασίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν Προσώπων καὶ Ὄργανισμῶν Αὐτῆς, ὡς καὶ νομικῆς κατοχυρώσεως τῶν Ἀποφάσεων τῶν ἐν γένει ὀργάνων Αὐτῆς, διὰ τῆς συγκροτήσεως Νομικῆς Ὑπηρεσίας.

3) Τὴν ἀπὸ 20.1.1998 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ

τὸν ὑπ' ἀριθμ. 117/1999 Κανονισμόν, ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 117/1999

«ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ὙΠΗΡΕΣΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ἄρθρον 1

Ἰδρυσις Νομικῆς Ὑπηρεσίας

Ἰδρύεται παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Νομικὴ Ὑπηρεσία πρὸς μελέτην, ἐπεξεργασίαν καὶ χειρισμὸν τῶν νομικῆς φύσεως ὑποθέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἴτε ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων Δικαστηρίων καὶ ἄλλων Δημοσίων Ἀρχῶν Ἑλληνικῶν ἢ ἄλλων Κρατῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐν γένει θρησκευτικῶν Ἀρχῶν, εἴτε ἐξωδίκως, καθὼς καὶ πρὸς σύνταξιν σχετικῶν γνωμοδοτήσεων πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ ἄλλας ὑπηρεσίας Αὐτῆς ἢ ἐποπτευόμενα ὑπ' Αὐτῆς Ἐκκλησιαστικὰ Νομικὰ Πρόσωπα.

Ἄρθρον 2

Ὅργανα τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας

Ἡ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Νομικὴ Ὑπηρεσία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν Διοικούσαν Ἐπιτροπὴν, τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τὸ Νομικὸν Γραφεῖον τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὸν Προϊστάμενον καὶ τοὺς Δικηγόρους τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄρθρον 3

Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας συγκροτεῖται ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος καὶ δύο ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας ὀριζομένους, μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν Μητροπολιτῶν, διὰ Πράξεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐπὶ πενταετεί θητεία

δυναμένη νὰ ἀνανεωθῇ. Διὰ τῆς αὐτῆς Πράξεως ὀρίζεται καὶ ὁ ἀναπληρωτῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ὁ ὁποῖος πάντως πρέπει νὰ προηγήται κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῶν δύο ὡς ἄνω Μητροπολιτῶν.

Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ὀρίζεται ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾷ Συνόδου, ἀναπληρούμενος ἀπὸ τὸν νόμιμον ἀναπληρωτὴν του.

Ἄρθρον 4

Ἀρμοδιότητες καὶ Λειτουργία
τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς

1. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ (Δ.Ε.) ἔχει τὰς ἀκολουθοῦσας ἀρμοδιότητας:

α) Ὀρίζει τὰ Μέλη τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ζητεῖ παρ' αὐτῆς γνωμοδοτήσεις ἐπὶ ζητημάτων ἰδιαιτέρας νομικῆς σημασίας ἢ σπουδαιότητος.

β) Διορίζει καὶ ἀπολύει τοὺς Δικηγόρους τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς.

γ) Θεωρεῖ τὸ Σχέδιον τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἐσωτερικῆς Λειτουργίας τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας, τὸ ὁποῖον καταρτίζει ἢ Ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ δυναμένη νὰ ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸ τὰς κατὰ τὴν κρίσιν τῆς τροποποιήσεις καὶ μεταβολάς, τὸ ὑποβάλλει δὲ πρὸς ἔγκρισιν καὶ ψήφισιν εἰς τὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

δ) Ἐποπτεύει διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας λαμβάνουσα τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τοῦτο μέτρα.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει κατόπιν ἐγγράφου προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτῆς ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, εἰς δὲ τὰς συνεδριάσεις δύναται νὰ παρίσταται ἀνεὺ ψήφου, ὡσάκις καλεῖται ὑπὸ τοῦ Προέδρου, καὶ ὁ Προϊστάμενος τοῦ Νομικοῦ Γραφείου.

Ἄρθρον 5

Ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ συγκροτεῖται ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὡς Πρόεδρον, καὶ ἕξ μέλη, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχουν εἴτε τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐν συντάξει μέλους ἐνὸς ἐκ τῶν τριῶν Ἀνωτάτων Δικαστηρίων τῆς Χώρας, εἴτε τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐν συντάξει ἢ ἐν ἐνεργείᾳ Καθηγητοῦ Νομικοῦ Τμήματος ἐνὸς τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων τῆς Χώρας, εἴτε τὴν ἰδιότητα τοῦ Διδάκτορος Νομικῆς Ἑλληνικῆς ἢ ὁμοταγοῦς πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Ἰδρύματος, εἴτε τέλος τὴν ἰδιότητα Δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν εἶναι τιμητικὴ καὶ ἄμισθος.

Ὁ προσδιορισμὸς τῶν μελῶν τούτων, μετὰ τῶν ἀντιστοίχων ἀναπληρωτῶν τῶν γίνεται ἐλευθέρως, ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα αὐτῶν, ὑπὸ τῆς Διοικ. Ἐπιτροπῆς, ἢ ὁποῖα ὀρίζει καὶ τὸν ἀναπληρωτὴν τοῦ Προέδρου.

Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ὀρίζεται, ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου αὐτῆς, ἐκκλησιαστικὸς ὑπάλληλος, κληρικὸς ἢ λαϊκός, καὶ πάντως κάτοχος πτυχίου Νομικοῦ Τμήματος ἡμεδαποῦ Πανεπιστημίου ἢ ἰσοτίμου πτυχίου ἀλλοδαποῦ Πανεπιστημίου.

Ἄρθρον 6

Ἄρμοδιότητες καὶ λειτουργία τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς

1. Ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπὴ, συνεδριάζουσα κατόπιν ἐγγράφου προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτῆς, ἔχει τὰς ἀκολουθούσας ἀρμοδιότητας:

α) Γνωμοδοτεῖ ἐπὶ νομικῶν ζητημάτων ἐξωδίκου, δικαστικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς ἀπλῶς φύσεως, διὰ τὰ ὁποῖα ζητεῖται ἡ γνώμη τῆς εἴτε ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου εἴτε ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου, εἴτε ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς.

β) Καταρτίζει τὸ Σχέδιον τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἐσωτερικῆς Λειτουργίας τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας.

γ) Παρακολουθεῖ τὴν λειτουργίαν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας ἐν γένει, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Διοικούσαν Ἐπιτροπὴν.

2. Οἱ συνεδριάσεις γίνονται βάσει ἡμερησίας διατάξεως τὴν ὁποίαν καταρτίζει ὁ Γραμματεὺς κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, εἰς τὰς ἀποφάσεις δὲ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς ἂν αὐτὴς λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, καταχωρίζεται καὶ ἡ μειοψηφία, γινομένης μνείας καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν μειοψηφούντων.

3. Ἡ Ἐπιτροπὴ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρισταμένων τῶν τεσσάρων ἐκ τῶν συγκροτούντων αὐτὴν προσώπων, ὁποσδήποτε ὅμως παρισταμένου τοῦ Προέδρου αὐτῆς ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του, ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ ἐπικρατεῖ ἢ ἀποψις πρὸς τὴν ὁποίαν συνετάχθη ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ ἀναπληρωτῆς του.

4. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς δύναται νὰ καλῆται ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ ὁ Προϊστάμενος τοῦ Νομικοῦ Γραφείου, διὰ νὰ ἀκουσθῇ ἀπλῶς ἢ γνώμη του, καὶ ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἔχει ψῆφον.

Ἄρθρον 7

Προϊστάμενος τοῦ Νομικοῦ Γραφείου

1. Προϊστάμενος τοῦ Νομικοῦ Γραφείου διορίζεται ὑπὸ τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου, μετὰ γνώμην τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς, Καθηγητῆς Νομικοῦ Τμήματος ἑνὸς τῶν Α.Ε.Ι. τῆς χώρας ἢ δικηγόρος ἐπὶ πενταετίαν τουλάχιστον παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, με ἐξαιρετικὴν δικαστηριακὴν ἐμπειρίαν, κατὰ προτίμησιν κάτοχος μεταπτυχιακοῦ τίτλου σπουδῶν Νομικοῦ Τμήματος ἑνὸς τῶν Α.Ε.Ι. τῆς Χώρας ἢ ὁμοταγοῦς τῆς ἀλλοδαπῆς. Τὰ καθήκοντα τοῦ Προϊσταμένου δύναται νὰ ἀνατίθενται με ἀπόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου εἰς Ἀνώτατον Δικαστικὸν λειτουργὸν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐν συντάξει, ἐφ' ὅσον εἶναι τουλάχιστον Διδάκτωρ Νομικῆς καὶ ἔχει εἰδίκευσιν εἰς τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ὅμως ὑποχρεοῦται νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του ἀμισθὶ καὶ πρέπει, πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του, νὰ ὑποβάλῃ εἰδικὴν πρὸς τοῦτο δήλωσιν.

2. Ὁ Προϊστάμενος ἔχει τὰς ἐξῆς ἀρμοδιότητας:

α) Προϊσταται τοῦ Νομικοῦ Γραφείου καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του αὐτὴν παρακολουθεῖ τοὺς δικηγόρους τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἔργον τους, καὶ χρεώνει εἰς αὐτοὺς, κατ' ἐλευθέραν ἐπιστημονικὴν κρίσιν, τὰς διαφόρους νομικὰς ὑποθέσεις, ὡστε νὰ ἐξασφαλίζεται ὁ κατάλληλος χειρισμὸς αὐτῶν καὶ ἡ νομιμότης εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας.

β) Συντάσσει ὡς Α' Κριτῆς τὰς ἐτησίας ὑπηρεσιακάς ἐκθέσεις ποιοτικῆς καὶ ποσοτικῆς ἀποδόσεως τῶν ὡς ἄνω δικηγόρων. Αἱ ἐκθέσεις πρέπει νὰ συντάσσονται τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑποβάλλονται εἰς τὸν Μακαριωτάτον Ἀρχιεπίσκοπον ὁ ὁποῖος δύναται, ἐὰν τὸ κρίνει ἀπαραίτητον, νὰ θέτῃ αὐτὰς ἢ τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑπ' ὄψει τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς προκειμένου νὰ λάβῃ τὴν γνώμην αὐτῆς πρὶν ἢ οὗτος ἀξιολογήσῃ, ὡς Β' Κριτῆς, τοὺς συγκεκριμένους δικηγόρους.

γ) Εἰσπεγίεται εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, τὴν Διοικούσαν καὶ τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐπιτροπὴν ὡς καὶ τὸν Μακαριωτάτον Ἀρχιεπίσκοπον περὶ παντὸς νομικοῦ ζητήματος ἀφορῶντος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν γένει, ὡς ἂν κρίνει τὴν τοιαύτην εἰσήγησιν ἀναγκαίαν ἢ ὡς ἂν κρίνει τὴν ζητηθῆ ὑπὸ τῆς Διοικούσης ἢ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἱεράς Συνόδου ἢ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου αὐτῆς.

δ) Μετέχει ὡς ἂν κρίνει προβλέπεται ὑπὸ διατάξεως Νόμου ἢ Κανονισμοῦ εἰς Ἐπιτροπὰς τῆς Ἱεράς Συνόδου.

3. Διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Γραμματείας τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τοποθετοῦνται εἰς αὐτὸ δι' ἀποφάσεως τῆς Δ.Ι.Σ. τρεῖς ἐκκλησιαστικοὶ ὑπάλληλοι συνιστωμένων πρὸς τοῦτο διὰ τοῦ παρόντος ἰσαριθμῶν ὀργανικῶν θέσεων καταλαμβανομένων ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ τῶν εἰς αὐτὰς τοποθετούμενων. Οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι ὑπάγονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Προϊστάμενον.

Ἄρθρον 8

Δικηγόροι

1. Δικηγόροι τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας διορίζονται ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, μετὰ γνωμοδότησιν τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῶν προσόντων των, Δικηγόροι παρ' Ἐφέταις ἢ παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, ἐπὶ σχέσει ἐμμίσθου ἐντολῆς καὶ ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ. Ὁ Προϊστάμενος δύναται νὰ ἀναθέτῃ τὸν χειρισμὸν ὠρισμένης ἢ ὠρισμένων ὑποθέσεων καὶ εἰς ἄλλους, μὴ ἀνήκοντας εἰς τὴν Νομικὴν Ὑπηρεσίαν, δικηγόρους, ὡς ἂν κρίνει τοῦτο ἐνδείκνυται κατὰ τὴν κρίσιν του, μετὰ συμφωνῶν γνώμην τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου.

2. Οἱ ὡς ἄνω Δικηγόροι χειρίζονται ὅλας τὰς ἐχούσας ἀνάγκην νομικῆς καλύψεως καὶ ὑποστηρίξεως ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὰς ὑπηρεσίας ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἡ ἐκβασίς τῶν ὁποίων ἐνδιαφέρει ὁποσδήποτε τὴν Ἐκκλησίαν.

3. Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος προσφερόντες τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον Δικηγόροι τοῦ πρώην ΟΔΕΠ ἐντάσσονται εἰς συσταθσομένης θέσεις Δικηγόρων ἐπὶ σχέσει ἐμμίσθου ἐντολῆς, κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Αἱ θέσεις αὐταὶ καθορίζονται διὰ τοῦ Κανονισμοῦ Ἑσωτερικῆς λειτουργίας τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης.

Ἄρθρον 9

Λύσις τῆς ὑπηρεσιακῆς σχέσεως τῶν Δικηγόρων

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος δημιουργουμένη ὑπηρεσιακὴ σχέσηισ, μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἄνω Δικηγόρων Αὐτῆς ἢ τοῦ Προϊσταμένου του Νομικοῦ Γραφείου, λύεται διὰ παραπτώσεως ἢ διὰ καταγγελίας ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς, ὡς πρὸς δὲ τὸν Προϊστάμενον διὰ καταγγελίας ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου. Ἡ καταγγελία δύναται νὰ γίνῃ ὅποτεδήποτε ἐλευθέρως καὶ ἄνευ εἰδικῆς αἰτιολογίας.

Ἄρθρον 10

Συμπλήρωσις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ

Πᾶν ἕτερον ζήτημα, μὴ ρυθμιζόμενον διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἀφορῶν εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν λειτουργίαν ἐν γένει τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας, ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου,

μετὰ πρότασιν τῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς καὶ γνώμην τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον 11

1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

2. Καταργοῦνται οἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου 8 τοῦ Κανονισμοῦ 12/1980, τῶν ἀρθρων 15, 31 παράγρ. 2, 33 παράγρ. 3, 35 παράγρ. 3 καὶ 3 καὶ 39 τοῦ Κανονισμοῦ 14/1981, ὡς καὶ πᾶσα διάταξις ἀντίθετος πρὸς τὸν παρόντα Κανονισμόν.

Ἄρθρον 12

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῃ Ἰανουαρίου 1999

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 118/1999

«Περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ ἐν Βεροῖα Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Βεροῖας καὶ Ναούσης»

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 33/1994 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Βεροῖας καὶ Ναούσης.

3. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 345/30.12.1994 πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροῖας καὶ Ναούσης.

4. Τὴν ἀπὸ 10.1.1995 Γνωμοδότησιν τοῦ Γραφείου Δικηγόρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

5. Τὴν ἀπὸ 13.1.1995 Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.

5. Τὴν ἀπὸ 26.1.1995 Ἀπόφασιν Ι.Σ.Ι.

ΨΗΦΙΖΕΙ

τὸν ὑπ' ἀριθμ. 118/1999 Κανονισμόν, ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 118/1999

«Περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ ἐν Βεροῖα Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Βεροῖας καὶ Ναούσης».

Ἄρθρον 1

Ὁ Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου Βεροῖας, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχουν ἀποθησαυρισθῇ τὰ ἱερά

λείψανα τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Νέου, Πολιούχου καὶ Προστάτου Βεροῖας, τοῦ ἐν τῇ Σκῆτῃ Βεροῖας ἀσκήσαντος, τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἱερουσαλήμ, τῆς ἐν Βεροῖα, καὶ πολλῶν ἄλλων Ἁγίων, καὶ ἀποτελοῦν εὐλαβικὸν Προσκύνημα τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς περιοχῆς, ἀνεκκληρύχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 33/1994 Ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου εἰς Προσκύνημα καὶ ἀποτελεῖ ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Προσκυνηματικὸς Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου ἐν Βεροῖα», ἔχει δὲ ἴδιαν σφραγίδα, κυκλικήν, φέρουσαν γύρωθεν τὰς λέξεις «Ἱερά Μητρόπολις Βεροῖας καὶ Ναούσης Ἱερός Προσκυνηματικὸς Ναὸς Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου Βεροῖας» καὶ εἰς τὸ μέσον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου.

Ἄρθρον 2

Ἡ διοίκησις καὶ διαχειρίσις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐνεργεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς (Δ.Ε.), ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροῖας, ὡς Προέδρου, (ἀρθρον 59 παρ. 2 Ν. 590/1977) ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διοριζομένου κληρικοῦ, καὶ ἐκ τεσσάρων μελῶν, τὰ ὁποῖα, ὡς καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ των, διορίζονται καὶ παύονται διὰ πράξεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου διὰ μίαν τριετίαν, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὁποίας εἶναι ἐπιτρεπτός ὁ ἀ-

ναδιορισμός των. Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Δ.Ε. εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον.

Ἄρθρον 3

Ἐφημεριακὰ καθήκοντα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ ἀσκοῦν οἱ ἐκάστοτε ἐφημέριοι τῆς ἐνορίας Ὑπαπαντῆς, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας κεῖται ὁ Ἱερὸς Προσκυνηματικὸς Ναός.

Ἄρθρον 4

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ, κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτῆς, συγκροτεῖται εἰς σῶμα καὶ ἐκλέγει μετὰ τῶν μελῶν τῆς τὸν γραμματέα καὶ τὸν ταμίαν αὐτῆς. Διὰ τὴν ὑπάρξιν ἀπαρτία ἀπαιτεῖται παρουσία τριῶν, τοῦλάχιστον, ἐκ τῶν μελῶν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, παρόντος τοῦ Προέδρου. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν, εἰς περίπτωσιν δὲ ἰσοψηφίας νικᾷ ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑποκείνται εἰς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης, συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας κανονισμοὺς.

Ἄρθρον 5

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει τακτικῶς μίαν φορὰν, τοῦλάχιστον, κατὰ μῆνα. Διὰ τῆς προσκλήσεως ὀρίζονται ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα ὡς καὶ τὰ θέματα. Ὅσακις παρίσταται ἀνάγκη, ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ καλεῖται ὑπὸ τοῦ Προέδρου εἰς ἐκτακτὸν συνεδρίασιν. Ἐκτακτὸν συνεδρίασιν δύναται νὰ ζητήσουν, ὄχι αἰτήσεως πρὸς τὸν Πρόεδρον, δύο, τοῦλάχιστον, ἐκ τῶν μελῶν. Εἰς τὴν αἴτησιν δικαιολογεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς συγκλήσεως ἐκτάκτου συνεδρίας.

Ἄρθρον 6

Τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καὶ πάσης ἄλλης, ἐν γένει, Ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ ὑπὸ μέλους ταύτης, τὸ ὁποῖον ὀρίζεται δι' ἀποφάσεως αὐτῆς. Τὸν ἐπαγόμενον ὄρκον ἐνώπιον οἰουδήποτε δικαστηρίου δίδει τὸ ὀριζόμενον, διὰ πράξεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, μέλος αὐτῆς.

Ἄρθρον 7

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὰ κάτωθι καθήκοντα:

α) Εἰσπράττει πάντα τὰ εἰσοδήματα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ.

β) Μεριμνᾷ διὰ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν ἐκ ταύτης εἰσοδημάτων.

γ) Καταρτίζει τὸν προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἐγκρίσιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης, τηρουμένων τῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/1979 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν», εἰδικῶς ὀριζομένων.

δ) Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 8

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τηρεῖ καὶ ἐποπτεύει τὴν τήρησιν τῶν ἐξῆς διαχειριστικῶν στοιχείων:

α) Διπλότυπα γραμμάτια εἰσπράξεων ἐξ ἠριθμημένου βιβλίου. Εἰς τὰ γραμμάτια ἐπισυνάπτονται τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά.

β) Διπλότυπα γραμμάτια πληρωμῶν ἐξ ἠριθμημένου βιβλίου. Εἰς τὰ γραμμάτια ἐπισυνάπτονται τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά.

γ) Βιβλίον ταμείου.

δ) Βιβλίον πρακτικῶν τῆς Δ.Ε.

ε) Βιβλίον Πρωτοκόλλου.

στ) Βιβλίον τιμαλφῶν κ.λπ. κινητῶν περιουσιακῶν στοιχείων, καὶ

ζ) Κτηματολόγιον, ὡς ὀρίζεται διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/1979 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 9

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ εἶναι:

α) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ κηρίου, δίσκου, κυτίων, τελείσεως ἱεροτελεστιῶν κ.λπ.

β) Αἱ εἰσπράξεις ἐξ ἐκποιήσεως ἀφιερωμάτων.

γ) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ δωρεαί, κληρονομία καὶ λοιπαὶ πάσης φύσεως ἀφιερώσεις καὶ εἰσφοραὶ τῶν πιστῶν.

δ) Πάσαι αἱ ἐκ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ πρόσοδοι.

ε) Πᾶν ἕτερον ἔσοδον προερχόμενον ἐκ χρηστῆς πηγῆς.

Ἄρθρον 10

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ διατίθενται:

α) Διὰ τὴν συντήρησιν, ἐξωραϊσμὸν καὶ ἐπέκτασιν αὐτοῦ, ὡς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ χώρων, καθὼς καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς περιουσίας του.

β) Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ (ἱεροψαλτῶν, νεωκόρων, λογιστοῦ, καθαριστῆρος, φύλακος, κηπουροῦ) καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν νομίμων εἰσφορῶν εἰς τὰ ἀσφαλιστικά ταμεία κ.λπ.

γ) Διὰ τὴν καταβολὴν ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων προσόδων αὐτοῦ:

1. Πρὸς συντήρησιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου ὡς καὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου. Τὸ ποσοστὸν καθορίζεται ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε σχετικῶν διατάξεων καὶ κανονισμῶν.

2. Εἰς τὸ Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε. τὸ διὰ τοὺς Ἱεροὺς Προσκυνηματικούς Ναοὺς καθωριζόμενον διὰ νόμου ποσοστὸν.

δ) Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης, ὡς καὶ διὰ τὴν οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν κοινωφελῶν ἰδρυμάτων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

ε) Διὰ τὴν, κατὰ τὰς ἐκάστοτε δυνατότητας, οικονομικὴν ἐνίσχυσιν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης, πρὸς ἀποπεράτωσιν, ἀνακαίνισιν ἢ εὐπρεπισμὸν αὐτῶν.

στ) Ποσοστὸν 5% ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 11

Αἱ δαπάναι προβλέπονται, δι' ἀναγραφῆς κονδυλίων, εἰς τὸν προϋπολογισμόν. Κατόπιν ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, ἐπιτρέπεται ἡ ἀναθεώρησις τοῦ προϋπολογισμοῦ, διαρκούντος τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους.

Ἄρθρον 12

Διὰ τὰς ἐκμισθώσεις ἢ ἐκποιήσεις κινήτων, ἢ ἀκινήτων τῶν Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ, ἀποδοχὴν ἢ ἀποποίησιν δωρεᾶς, σύστασιν δικαιώματος ἐπὶ ἀκινήτου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἢ παραίτησιν ἀπὸ ὑφισταμένου τοιοῦτου, ἐγερσιν ἀγωγῶν, ἀσκησιν ἐνδίκων μέσων, ὡς καὶ παραίτησιν ἀπ' αὐτῶν, ἐφαρμόζονται αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/1979 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν».

Ἄρθρον 13

Τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης ἀσκεῖ κανονικὴν καὶ διαχειριστικὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος. Ὅ,τι δὲν προβλέπεται διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, συμπληροῦται διὰ τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 7/1970 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Προσκυνημάτων».

Ἄρθρον 14

Δι' ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, ὅς ἀποφασίζεται διὰ πράξεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ρυθμίζονται, ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, αἱ λεπτομέρειαι λειτουργίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

Ἄρθρον 15

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς δύναται νὰ τροποποιηθῆ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἢ ἀποφασίς τῆς ὁποίας τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης, τὸ ὅποῖον δύναται νὰ υποδείξῃ τροποποιήσεις ἢ καταργήσεις καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἄρθρον 16

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχεῖ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὡς καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «Ἐκκλησία» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 17

Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ τούτου προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 5ῃ Φεβρουαρίου 1999

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Πρωτ. 294 Ἀθήναι τῆ 12ῃ Φεβρουαρίου 1999
Διεκπ. 327

ΠΡΑΞΙΣ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 42, παρὰ γρ. 2 τοῦ Νόμου 590/1977.

2. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 148 καὶ 152 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 5/1978 Κανονισμοῦ ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη.

3. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1045/Ἀποφ. 1/20.5.1998 Ἀπόφασιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου, περὶ ἀναθέσεως καθηκόντων Πρωτοσυγκέλλου εἰς τὸν Γενικὸν Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Αἰδεσιμολογιώτατον Πρωτοπρεσβύτερον κ. Θωμᾶν Συνοδικόν.

4. Τὴν ἀπὸ 21.1.1999 ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

Ἀποφασίζει

Ἀναθέτει τὴν ἀσκήσιν καθηκόντων τοῦ Πρωτοσυγκέλλου

τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἰς τὸν Γενικὸν Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον Αὐτῆς Αἰδεσιμολογιώτατον Πρωτοπρεσβύτερον κ. Θωμᾶν Συνοδικὸν μετὰ δικαιώματος ὑπογραφῆς παντὸς ἐγγράφου ἢ ἐπιταγῆς, ἀρμοδιότητος τῆς Πρωτοσυγκελλίας.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

† Ὁ Σταγῶν καὶ Μετεώρων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

† Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

† Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ΚΛΕΟΠΙΑΣ

† Ὁ Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου ΙΑΚΩΒΟΣ

† Ὁ Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Γουμηνίσης, Ἀξιουπόλεως ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

† Ὁ Βεροίας καὶ Ναούσης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς ΑΝΔΡΕΑΣ

† Ὁ Εἰδουπόλεως καὶ Περιθεωρίου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΥΔΡΑΣ, ΣΠΕΤΣΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΠΡΑΞΙΣ ύπ' άριθ. 18

Περί συστάσεως και λειτουργίας Έκκλησιαστικού Ίδρυματος υπό την έπωνυμία: «Στραβελάκειος» ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ τής Ίεράς Μητροπόλεως Ύδρας, Σπετσών και Αίγινης.

Έχοντες ύπ' όψει:

1. Τάς διατάξεις τών άρθρων 1 παράγρ. 4, 29 παράγρ. 2 και 67 του Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος» έν συνδασμώ προς τό άρθρον 20 παρ. 2 του ύπ' άριθ. 1/1969 Κανονισμού τής Ίεράς Συνόδου (Φ.Ε.Κ. 185, τ. Α' 1970).

2. Τήν εύθύνην ήμών διά τήν πνευματικήν καλλιέργειαν του ποιμνίου τής ήμετέρας Θεοσώστου Έπαρχίας και δη τών νέων και μαθητών.

3. Τήν ύπ' άριθ. 748/395/9.1998 πρότασιν ήμών προς τήν Ίεράν Σύνοδον.

4. Τήν από 28.9.1998 Γνωμάτευσιν τής Νομικής Ύπηρεσίας.

5. Τήν από 2.10.1998 Έγκριτικήν απόφασιν τής Δ.Ι.Σ.

Άποφασίζομεν

Συνιστώμεν έν τή νήσφ Ύδρα Έκκλησιαστικόν Ίδρυμα ώς Νομικόν Πρόσωπον Ίδιωτικού Δικαίου τελούν υπό τήν έποπτείαν τής Ί. Μητροπόλεως και φέρον τήν έπωνυμία: «Στραβελάκειος» ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ τής Ίεράς Μητροπόλεως Ύδρας, Σπετσών και Αίγινης, μέ σκοπόν τήν πνευματικήν καλλιέργειαν και τήν πνευματικήν οικοδομήν του λαού του Θεού, ιδιαίτέρως δε τήν έξυπηρέτησιν τών Μαθητών και τών Νέων.

Τά άφορώντα εις τήν διοίκησιν και λειτουργίαν του Ίδρυματος τούτου ρυθμίζονται βάσει του έπομένου Κανονισμού.

Ή παρούσα νά δημοσιευθή εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως και τό περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Έν Ύδρα τή 15η Όκτωβρίου 1998

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ό Ύδρας, Σπετσών και Αίγινης ΙΕΡΟΘΕΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Διοικήσεως και λειτουργίας τής «Στραβελάκειου ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» τής Ίεράς Μητροπόλεως Ύδρας, Σπετσών και Αίγινης

Άρθρον 1

Συνιστάται παρά τή Ίερά Μητροπόλει Ύδρας, Σπετσών και Αίγινης Μαθητική Βιβλιοθήκη υπό τήν έπωνυμία «Στραβελάκειος Βιβλιοθήκη» μέ έδραν τήν νήσον τής Ύδρας.

Άρθρον 2

Ή βιβλιοθήκη στεγάζεται εις αίθουσαν δωρηθείσαν εις τήν Ί. Μητρόπολιν διά τούς ιεραποστολικούς σκοπούς αυτής και προσφέρεται διά τήν λειτουργίαν έντός αυτής τής Μαθητικής Βιβλιοθήκης. Ή διαμόρφωσις τής αίθούσης εις Βιβλιοθήκην άποτελεί προσφοράν του δωρητού και εύεργέτου Κων/νου Στραβελάκη, όστις και προσέφερεν τά Παιδικά και Νεανικά Μαθητικά Βιβλία, κατά τās ύποδείξεις τών Έκπαιδευτικών τής Νήσου, καλούμενος έφ' έξής Εύεργέτης.

Άρθρον 3

Ή βιβλιοθήκη έχει ίδιαν σφραγίδα κυκλικήν φέρουσαν κυκλόθεν τās λέξεις «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΥΔΡΑΣ ΣΠΕΤΣΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΝΗΣ», έσωτερικώτερον δε «ΣΤΡΑΒΕΛΑΚΕΙΟΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ», έν δε τώ κέντρφ τήν εικόνα του Άγίου Θεοστέππου Βασιλέως και Ίσαποστόλου Κωνσταντίνου του Μεγάλου, προστάτου του Εύεργέτου τής Βιβλιοθήκης, Κων/νου Στραβελάκη.

Άρθρον 4

Σκοπός τής βιβλιοθήκης είναι ή άπόκτησις Παιδικών και Νεανικών βιβλίων και περιοδικών και έξοπλισμός αυτής δι' όπτικοακουστικών μέσων προς χρήση κατ' έξοχήν τών μαθητών τής Ύδρας, άλλα και τών εκπαιδευτικών, έρευνητών και λοιπών πνευματικών ανθρώπων τής Νήσου. Ή συγκρότησις και λειτουργία άναγνωστηρίου και δανειστικού τμήματος. Ή ύποκίνησις του ένδιαφέροντος και τής αγάπης πρωτίστως τής Μαθητώσης Νεότητος προς τό βιβλίον, ή δημιουργία γενικώτερον πνευματικής κινήσεως και ζωής. Προς τούτο διοργανώνει διαφόρους έκδηλώσεις, όπως παρουσιάσεις νέων βιβλίων, συζητήσεις μέ συγγραφείς, άναγνώσεις έργων, προβολάς ταινιών, διοργανώσεις συνεδρίων, σεμιναρίων, κλπ. Διά τήν πραγματοποίησιν τών ως άνω δύναται νά συνεργάζεται μέ φορείς και συλλόγους τής νήσου Ύδρας και μέ άλλα πνευματικά ιδρύματα.

Άρθρον 5

Ή βιβλιοθήκη διοικείται υπό έπταμελούς Διοικητικού Συμβουλίου άποτελουμένου έκ τών έξής:

I. Έκ του έκάστοτε Μητροπολίτου Ύδρας, Σπετσών και Αίγινης ως Προέδρου.

II. Έξ ένός Κληρικού —κατά προτίμησιν του έκάστοτε Γενικού Άρχιερατικού Έπιτρόπου τής καθ' ήμάς Ί. Μητροπόλεως, δυναμένου νά άναπληροί τόν τυχόν άπουσιάζοντα Σεβ. Πρόεδρον.

III. Έξ ένός Έκπαιδευτικού, εκπροσώπου τής Σχολής Έμπορικού Ναυτικού.

IV. Έξ ενός Έκπαιδευτικού, εκπροσώπου τής Μέσης Έκπαιδύσεως.

V. Έξ ενός Έκπαιδευτικού, εκπροσώπου τής Δημοτικής Έκπαιδύσεως.

VI. Έκ τριών μαθητών τής Σχολής Έμπορικού Ναυτικού, Μέσης Έκπαιδύσεως και Δημοτικής Έκπαιδύσεως.

VII. Έξ ενός φίλου τών γραμμάτων και τής Βιβλιοθήκης, κατά προτίμησιν έκ τής οίκογενείας του Εύεργέτου τής Βιβλιοθήκης, Κων/νου Στραβελάκη. Σημειούται ότι ο Εύεργέτης Κων/νος Στραβελάκης δύναται να παρίσταται ως Επίτιμος Πρόεδρος, εάν θελήση, εις τας συνεδρίας του Δ.Σ.

2. Το Δ.Σ. διορίζεται δι' απόφασεως του Μητροπολίτου επί διετεί θητεία. Το δε αξίωμα τών μελών είναι τιμητικόν και άμισθον.

3. Το Δ.Σ. κατά την πρώτην συνεδριάσιν του, καταρτιζόμενον εις σώμα όρίζει τον Άντιπρόεδρον, τον Ταμίαν και τον Γραμματέα αυτού.

Άρθρον 6

Το Δ.Σ. αποφασίζει περι παντός θέματος άφορώντος εις την καλήν λειτουργίαν τής βιβλιοθήκης. Διορίζει, έποπτεύει και έλέγχει τον υπεύθυνον τής βιβλιοθήκης. Έχει την ευθύνην διὰ τον καθορισμόν τών στόχων, τον προγραμματισμόν και την έν γένει όργανωσιν τών διαφόρων τομέων και έκδηλώσεων τής βιβλιοθήκης.

Άρθρον 7

Το Δ.Σ. όρίζει τον υπεύθυνον και Διευθυντήν τής βιβλιοθήκης, έμισθον υπάλληλον, έχοντα όπωσδήποτε γνώσεις βιβλιοθηκονομίας. Ούτος είναι ο κύριος είσηγητής τών θεμάτων εις το Δ.Σ. Ευθύνεται διὰ την ύλοποίησιν τών αποφάσεων του Δ.Σ., μερικώς διὰ την έπιλογήν, συντήρησιν, συνεχή ανανέωσιν και συμπλήρωσιν του βιβλιακού ύλικού. Συντάσσει κατάλογον άγορών, βάσει τών ένδιαφερόντων τών αναγνωστών, έπιμελείται του άρχείου παραγγελιών, συμμετέχει εις σεμινάρια έπιμορφωτικά και τέλος είναι υπεύθυνος διὰ την ταξινόμησιν και καταλογογράφησιν του βιβλιακού και άλλου ύλικού τής βιβλιοθήκης. Δεύτερος υπάλληλος έμισθος τής βιβλιοθήκης, άπαραίτητος ως συνεργός και βοηθός του Διευθυντού, διορίζεται υπό του Δ.Σ. ύπαρχούσης προς τουτο οικονομικής έπαρκειάς.

Άρθρον 8

Η βιβλιοθήκη διαθέτει Βιβλία Παιδικά και Νεανικά τή υποδείξει τών έκπαιδευτικών τής Νήσου, περιοδικά, φυλλάδια κλπ, δισκοθήκη βυζαντινης, δημοτικής και κλασσικής μουσικής, δισκοθήκη cd-rom με τον άπαραίτητον έξοπλισμόν, σύγχρονον τεχνικόν έξοπλισμόν όπως fax, Η/Υ, φωτοτυπικόν μηχάνημα κλπ.

Άρθρον 9

Εις την βιβλιοθήκην λειτουργεί τμήμα άναγνωστηρίου. Οί άναγνώσται έχουν υποχρέωσιν να χρησιμοποιοούν το ύλικόν τής βιβλιοθήκης με σεβασμόν και να τηρούν με άκρίβειαν τους όρους και τους κανόνες του άναγνωστηρίου.

Άρθρον 10

Η βιβλιοθήκη λειτουργεί και ως δανειστική. Τα βιβλία δανείζονται διὰ 15 ήμέρας. Ο άναγνώστης, όστις θα άπολέση βιβλιακόν ύλικόν ή έπιφέρη φθοράς, υποχρεούται εις άντικατάστασιν αυτού. Άναγνώστης ο όποιος καθ' ύποτροπήν υποπίπτει εις παραβάσεις του Κανονισμού τής βιβλιοθήκης στερείται του δικαιώματος τής έξυπηρετήσεως του καθ' όσον χρόνον ήθελεν όρίσει το Δ.Σ. Ο υπεύθυνος του τμήματος δανεισμού συντάσσει τα «Δελτία δανεισμού» και έπικολλά τας ειδικάς θήκας επί τών δανειζόμενων βιβλίων.

Άρθρον 11

Το Δ.Σ. τής βιβλιοθήκης διατηρεί το δικαίωμα να άρνηθ ή την είσαγωγήν εις την συλλογήν της έντύπων ή άλλου ύλικού άσχέτου προς τους σκοπούς τής βιβλιοθήκης, ή να μην έκθέτη ή δανείζη ταύτα εις τους άναγνώστας.

Άρθρον 12

Η βιβλιοθήκη τηρεί τα έξής βιβλία:
Βιβλίον Πρακτικών Δ.Σ.
Βιβλίον Πρωτοκόλλου.
Βιβλίον Ταμείου.
Διπλότυπα είσηπράξεων και έντάλματα πληρωμών.
Όσαύτως διατηρεί άρχείον διοικητικών έγγράφων ως και το άρχείον ταξινομήσεως και καταγραφής του βιβλιακού ύλικού.

Άρθρον 13

Τα έξοδα τής βιβλιοθήκης προέρχονται από δωρεάς του Εύεργέτου και λοιπών φυσικών προσώπων, από έπιχορηγήσεις Ί. Μονών και Ναών και του Δημοσίου. Τα έξοδα διατίθενται διὰ την άγοράν βιβλίων, συνδρομάς περιοδικών, άμοιβήν προσωπικού και λειτουργικά έξοδα τής Βιβλιοθήκης.

Άρθρον 14

Εις την βιβλιοθήκην λειτουργεί τμήμα περιοδικών και μάλιστα τοπικού τύπου.

Άρθρον 15

Ο παρών Κανονισμός τροποποιείται κατόπιν απόφασεως του Διοικητικού Συμβουλίου, έγκρινομένης υπό του Μητροπολίτου.

Άρθρον 16

Η ισχύς του Κανονισμού άρχεται από τής δημοσιεύσεως του εις την Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως και το περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 17

Έκ τών διατάξεων του παρόντος Κανονισμού προκαλείται δαπάνη εις βάρος του Προϋπολογισμού του Νομικού Προσώπου τής Ί. Μητροπόλεως Ύδρας, Σπετσών και Αίγινης, το ύψος τής όποίας δέν είναι δυνατόν να προσδιορισθ ή.

Έν Ύδρα τή 15η Όκτωβρίου 1998

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο Ύδρας, Σπετσών και Αίγινης ΙΕΡΟΘΕΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΔΕΣΣΗΣ, ΠΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΑΛΜΩΠΙΑΣ

ΠΡΑΞΙΣ

«**Ίδρύσεως Σχολής Έκκλησιαστικής Μουσικής τής Ίεράς Μητροπόλεως Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας**».

Έχοντες ύπ' όψει:

1. Τάς διατάξεις τής παραγρ. 2, του άρθρου 29 του Ν. 590/1977.
2. Τάς διατάξεις του άρθρου 20 του ύπ' αριθ. 1/1969 Κανονισμού τής Ίεράς Συνόδου (Φ.Ε.Κ. 185/τ. Α'/11.9.1970) έν συνδυασμῶ πρός τὸ άρθρον 67 του Ν. 590/77.
3. Τήν ανάγκην διδασκαλίας τής πατρώας Βυζαντινής Έκκλησιαστικής Μουσικής έν τῇ ήμετέρῃ έπαρχίῃ.
4. Τήν ύπ' αριθμ. 245/25.9.1998 πρότασιν ήμῶν πρός τήν Ίεράν Σύνοδον.
5. Τήν από 16.10.1998 Έγκριτικήν Απόφασιν τής Δ.Ι.Σ.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝ

Συνιστώμεν είς τήν καθ' ήμάς Ίεράν Μητρόπολιν και είς τήν πόλιν τής Έδέσσης Έκκλησιαστικόν Ίδρυμα ύπό τήν έπωνυμία: «Σχολή Έκκλησιαστικής Μουσικής τής Ίεράς Μητροπόλεως Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας με σκοπόν τήν διδασκαλίαν, καλλιέργειαν και διάδοσιν τής Έλληνορθόδοξου πατροπαραδότου Έκκλησιαστικής Μουσικής».

Ή Σχολή τελεί ύπό τήν έποπτείαν και διοίκησιν τής Ίεράς Μητροπόλεως.

Πάντα τά άφορώντα τήν Σχολήν καθορίζονται διά του έπομένου Κανονισμού, έγκριθέντος ύπό τής Ίεράς Συνόδου.

Ή παρούσα νά δημοσιευθῇ είς τήν έφημερίδα τής Κυβερνήσεως και τὸ Περιοδικόν «Έκκλησία».

Έν Έδέσση τῇ 30ῃ Όκτωβρίου 1998

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

«ΠΕΡΙ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΔΕΣΣΗΣ, ΠΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΑΛΜΩΠΙΑΣ».

Άρθρον 1

Τίτλος τής Σχολής, Σφραγίς

Ό τίτλος τής Σχολής είναι «ΣΧΟΛΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΔΕΣΣΗΣ, ΠΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΑΛΜΩΠΙΑΣ».

Έδρα τής Σχολής όρίζεται τὸ πνευματικόν κέντρον τής Ίεράς Μητροπόλεως είς τήν πόλιν τής Έδέσσης, κείμενον έπί τής όδοϋ Μεγάλου Άλεξάνδρου άριθμ. 1, πλησίον του Μητροπολιτικού Μεγάρου. Διά τήν Σχολήν ίσχύει ή σφραγίς τής Ίεράς Μητροπόλεως.

Άρθρον 2

Σκοποί τής Σχολής Έκκλησιαστικής Μουσικής

1. Ή διδασκαλία, καλλιέργεια και διάδοσις τής έλληνορθόδοξου πατροπαραδότου Έκκλησιαστικής Μουσικής τόσοσν είς θεωρητικόν, όσοσν και είς πρακτικόν επίπεδον.
2. Ή ανάπτυξις ένδιαφέροντος διά τήν Έκκλησιαστικήν Μουσικήν, ή προσέλκυσις νέων και ή έκπαίδεϋσις αυτών είς τὸ έργον του Ίεροψάλτου, καθώσ και ή παροχή πάσης φύσεως βοθηείας είς τούς Ίεροψάλτας τούς ύπηρετούντας ήδη είς τούς ένοριακούς Ναούς.
3. Ή συγκρότησις παιδικών χορωδιών είς τὰς ένορίας όχι μόνον τής πόλεως Έδέσσης, αλλά και τής υπαίθρου.
4. Ή προβολή και έξαρσις του μεγαλείου τής Έκκλησιαστικής Μουσικής, ώσ στοιχείου τής Έλληνορθόδοξου Παραδόσεως, διά σχετικών συναυλιών και διαλέξεων.

Άρθρον 3

Πόροι

Πόροι τής Σχολής είναι αί παντός είδους έπιχορηγήσεις και είσφοραι τής Ίεράς Μητροπόλεως Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας, τών Ίερών Ένοριακών Ναών τής περιοχής, του Κράτους, Δήμων, Κοινοτήτων, Όργανισμών και φίλων τής Έκκλησιαστικής Μουσικής, ώσ και μικρά συμβολή τών σπουδαστών τής Σχολής καθοριζόμενη ύπό τής Δ.Ε.

Άρθρον 4

Διοικήσις

Ή Σχολή διοικείται ύπό πενταμελοϋς Διοικούσης έπιτροπής (Δ.Ε.) άπαρτιζομένης έκ του Σεβ. Μητροπολίτου, ώσ Προέδρου, ύπό του έκάστοτε νομίμου αυτού αναπληρωτού ώσ Άντιπροέδρου και τριών κληρικών ή λαϊκών, φίλων τής Έκκλησιαστικής Μουσικής.

Τήν απόφασιν διά τήν συγκρότησιν τής Διοικούσης Έπιτροπής ύπογράφει ό Μητροπολίτης Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας. Κατά τήν πρώτην συνεδρίαν τής Δ.Ε. όρίζονται ύπ' αυτής ό Γραμματεϋς και ό Ταμίας.

Ή θητεία τής Δ.Ε. είναι τριετής. Είς τήν κρίσιν του Μητροπολίτου έναπόκειται ή αντικατάστασις μέλους τινός μετά τήν λήξιν τής ώσ άνω θητείας.

Τὸ άξίωμα τών μελών τής Δ.Ε. είναι τιμητικόν και άμισθον.

Ή Δ. Έπιτροπή άποφασίζει περι πάσης ύποθέσεως άφορώσης είς τήν διοργάνωσιν και λειτουργίαν τής Σχολής, ώσ και τήν πρόσκτησιν και διαχείρισιν τών οικονομικών στοιχείων αυτής.

Ή Σχολή εκπροσωπείται ύπό του Μητροπολίτου ή του νομίμου αναπληρωτού αυτού είς άπάσας τὰς έννόμους σχέσεις της και ένώπιον πάσης Άρχής.

Ό Πρόεδρος ύπογράφει άπασαν τήν έπίσημον άλληλογραφίαν τής Σχολής.

Άρθρον 5

Διαχειρίσεις

Ἡ Σχολή ἔχει ἴδιαν διαχειρίσιν καὶ τηρεῖ τὰ κάτωθι βιβλία:

Μαθητολόγιον, παρουσιολόγιον, πρωτόκολλον ἀλλογραφίας, βιβλίον προόδου μαθητῶν, βιβλίον πράξεων τῆς Δ.Ε. καὶ τὰ ἀπαραίτητα βιβλία διαχειρίσεως. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους συντάσσει τὸν προϋπολογισμόν καὶ τὸν ἀπολογισμόν αὐτῆς καὶ ὑποβάλλει τούτους πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

Άρθρον 6

Κύκλος Σπουδῶν - Διδακτέα ὕλη

Ἡ Σχολή παρέχει διδασκαλίαν Μέσης Μουσικῆς Παιδείας, δωρεάν.

1. Τὸ σχολικὸν ἔτος ἀρχίζει τὴν πρώτην Δευτέραν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου καὶ τελειώνει τὴν 31ην Μαΐου τοῦ ἐπομένου ἔτους, αἱ δὲ ἐξετάσεις ἀρχίζουν τὸν Μάιον καὶ δύνανται νὰ παραταθοῦν ἕως τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου.

2. Ὁ κύκλος σπουδῶν εἶναι πενταετής. Ὁ Μητροπολίτης εἰς συνεργασίαν μὲ τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν καθορίζει τὴν διδακτέαν ὕλην κατ' ἔτος σπουδῶν. Ἡ διδακτέα ὕλη εἰς γενικὰς γραμμὰς καθορίζεται ὡς ἑξῆς:

Πρῶτον ἔτος σπουδῶν: Θεωρία Βυζαντινῆς Μουσικῆς - Ἀσκήσεις - Σύντομον Ἀναστασιματάριον.

Δεύτερον ἔτος σπουδῶν: Θεωρία Βυζαντινῆς Μουσικῆς - Ἀργὸν Ἀναστασιματάριον - Τυπικόν.

Τρίτον ἔτος σπουδῶν: Ἀργαὶ Δοξολογίαι - Πολυέλαιοι - Κεκραγάρια - Ἀνοιξαντάρια - Τυπικόν - Ἑρμηνεῖα Ἐκκλησιαστικῶν Ὑμνων.

Τέταρτον ἔτος σπουδῶν: Χερουβικά - Τρισάγια - Ἰδιόμελα Μ. Τεσσαρακοστῆς καὶ Μεγάλα Προκείμενα - Ἑρμηνεῖα Ἐκκλησιαστικῶν Ὑμνων - Τυπικόν - Παρακολούθησις εἰς ἀναλόγιον.

Πέμπτον ἔτος σπουδῶν: Τυπικόν - Παρακολούθησις εἰς ἀναλόγιον - Λειτουργικὴ - Τελετουργικὴ - Ὑμνολογία - Ἱστορία Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Ἡ ἀνωτέρω ὕλη δύναται νὰ ἀνακατανέμεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διδακτικῶν ἐτῶν ἢ καὶ νὰ ἐπεκτείνεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, πάντοτε ὅμως μὲ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσεως, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας.

Άρθρον 7

Ἐτήσια πανήγυρις τῆς Σχολῆς εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν ἀγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, τὴν 1ην Ἰουλίου, ἣτις εἶναι καὶ ἐπίσημος πανήγυρις τῆς πόλεως τῆς Ἐδέσεως.

Άρθρον 8

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τῆς Σχολῆς, ὅλη ἡ περιουσία αὐτῆς περιέρχεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἐδέσεως, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας. Ἀπόφασις διαλύσεως τῆς Σχολῆς ἢ τροποποιήσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Μητροπολίτου - Προέδρου.

Άρθρον 9

Τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν τῆς Σχολῆς ἐκλέγεται καὶ διορίζεται ὑπὸ τῆς Δ. Ἐπιτροπῆς κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Μητροπολίτου - Προέδρου καὶ μετὰ ἀπὸ αἰτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς τὴν Δ.Ε. Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ καθορίζεται κατὰ περίπτωσιν ὑπὸ τῆς Δ. Ἐπιτροπῆς ὁπότε καὶ λαμβάνεται ἡ σχετικὴ ἀπόφασις.

Άρθρον 10

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ» καὶ τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 11

Ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσεως, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἐδέσσει τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου 1998

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Ἐδέσεως, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΑΞΙΣ

«Συστάσεως Σχολῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας - Εἰκονογραφίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσεως, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας».

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῆς παραγρ. 2, τοῦ άρθρου 29 τοῦ Ν. 590/1977.

2. Τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου 20 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (Φ.Ε.Κ. 185/τ. Α'/11.9.1970) ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρον 67 τοῦ Ν. 590/77.

3. Τὴν ἀνάγκην διδασκαλίας, καλλιιεργείας καὶ διάδοσεως τῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας - Εἰκονογραφίας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπαρχίᾳ.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 245/25.9.1998 πρότασιν ἡμῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

6. Τὴν ἀπὸ 16.10.1998 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝ

Συνιστῶμεν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «Σχολὴ Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας - Εἰκονογραφίας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσεως, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας». Ἡ Σχολὴ τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν καὶ διοικήσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Πάντα τὰ ἀφορώντα τὴν Σχολὴν καθορίζονται διὰ τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ, ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ παρούσα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία».

Ἐν Ἐδέσσει τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου 1998

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Ἐδέσεως, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ**«ΠΕΡΙ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΣΧΟΛΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ - ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΔΕΣΣΗΣ, ΠΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΑΛΜΩΠΙΑΣ».****Ἄρθρον 1**

Τίτλος τῆς Σχολῆς, Σφραγίς

Ὁ τίτλος τῆς Σχολῆς εἶναι «ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ - ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΔΕΣΣΗΣ, ΠΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΑΛΜΩΠΙΑΣ».

Ἐδρα τῆς Σχολῆς ὀρίζεται τὸ πνευματικὸν κέντρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἐδέσσης, κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀριθμ. 1, πλησίον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου. Διὰ τὴν Σχολὴν ἰσχύει ἡ σφραγίς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἄρθρον 2

Σκοποὶ τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας - Εἰκονογραφίας

Ἡ θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ διδασκαλία, καλλιέργεια καὶ διάδοσις τῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας - Εἰκονομαχίας, ἡ κατανόησις τῆς Βυζαντινῆς Μορφολογίας τῆς Ἀγιογραφίας, ὡστε σύμφωνα μὲ ὅσα μᾶς ἔχουν ἀπὸ αἰώνων παραδοθεῖ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Βυζαντινοὺς καὶ μετέπειτα ἀγιογράφους, ἡ ἀγιογραφία - εἰκονογραφία νὰ ἐκφράζει ἐν τέλει ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ἀγιογράφους μᾶς τὴν ἀγιότητα τῶν εἰκονιζομένων προσώπων, χωρὶς αὐτὴ νὰ παρουσιάζει τὸ «αὐθαδὲς κάλλος» τῶν Δυτικῶν ἀγιογράφων, ὅπως μᾶς σημειώνει χαρακτηριστικὰ ὁ ἀείμνηστος Φώτιος Κόντογλου.

Ἄρθρον 3

Πόροι

Πόροι τῆς Σχολῆς εἶναι αἱ παντὸς εἶδους ἐπιχορηγήσεις καὶ εἰσφοραὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας, τῶν Ἱερῶν Ἐνοριακῶν Ναῶν τῆς περιοχῆς, τοῦ Κράτους, Δήμων, Κοινοτήτων, Ὁργανισμῶν καὶ φίλων τῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας - Εἰκονογραφίας, ὡς καὶ μικρὰ συμβολὴ τῶν σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς καθοριζομένη ὑπὸ τῆς Δ.Ε.

Ἄρθρον 4

Διοίκησις

1. Ἡ Σχολὴ διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικούσης ἐπιτροπῆς (Δ.Ε.) ἀπαρτιζομένης ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ὡς Προέδρου, ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ ὡς Ἀντιπροέδρου καὶ τριῶν κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, φίλων τῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας - Εἰκονογραφίας.

2. Τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν συγκρότησιν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ὑπογράφει ὁ Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς Δ.Ε. ὀρίζονται ὑπ' αὐτῆς ὁ Γραμματεὺς καὶ ὁ Ταμίας.

3. Ἡ θητεία τῆς Δ.Ε. εἶναι τριετής. Εἰς τὴν κρίσιν

τοῦ Μητροπολίτου ἐναπόκειται ἡ ἀντικατάστασις μέλους τινός μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὡς ἄνω θητείας.

4. Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Δ.Ε. εἶναι τιμητικὸν καὶ ἀμισθον.

5. Ἡ Δ. Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει περὶ πάσης ὑποθέσεως ἀφορώσης εἰς τὴν διοργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς Σχολῆς, ὡς καὶ τὴν πρόσκτησιν καὶ διαχείρισιν τῶν οἰκονομικῶν στοιχείων αὐτῆς.

6. Ἡ Σχολὴ ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ εἰς ἀπάσας τὰς ἐνόμους σχέσεις τῆς καὶ ἐνώπιον πάσης Ἀρχῆς.

7. Ἀπασαν τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς Σχολῆς ὑπογράφει ὁ Σεβασμώτατος Πρόεδρος.

Ἄρθρον 5

Διαχείρισις

Ἡ Σχολὴ ἔχει ἴδιαν διαχείρισιν καὶ τηρεῖ τὰ κάτωθι βιβλία:

Μαθητολόγιον, παρουσιολόγιον, πρωτόκολλον ἀλληλογραφίας, βιβλίον προόδου μαθητῶν, βιβλίον πράξεων τῆς Δ.Ε. καὶ τὰ ἀπαραίτητα βιβλία διαχειρίσεως. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους συντάσσει τὸν προϋπολογισμὸν καὶ τὸν ἀπολογισμὸν αὐτῆς καὶ ὑποβάλλει τοὺς πρὸς ἐγκρίσιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

Ἄρθρον 6

Κύκλος Σπουδῶν - Διδακτέα ὕλη

Ἡ Σχολὴ παρέχει διδασκαλίαν Μέσης Ἀγιογραφικῆς - Εἰκονογραφικῆς Παιδείας καὶ Τέχνης, δωρεάν.

1. Τὸ σχολικὸν ἔτος ἀρχίζει τὴν πρώτην Δευτέραν τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου καὶ τελειώνει τὴν 31ην Μαΐου τοῦ ἐπομένου ἔτους, αἱ δὲ ἐξετάσεις ἀρχίζουν τὸν Μάιον καὶ δύνανται νὰ παραταθοῦν ἕως τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου.

2. Ὁ κύκλος σπουδῶν εἶναι πενταετής. Ὁ Μητροπολίτης εἰς συνεργασίαν μὲ τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν καθορίζει τὴν διδακτέαν ὕλην κατ' ἔτος σπουδῶν. Ἡ διδακτέα ὕλη εἰς γενικὰς γραμμὰς εἶναι:

Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας - Εἰκονογραφίας, Ἀγιογραφικὴ Βυζαντινὴ παράδοσις, Ἐποχαὶ καὶ ρεύματα Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας, Σχολαὶ Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας (Κωνσταντινουπόλεως, Μακεδονικὴ, Κρητικὴ, Νεωτέρων χρόνων κ.λπ.), Θεωρία, ὡς καὶ πρακτικὴ τῶν σπουδαστῶν μὲ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν Καθηγητῶν, εἰς τὴν ἀγιογραφίαν καὶ τὴν κατασκευὴν φορητῶν εἰκόνων, διδασκαλίαν τοιχογραφίας, φρέσκο κ.λπ. Ἄπαντα τὰ ὑλικά, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς σπουδαστὰς κατὰ τὴν πρακτικὴν ἐξάσκησιν αὐτῶν, καὶ τὰ λοιπὰ ἐξοδα, βαρύνουν τὸν προϋπολογισμὸν τῆς Σχολῆς.

Ἡ ἀνωτέρω ὕλη, ὡς καὶ τὰ θέματα πρακτικῆς ἐξασκήσεως τῶν σπουδαστῶν, εἶναι δυνατόν νὰ ἀνακατανεμηθοῦν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, ἢ νὰ ἐπεκταθοῦν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν, πάντοτε ὅμως μὲ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας.

Ἄρθρον 7

Ἐτήσια πανήγυρις τῆς Σχολῆς εἶναι ἡ ἑορτὴ τοῦ

Άγιου ενδόξου Εύαγγελιστού Λουκά, 18 Οκτωβρίου, πολιούχου τής πόλεως Έδέσσης, όποτε έορτάζονται και τά έλευθέρια τής πόλεως.

Άρθρον 8

Έν περιπτώσει διαλύσεως τής Σχολής, όλη ή περιουσία αύτης περιέρχεται εις τήν Έρην Μητρόπολιν Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας. Άπόφαισις διαλύσεως τής Σχολής ή τροποποιήσεως του παρόντος Κανονισμού δέν δύναται νά ληφθή έν άπουσία του Μητροπολίτου - Προέδρου.

Άρθρον 9

Τό διδακτικόν προσωπικόν τής Σχολής εκλέγεται και διορίζεται υπό τής Δ. Έπιτροπής κατόπιν εισηγήσεως του Μητροπολίτου - Προέδρου και μετά άπό αίτησιν των ένδιαφερομένων προς τήν Δ.Ε. Έ άμοιβή του διδακτικού προσωπικού καθορίζεται κατά περίπτω-

σιν υπό τής Δ. Έπιτροπής, όποτε και λαμβάνεται ή σχετική άπόφαισις.

Άρθρον 10

Έ ισχύς του παρόντος άρχεται άπό τής δημοσιεύσεώς του εις τήν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ» και τό περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 11

Έκ τής δημοσιεύσεως του παρόντος Κανονισμού προκαλείται δαπάνη εις βάρος του προϋπολογισμού τής Έρας Μητροπόλεως Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας, τό ύψος τής όποιας δέν δύναται νά προσδιορισθή.

Έν Έδέσση τή 30ή Οκτωβρίου 1998

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

ΙΕΡΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ίδρυσις - Έπωνυμία - Έδρα - Σκοπός

Άρθρον 1

Ίδρύεται παρά τώ Μητροπολιτικώ Έρω Ναώ Άγιου Δημητρίου Χαλκίδος, Χριστιανικός Μορφωτικός και Φιλανθρωπικός Σύλλογος υπό τήν έπωνυμίαν «Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ» με έδραν τήν Χαλκίδα.

Άρθρον 2

Σκοπός του Συλλόγου είναι άφ' ένός ή διά τής όρθοδόξου διδασκαλίας τής άγίας ήμών πίστεως και των Έλληνορθόδοξων χριστιανικών παραδόσεως μόρφωσις των μελών του και άφ' έτέρου ή κατά τό δυνατόν ύλική και ήθική ανακούφισις των πασχόντων άδελφών μας.

Άρθρον 3

Ο σκοπός του Συλλόγου επιτυγχάνεται τό μόν δι' εκδόσεως βιβλίων και περιοδικών, δι' όμιλιών, διαλέξεων, κηρυγμάτων, μαθημάτων και παντός μορφωτικού μέσου συνάδοντος προς τήν όρθόδοξον πίστιν και τήν Έκκλησίαν και τήν ιστορίαν του Έλληνοχριστιανικού πολιτισμού, τό δε διά των πάσης φύσεως πόρων του Συλλόγου κατά τό έπόμενον άρθρον του παρόντος.

ΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ - ΚΤΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ

Άρθρον 4

Πόροι του Συλλόγου είναι:

α) Τό δικαίωμα έγγραφής και αί συνδρομαί των μελών τακτικά ή έκτακτοι.

β) Αί δωρεαί, κληρονομία και κληροδοσία προς τόν Σύλλογον παντός φυσικού ή νομικού προσώπου, ήμεδαπού ή άλλοδαπού.

γ) Αί μετ' άφαιρεσιν των δαπανών εισπράξεις έξ εκδρομών, έορτών και συνεστιάσεων.

δ) Αί εισπράξεις έξ έράνων και λαχειοφόρων άγώνων.

ε) Αί εισπράξεις εκ δυσκοφοριών στον Έρω Ναό και στ) Αί εισπράξεις εκ κυτίου ύπερ του Συλλόγου που ύπάρχει στον Έρω Ναό.

Άρθρον 5

1) Έ παρά του Συλλόγου έξ έπαχθούς αίτίας κτήσις ακινήτων ή κινητών σημαντικής άξιας γίνεται πάντοτε μετ' έγκρισιν τής Αποφάσεως τής Συνελεύσεως των μελών του Συλλόγου υπό τής Έ. Μητροπόλεως.

2) Έ εκμετάλλευσις τής περιουσίας του Συλλόγου δύναται κατά περίπτωσιν νά συνεπάγεται τήν ανάμειξιν αυτού εις επιχείρησιν επί σκοπώ αύξήσεως των πόρων του και του έν γένει έργου του.

3) Απαγορεύεται ή παρά του Συλλόγου λήψις προμηθείας κατά τήν διενέργειαν των πράξεων εκμεταλλεύσεως τής περιουσίας αυτού.

Άρθρον 6

1) Κληροδοσία και δωρεαί υπό τρόπον γίνονται δεκταί μετ' έγκρισιν τής άποφάσεως τής Συνελεύσεως των μελών του Συλλόγου υπό τής Έ. Μητροπόλεως.

2) Κληρονομία καταλειπόμενα εις τόν Σύλλογον γίνονται δεκταί, πάντοτε έπί ύφελεία άπογραφής.

3) Κληρονομία, κληροδοσία και δωρεαί ύπερ του Συλλόγου επί ώρισμένω σκοπώ τελούν υπό ιδιαιτέραν διαχείρισιν έντός του προϋπολογισμού του Συλλόγου, αί τυχόν δε πρόσοδοι αί προερχόμενα έξ αυτών διατίθενται άποκλειστικώς κατά τους υπό του διαθέτου ή δωρητού τεθέντας όρους.

4) Αί δωρεαί πρὸς τὸν Σύλλογον γίνονται ἐπωνύμως καὶ ἀνωνύμως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄ Μέλη

Άρθρον 7

Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου διακρίνονται εἰς τακτικά, ἀντεπιστέλλοντα καὶ ἐπίτιμα.

Τακτικά μέλη εἶναι τὰ μέλη κατοικοῦντα ἢ διαμένοντα ἐν Χαλκίδι, ἀντεπιστέλλοντα καλοῦνται τὰ ἐκτὸς τῆς ἔδρας τοῦ Συλλόγου κατοικοῦντα ἢ διαμένοντα, ἐπίτιμα δὲ τὰ παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀνακηρυσσόμενα ὡς τοιαῦτα.

Άρθρον 8

Διὰ τὴν ἐγγραφὴν τις ὡς τακτικὸν μέλος τοῦ Συλλόγου δεόν:

1) Νὰ εἶναι Ἑλλήν πολίτης ἡλικίας τουλάχιστον 18 ἐτῶν.

2) Νὰ εἶναι Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος.

3) Νὰ κατοικῇ ἢ διαμένῃ ἐν Χαλκίδι, κυρίως ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς ἐνορίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Χαλκίδος.

Άρθρον 9

Ἡ ἐγγραφή τινος ὡς μέλους τοῦ Συλλόγου γίνεται κατόπιν ὑποβολῆς αἰτήσεως δεόντως συμπληρωμένης, εἰς τὴν Γραμματεῖαν τοῦ Συλλόγου. Αὕτη εἰσάγεται πρὸς κρίσιν ἐνώπιον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ Συνεδρίασιν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς. Ἀπορριφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου αἴτησις διὰ λόγους οὐσιαστικοὺς δὲν δύναται νὰ ἐπανυποβληθεῖ πρὸ τῆς παρόδου ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἀπορρίψεώς της.

Άρθρον 10

Πάν μέλος διὰ τῆς ἐγγραφῆς του θεωρεῖται ὅτι ἔλαβεν γνῶσιν τοῦ Καταστατικοῦ καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐκ τούτου ὑποχρεώσεών του. Ἡ ἐγγραφή λογίζεται γενομένη ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τῆς αἰτήσεως παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Άρθρον 11

Πάν μέλος ἅμα τῇ ἐγγραφῇ του ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ 5.000 (πέντε χιλιάδες) δραχμὲς διὰ δικαίωμα ἐγγραφῆς του, ἕκαστον δὲ μῆνα δραχμὰς 2.500 (ἄλλοι χιλιάδες πεντακόσιες) δραχμὲς τουλάχιστον διὰ συνδρομὴν του. Τὰ χρηματικά ταῦτα ποσὰ δύνανται νὰ μεταβάλλωνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Άρθρον 12

Πάν μέλος ὑποχρεοῦται νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τοῦ Συλλόγου, νὰ μετέχῃ τακτικῶς τῶν διοργανουμένων θρησκευτικῶν, μορφωτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων καὶ νὰ τηρῇ ἐν γένει τὴν συνάδουσαν πρὸς τὴν ιδιότητά του ὡς μέλους τοῦ Συλλόγου συμπεριφορὰν.

Άρθρον 13

Πάν μέλος ἀποβάλλεται τοῦ Συλλόγου δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐάν:

1) Ἐνεργῇ ἐναντίον τῶν Ἀρχῶν τοῦ σκοποῦ τοῦ Συλλόγου.

2) Ἀδιαφορῇ διὰ τὴν δράσιν τοῦ Συλλόγου.

3) Καθυστερῇ τὴν συνδρομὴν του πέραν τοῦ ἑξαμήνου, αἰτούμενον δὲ τὴν ἐπανεγραφὴν του, ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὴν αἴτησιν διπλότυπον πληρωμῆς τῶν καθυστερουμένων δόσεων.

4) Αἰτήσῃ τὴν ἀποχώρησίν του ἐκ τοῦ Συλλόγου. Ἡ ἀποχώρησις δεόν νὰ γνωστοποιῆται τρεῖς τουλάχιστον μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ λογιστικοῦ ἔτους καὶ ἰσχύει διὰ τὸ τέλος αὐτό. Διὰ τὸ πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Μέλους χρονικὸν διάστημα, αἱ ὑποχρεώσεις αὐτοῦ διατηροῦνται ἀκέραιοι. Τὸ ἀποβληθὲν μέλος, ἐντὸς δύο μηνῶν ἀφ' ἧς ἐγνωστοποιήθη εἰς αὐτὸ ἢ περὶ ἀποβολῆς ἀποφάσεως, δικαιούται εἰς προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος ἐάν ἡ ἀποβολὴ ἐγένετο ἐναντίον τῶν ὄρων τοῦ Καταστατικοῦ ἢ ἐάν δὲν συνέτρεχον οἱ πρὸς ταύτην σπουδαῖοι λόγοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄ Διοίκησις

Άρθρον 14

Ἡ Διοίκησις τοῦ Συλλόγου ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἐκ προσώπων ἐχόντων πλήρη ἰκανότητα πρὸς δικαιοπραξίαν καὶ ἀπαρτίζεται ἐξ ἑπτὰ μελῶν, ἦτοι, τοῦ Προέδρου, Ἀντιπροέδρου, Γεν. Γραμματέως, Ταμίου καὶ τριῶν Συμβούλων.

Άρθρον 15

Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πλὴν τοῦ Προέδρου ὅστις εἶναι εἰς τῶν ἐφημερίων τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος, ἐκλέγονται διὰ τρία συναπτά ἔτη ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως συνερχομένης πρὸς τοῦτο τὴν δευτέραν ἢ τρίτην Κυριακὴν τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, ἐκάστου τρίτου ἔτους, διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας παρουσία ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκλεγομένης παρὰ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως κατὰ σχετικὴν πλειοψηφίαν. Ὡσαύτως ἡ Γενικὴ Συνέλευσις ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν της καὶ ἕτερα ἐξ (6) ἀναπληρωματικά μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ὡς καὶ τριμελῆ ἐξελεγκτικὴν Ἐπιτροπὴν μετὰ τριῶν ἀναπληρωματικῶν μελῶν της.

Άρθρον 16

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἀναλαμβάνει ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὀρισθέντος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος ἐφημερίου, τὰ καθήκοντά του τὴν πρώτην Κυριακὴν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς του ἐκλέγει διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἐκ τῶν μελῶν του τὸν Ἀντιπρόεδρον, Γενικὸν Γραμματέα καὶ Ταμίαν, γνωρίζει τοῦτο εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ δι' αὐτοῦ αἰτεῖται τὴν εὐλογίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου.

Άρθρον 17

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐκπροσωπεῖ

τὸν Σύλλογον εἰς ἀπάσας αὐτοῦ τὰς σχέσεις ἐνώπιον Διοικητικῶν καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν. Συγκαλεῖ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὰς Γενικὰς Συνελεύσεις, κηρύσσει τὴν ἔναρξιν καὶ λήξιν τῶν Συνεδριάσεων, εἰσηγεῖται τὰ συζητητέα θέματα, δίδει κατὰ σειρὰν τὸν λόγον εἰς τοὺς αἰτοῦντας κανονίζων τὴν διάρκειαν αὐτοῦ, καὶ ἀφαιρεῖ τοῦτον ἀπὸ τοὺς παρεκτρεπομένους, ἀπαγορεύει πολιτικὰς καὶ ἄλλας ἐκτὸς θέματος συζητήσεις, θέτει τὰ ζητήματα εἰς ψηφοφορίαν καὶ ἀνακοινοῖ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐποπτεύει ἐπὶ τῆς τηρήσεως τῶν πρακτικῶν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν Συνελεύσεων καὶ ἐπιτηρεῖ ἐν γένει τὴν τήρησιν τοῦ Καταστατικοῦ. Ὡσαύτως ἐλέγχει καὶ ὑπογράφει μετὰ τοῦ Γραμματέως πάντα τὰ ἔγγραφα, τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰ πρακτικὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ τῶν Γεν. Συνελεύσεων.

Τὸν Πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ Ἀντιπρόεδρος, τούτου δὲ κωλυομένου ὁ πρῶτος κατὰ σειρὰν ἐκλεγείς Σύμβουλος τῆ γραπτῆ πάντοτε ἐξουσιοδοτήσει τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 18

Ὁ Γεν. Γραμματέας διευθύνει τὴν Γραμματεῖαν τοῦ Συλλόγου, κρατεῖ τὸ μητρώον τῶν μελῶν, φυλάσσει τὸ Ἀρχεῖον καὶ τὴν Σφραγίδα, τηρεῖ τὰ πρακτικὰ τῶν Συνεδριάσεων καὶ τὸ πρωτόκολλον τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων, συντάσσει τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ ὑπογράφει μετὰ τοῦ Προέδρου πάντα τὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν Σύλλογον.

Τὸν Γεν. Γραμματέα ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ εἰς ἐκ τῶν Συμβούλων τῆ προτάσει τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 19

Ὁ Ταμίας ὑποχρεοῦται εἰς τὴν τήρησιν ἀπάντων τῶν διὰ τὴν ταμειακὴν κατάστασιν τοῦ Συλλόγου ἀπαιτούμενων βιβλίων, ἰδίᾳ δέ:

1) Ἐνεργεῖ ἀπάσας τὰς εἰσπράξεις ἐξ ὀφειλῶν πρὸς τὸν Σύλλογον ἐπὶ τῆ βάσει διπλοτύπων ἀποδείξεων ὡς καὶ πάσας τὰς πληρωμὰς βάσει τῶν ἐμφανιζομένων αὐτῷ χρηματικῶν ἐνταλμάτων συνοδευομένων καὶ ὑπὸ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν στοιχείων. Αἱ πράξεις αὐτὰς δέον νὰ χρονολογούνται καὶ ὑπογράφονται παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Προέδρου.

2) Κρατεῖ εἰς χεῖρας του τὸ παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐγκρινόμενον ποσόν, πᾶν δὲ ταμειακὸν ὑπόλοιπον ὑπερβαῖνον τὰς 100.000 δραχμὰς (ἐκατὸ χιλιάδας δραχμὰς) καταθέτει παρ' ἀξιοπίστῳ Τραπεζῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Συλλόγου. Πᾶσα ἀνάληψις χρημάτων ἐνεργεῖται παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Προέδρου μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

3) Ὑποβάλλει καθ' ἐξάμηνον τουλάχιστον συνοπτικὴν κατάστασιν κατὰ κεφάλαιον τῶν ἐν τῷ Ταμείῳ μετρητῶν καὶ τῶν ἐν Τραπεζῇ καταθέσεων, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους γενικὴν ἐκθεσιν καὶ ἀπολογισμὸν μεθ' ἀπάντων τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, ἐπιστήμων ἐνταλμάτων καὶ ἀποδείξεων βάσει τῶν ὁποίων ἀποδεικνύονται τὰ ἔσοδα ἢ ἐνεργοῦνται αἱ δαπάναι.

Τὸν Ταμίαν προσωρινῶς κωλυόμενον ἀναπληροῖ καθ' ὑπόδειξιν τούτου ὑπεύθυνον, εἰς τῶν Συμβούλων, διαρκῶς δὲ, τὸ Διοικητ. Συμβούλιον ὀρίζει ἕτερον.

Ἄρθρον 20

Πάντες οἱ Σύμβουλοι εἶναι ἄμισθοι, μετακλητοί, ὑπεύθυνοι δὲ ἐναντι τοῦ Συλλόγου καὶ τρίτων.

Ἄρθρον 21

Τὰ μέλη τῆς Διοικήσεως τοῦ Συλλόγου δὲν δύναται νὰ παρέχουν ἐπ' ἀμοιβῇ ἐξηρητημένην ἐργασίαν ἢ νὰ συνάπτουν μετ' αὐτοῦ συμβάσεις συνεπαγομένης τὴν λήξιν ἀμοιβῆς διὰ προσφορὰν πάσης φύσεως ἄλλων ὑπηρεσιῶν ἢ ἀποβλεπούσας εἰς τὴν ἐπίτευξιν κέρδους διὰ τῆς ἀναλήψεως ἔργου, προμηθείας ἢ οἱασδήποτε ἄλλης παροχῆς πρὸς τὸν Σύλλογον.

Ἄρθρον 22

Ἀποκλείεται τῆς Διοικήσεως μέλος τοῦ Συλλόγου στερηθὲν αὐτοδικαίως ἢ κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ στέρησις αὕτη.

Ἄρθρον 23

Δὲν δύναται νὰ μετέχουσι τοῦ Διοικ. Συμβουλίου πρόσωπα συνδεόμενα διὰ συγγενείας ἐξ αἵματος μέχρι καὶ τοῦ τρίτου βαθμοῦ ἢ ἐξ ἀγχιστείας μέχρι καὶ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ.

Ἄρθρον 24

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον συνεδριάζει τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνός, καθ' ἡμέραν τακτὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις παραστῆ ἀνάγκη. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν ἐν τῇ συνεδριάσει παρόντων Μελῶν, ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ νικᾷ ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου. Τὰ πρακτικὰ τηρούμενα εἰς εἰδικὸν βιβλίον «πρακτικῶν» χρονολογούνται καὶ ὑπογράφονται παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ συνεδριάσει Μελῶν τοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 25

Τὸ Συμβούλιον θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ ἐφ' ὅσον παρίστανται τέσσαρα τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ, κατὰ τὴν συνεδρίασιν. Μέλος τῆς Διοικήσεως ἀπουσιάζον ἀδικαιολογητῶς εἰς τρεῖς συνεχεῖς συνεδριάσεις, ἐκπίπτει τῆς θέσεώς του ὡς διοικοῦν Μέλος.

Ἄρθρον 26

Εἰς περίπτωσιν κενώσεως θέσεως Μέλους τινός τοῦ Δ. Συμβουλίου λόγω θανάτου, παραιτήσεως, ἐκπτώσεως ἢ ἄλλης αἰτίας, προσκαλεῖται πρὸς πλήρωσιν τῆς θέσεως ταύτης ὁ πρῶτος ἐκλεγείς ἀναπληρωματικὸς κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας, τούτου δὲ ἀρνούμενου ἢ κωλυομένου ὁ ἀμέσως ἐπόμενος, κ.ο.κ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Γενικὴ Συνέλευσις

Ἄρθρον 27

Ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία τῆς Διοικήσεως τοῦ Συλλόγου ἀνήκει εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ἀποτελουμένην ἐξ ἀπάντων τῶν ταμειακῶς τακτοποιημένων τακτικῶν Μελῶν.

Άρθρον 28

Η Γενική Συνέλευσις συνέρχεται τακτικώς την δευτέραν ή τρίτην Κυριακήν του μηνός Μαρτίου εκάστου έτους, έκτάκτως δέ μετ' απόφασιν τής Διοικήσεως δι' επείγοντα και έξαιρετικής φύσεως θέματα ή κατόπιν έγγραφου ύποβολής αίτήσεως του 1/5 των Μελών του Συλλόγου εις την Γραμματείαν αυτού, όποτε δέον αυτή νά συνέλθη τό βραδύτερον έντός μηνός από τής συμπληρώσεως του άριθμού των αίτήσεων.

Άρθρον 29

Η Σύγκλησις τής Γενικής Συνελεύσεως γίνεται επιμελεία τής Γραμματείας και του Προέδρου, κατόπιν άδειάς του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου, δι' έγγραφων προσκλήσεων κοινοποιουμένων πρό 5 τουλάχιστον ήμερών εις τά μέλη του Συλλόγου διά του Ταχυδρομείου ή κλητήρος. Εις τās προσκλήσεις δέον νά όρίζεται ό τόπος και ό χρόνος καθ' όν θέλει συνέλθη ή Συνέλευσις ώς και τά συζητητέα κατ' αυτήν θέματα.

Άρθρον 30

Η Συνέλευσις λογίζεται έν άπαρτία παρισταμένου του 1/4 του όλου άριθμού των τακτικών Μελών. Έν περιπτώσει μη άπαρτίας, ή Συνέλευσις άναβάλεται διά την έπομένην Κυριακήν, όποτε αυτή θεωρείται έν άπαρτία, άνεξαρτήτως του άριθμού των παρόντων Μελών.

Άρθρον 31

Αί αποφάσεις τής Γενικής Συνελεύσεως λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν των παρόντων Μελών, καταχωρίζονται δέ εις ειδικόν βιβλίον πρακτικών και άφου άναγνωσθώσιν ένώπιον των Μελών της και έγκριθώσιν παρ' αυτής ύπογράφονται ύπό του Προέδρου και του Γραμματέως. Έκτός άντιθέτου προτάσεως και άποφάσεως τής Γεν. Συνελεύσεως ταύτης προεδρεύει ό Πρόεδρος του Δ.Σ. βοηθούμενος ύπό του Γραμματέως.

Άρθρον 32

Άπόφασις τής Συνελεύσεως άντικειμένη εις τον Νόμον ή τό Καταστατικόν είναι άκυρος. Η άκυρότης κηρύσσεται ύπό του Μητροπολίτου επί τη καταγγελία μέλους μη συναινέσαντος ή παντός έχοντος έννομον συμφέρον. Καταγγελία άποκλείεται μετά πάροδον έξ μηνών από τής άποφάσεως τής Συνελεύσεως. Η κηρύττουσα την άκυρότητα άπόφασις ισχύει ύπερ και κατά πάντων.

Άρθρον 33

Καθ' εκάστην τακτικήν έτησίαν Συνέλευσιν, άναγιγνώσκεται και ύποβάλλεται πρός έγκρισιν ύπό των Μελών ό άπολογισμός του Διοικητικού Συμβουλίου διά τά κατά την λήξασαν χρήσιν πεπραγμένα και ό ισολογισμός έσόδων και έξόδων τής χρήσεως ταύτης κεκλεισμένης με την 31ην Δεκεμβρίου. Έκτίθεται λεπτομερώς ή ταμειακή κατάσταση του Συλλόγου και άναγιγνώσκεται ή έκθεσις τής έξελεγκτικής Έπιτροπής, και τέλος ό προϋπολογισμός έσόδων και δαπανών τής χρήσεως του νέου έτους.

Άρθρον 34

Η Γενική Συνέλευσις άποφαίνεται επί πάντων των ύποβαλλομένων αυτή ζητημάτων, άποφασίζει μετ' έγκρισιν του Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος την τροποποίησιν του καταστατικού και την διάλυσιν του Συλλόγου ώς και επί παντός θέματος μη ύπαγομένου εις την άρμοδιότητα του Διοικ. Συμβουλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Διάλυσις του Συλλόγου

Άρθρον 35

Ο Σύλλογος διαλύεται δι' άποφάσεως τής Γεν. Συνελεύσεως άπαιτουμένης τής παρουσίας των 2/3 των Μελών του Συλλόγου και τής πλειοψηφίας των 3/4 των παρόντων. Έν τή άποφάσει δέον νά όρίζονται άπανσι αι λεπτομέρειαι τής διαλύσεως και ίδια ή κατάθεσις άρμοδίως του Άρχείου του Συλλόγου και ή περιέλευσις τής περιουσίας τούτου εις τον Ί. Μητροπολιτικόν Ναόν Χαλκίδος.

Άρθρον 36

Ο Σύλλογος διαλύεται εάν τά Μέλη αυτού έμειώθησαν εις όλιγώτερον των δέκα. Έν τή περιπτώσει ταύτη τό Διοικ. Συμβούλιον άποφασίζει τās λεπτομερείας τής διαλύσεως.

Άρθρον 37

Ο Σύλλογος διαλύεται δι' άποφάσεως του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος εάν:

α) Ο σκοπός ή ή δράσις του στραφή κατά τής Όρθοδόξου Έκκλησίας, τής Ίεράς Μητροπόλεως Χαλκίδος, τής έδαφικής άκεραιότητας τής χώρας ή του πολιτεύματος ή του κοινωνικού καθεστώτος ή τής άσφαλείας του Κράτους ή των πολιτικών και άτομικών δικαιωμάτων των πολιτών, και

β) Έπιδιώκη σκοπόν διάφορον του έν τώ καταστατικώ όριζομένου, ή εάν ό σκοπός ή ή λειτουργία του άπέβησαν παράνομοι ή άντίθεται πρός την δημοσίαν τάξιν (άρθρον 21 Ν.Δ. 795/1971).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Γενικαι διατάξεις

Άρθρον 38

Πάσα τροποποίησις ή συμπλήρωσις του παρόντος καταστατικού άποφασίζεται ύπό τής Γενικής Συνελεύσεως, άπαιτουμένης τής παρουσίας του 1/2 τουλάχιστον των μελών της και τής πλειοψηφίας των 3/4 των παρόντων. (Άρμόδιον διά την τροποποίησιν ή συμπλήρωσιν του Καταστατικού όργανον, είναι ή Ίερά Μητρόπολις Χαλκίδος).

Άρθρον 39

Ο Σύλλογος θα διατηρεί ώς έμμίσθους αυτού ύπαλληλους:

- 1) Φροντιστήν - Διαχειριστήν και
- 2) Μαγειρίσαν με άποδοχάς καθοριζομένας ύπό των εκάστοτε ισχυουσών Συλλογικών Συμβάσεων Έργασίας.

Ἐπίσημος τῶν ὑπαλλήλων τούτων ἐπέρχεται μόνον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐάν ἀποδειχθῇ κατάχρησις ἢ παράβασις δικαιολογούσα κατὰ νόμον τὴν ἀπόλυσίν των.

Ἄρθρον 40

Ὁ Σύλλογος ἔχει σφραγίδα φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εὐλογούντος καὶ περὶ αὐτῆς τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερὸς Μητροπολιτικὸς Ναὸς Ἁγίου Δημητρίου Χαλκίδος, Χριστιανικὸς, Μορφωτικὸς καὶ Φιλανθρωπικὸς Σύλλογος Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος».

Ἄρθρον 41

Ἡ ἐπίσημος ἐορτὴ τοῦ Συλλόγου τελεῖται τὴν 6ην

Αὐγούστου, ἐορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Χαλκίδος μετὰ πάσης μεγαλοπρεπειᾶς.

Ἄρθρον 42

Πάν μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος καταστατικοῦ θὰ ρυθμίζεται ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως.

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιμ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΜΑΚΡΑΣ

Τὰ Μέλη

ΗΛΙΑΣ ΜΠΑΦΕΡΟΣ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΑΣΟΥΚΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΠΕΤΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 41/1998

Ὁ Μητροπολίτης

Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου ΑΝΘΙΜΟΣ

σήμερον, 30ήν Νοεμβρίου 1998, ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος Δευτέραν καὶ ὥραν 12ην μ., ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως, λαβόντες ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 23 καὶ 27 τοῦ Ν. 4149/1961 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς ἐν Κρήτῃ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ β) τὴν μεγάλην καλλιτεχνικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀξίαν τῆς πατρίδος τέχνης ἱστορήσεως βυζαντινῶν εἰκόνων καὶ ψηφιδωτῶν,

ἀποφασίζομεν

1. Τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν Σχολῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας καὶ Ψηφιδωτοῦ εἰς τοὺς χώρους τοῦ ἱεροῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ρεθύμνου, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν παραδοσιακὴν ἐκκλησιαστικὴν τέχνην τῆς ἱστορήσεως βυζαντινῶν εἰκόνων καὶ κατασκευῆς ψηφιδωτῶν, τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ὑπὸ εἰδημόνων καὶ τὴν ὑποβόηθῃσιν τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ βαθυτέρου περιεχομένου τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας τῆς Εἰκόνας.

2. Τὰ τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς, ἥτις τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως, καθορίζονται ὑπὸ ἰδιαίτερου Κανονισμοῦ.

Ἡ παρούσα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ δελτίον «Ἐκκλησία» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐγένετο, ὑπεγράφη καὶ ἐξεδόθη

ἐν Ρεθύμνῃ αὐθημερόν.

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου ΑΝΘΙΜΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΣΧΟΛΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΔΩΤΟΥ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ & ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ

Ἄρθρον 1

Μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 41/30.11.1998 Πράξη τοῦ Σεβ.

Μητροπολίτη Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ ἱδρύεται Σχολὴ ὑπὸ τὸν τίτλο «Σχολὴ Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας καὶ Ψηφιδωτοῦ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου» μὲ τόπο λειτουργίας τῆς τὸν ἰ. ἐνορ. ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μασταμπᾶ τῆς πόλεως τοῦ Ρεθύμνου.

Ἄρθρον 2

Σκοποὶ τῆς Σχολῆς εἶναι: α) ἡ ἀνάπτυξη τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τέχνην τῆς ἱστορήσεως βυζαντινῆς τεχνολογίας εἰκόνων καὶ τῆς κατασκευῆς ψηφιδωτῶν, β) ἡ μύηση τῶν ἐνδιαφερομένων στὴ θεολογία καὶ τὴν τέχνη τῆς εἰκονογραφίας τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεώς μας, καὶ γ) ἡ ἀνάδειξη ὑπευθύνως καταρτισμένων ἀγιογράφων καὶ κατασκευαστῶν ψηφιδωτῶν γιὰ τὴν κάλυψη τῶν ὑφισταμένων ἀναγκῶν στὴν Ἱ. Μητρόπολὴ μας καὶ ἐκτὸς αὐτῆς.

Ἄρθρον 3

Μέσα ἐπιτεύξεως τῶν παραπάνω σκοπῶν εἶναι: α) ἡ ὑπεύθυνη ἀπὸ εἰδημόνες διδασκαλία τῆς τέχνης καὶ τῆς θεολογίας τῆς βυζαντινῆς εἰκόνας καὶ τοῦ ψηφιδωτοῦ σὲ θεωρητικὸ καὶ πρακτικὸν ἐπίπεδο, β) ἡ προβολὴ τοῦ μεγαλείου τῆς παραδοσιακῆς εἰκονογραφίας καὶ ψηφιδογραφίας ὡς πολυτίμου θησαυροῦ καὶ ἱεράς παρακαταθήκης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μὲ διάφορες ἐκδηλώσεις, διαλέξεις, ἐκθέσεις καὶ ἄλλα πρόσφορα μέσα καὶ γ) ἡ θεωρητικὴ ἐρευνα καὶ δημοσιοποίηση τῶν ἐπιτευγμάτων τῆς γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς εἰκονογραφίας καὶ ψηφιδογραφίας στὴν Κρήτη καὶ γενικώτερα.

Ἄρθρον 4

Πόροι τῆς Σχολῆς εἶναι: α) τὰ καταβαλλόμενα ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὡς δικαίωμα ἐγγραφῆς καὶ διδάκτρα ποσά, ποὺ καθορίζονται ἀπὸ τὸ ἐκάστοτε Διοικητικὸ Συμβούλιο, β) κάθε μορφῆς δωρεὰ ἢ ἐπιχορήγηση ἀπὸ τὸ Δημόσιο, Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καὶ ἰδιώτες καὶ γ) ἡ ἐτήσια εἰσφορὰ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου,

όπως αυτή καθορίζεται από το Μητροπολιτικό Συμβούλιο.

Άρθρον 5

1) Η Σχολή τελεί υπό τη γενική εποπτεία του εκάστοτε Μητροπολίτη Ρεθύμνης και Αύλοποτάμου και διοικείται από πενταμελές Διοικητικό Συμβούλιο, το οποίο αποτελείται από: α) τον εκάστοτε Πρωτοσύγκελλον ή Γενικών Αρχιερατικών Επίτροπο της Ιεράς Μητροπόλεως, ως Πρόεδρο, β) ένα Έφημέριο του ι. ένορ. ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μασταμπά Ρεθύμνου και γ) τρεις εύυπολήπτους λαϊκούς συνεργάτες της Ιεράς Μητροπόλεως. Οί τέσσερις τελευταίοι διορίζονται με απόφαση του Σεβ. Μητροπολίτη.

2) Η θητεία του Διοικητικού Συμβουλίου είναι τριετής και άμισθη. Εάν μέλος αυτού δεν ανταποκρίνεται στις προσδοκίες της Εκκλησίας, αντικαθίσταται και πριν από τη λήξη της θητείας του με αίτιολογημένη απόφαση του Μητροπολίτη.

3) Η Σχολή εκπροσωπείται ενώπιον κάθε Αρχής από τον Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου ή από μέλος αυτού ειδικά εξουσιοδοτημένου από το Διοικητικό Συμβούλιο για τον σκοπόν αυτόν.

Άρθρον 6

Το Διοικητικό Συμβούλιο επιλέγει τον εκάστοτε Διευθυντή και τους Καθηγητές της Σχολής. Τόσο στον Διευθυντή, όσο και στους Καθηγητές χορηγείται άμισθία, το ύψος της οποίας καθορίζεται από το Μητροπολιτικό Συμβούλιο μετά από σχετική εισήγηση του Διοικητικού Συμβουλίου της Σχολής.

Άρθρον 7

Η Σχολή δεν έχει δική της διαχείριση. Οί εισπράξεις της και οί δαπάνες λειτουργίας της γίνονται με Γραμμάτια Εισπράξεως και Έντολές Πληρωμής της Ιεράς Μητροπόλεως.

Άρθρον 8

1) Η Σχολή ολοκληρώνει το πρόγραμμά της σε δύο χρόνια σπουδών. Κάθε έτος περιλαμβάνει δυο άυτοτελή εξάμηνα, το πρώτον από 1ης Οκτωβρίου έως 15ης Φεβρουαρίου και το δεύτερον από 16ης Φεβρουαρίου έως 30ης Ιουνίου. Κάθε εξάμηνο περιλαμβάνει 16 εβδομάδες εκπαιδεύσεως και κάθε εβδομάδα 9 ώρες άπογευματινής διδασκαλίας.

2) Η φοίτηση χαρακτηρίζεται ως έπαρκής, έφόσον ό καταρτιζόμενος δεν έσημείωσεν άριθμόν άπουσιών μεγαλύτερο του 20% του συνόλου των ώρων διδασκαλίας κάθε μαθήματος. Σε κάθε άλλη περίπτωση ό καταρτιζόμενος ύποχρεούται να παρακολουθήσει τα μαθήματα, στα όποία η φοίτησή του ύπηρξεν άνεπαρκής, χωρίς δικαίωμα έγγραφής στο επόμενο εξάμηνο.

3) Οί έγγραφές πραγματοποιούνται δέκα τουλάχιστον ήμέρες πριν από την έναρξη του πρώτου εξαμήνου. Οί ενδιαφερόμενοι ύποβάλλουν: α) αίτηση έγγραφής, β) αντίγραφον άπολυτηρίου Λυκείου ή Γυμνασίου και γ) φωτοτυπία των δύο όψεων της άστυνομικής τους ταυτότητας. Τής έγγραφής προηγείται προκα-

ταρκτική δοκιμασία των ύποψηφίων στον έλεύθερο σχέδιο και την άντιγραφήν εικόνας από πρωτότυπον, ώστε να φανεί η δεξιότητα των ενδιαφερομένων. Για την τελικήν έπιλογή των ύποψηφίων άποφαίνεται Ειδική Έπιτροπή, όριζόμενη από το Διοικητικό Συμβούλιο της Σχολής.

4) Η άξιολόγηση των σπουδαστών της Σχολής γίνεται κατά μάθημα στο τέλος κάθε έτους από τον Σύλλογο των διδασκόντων.

Άρθρον 9

Τα διδασκόμενα στη Σχολή μαθήματα είναι κυρίως: α) Θεολογία της εικόνας, β) Ιστορία της Τέχνης, γ) Έλεύθερο Σχέδιο, δ) Τέχνη της Εικόνας και ε) Τέχνη του Ψηφιδωτού. Πέραν τούτων το Διοικητικό Συμβούλιο μπορεί να άποφασίσει για τη διδασκαλία των άλλων μαθημάτων, όπως Στοιχείων Χρωματολογίας, Γραφής και Διακοσμητικής, Συντηρήσεως της Εικόνας και του Ψηφιδωτού κ.ά.

Άρθρον 10

1) Ο Διευθυντής της Σχολής είναι ύπεύθυνος για την εύρυθμη λειτουργία της και είσηγείται στο Διοικητικό Συμβούλιο κάθε θέμα, που σχετίζεται με τα μαθήματα, το ώράριον εργασίας, τους σπουδαστές, τους τίτλους σπουδών και γενικότερα με την άναβάθμιση και προβολή της.

2) Οί Καθηγητές καταρτίζονται με ένθεο ζήλο τους σπουδαστές και άποφεύγουν ενέργειες, που μπορούν να βλάψουν το κύρος της Σχολής και την όμαλή λειτουργία της.

3) Όλο το διδακτικό προσωπικό της Σχολής συμπάρισται στο ποιμαντικόν έργο της Ιεράς Μητροπόλεως. Με την έπιστημονική προσφορά και το ήθος του συμβάλλει στην εκκλησιολογική διαπαιδαγώγηση των σπουδαστών και στην καλλιέργεια πνεύματος συνεργασίας και σεβασμού προς τον ιερό Κλήρο, τον όποίο καλούνται να βοηθήσουν στον πολυεύθυνον έργο του.

Άρθρον 11

Η Σχολή έχει δική της κυκλική σφραγίδα με Σταυρό στο κέντρο και σε δύο κύκλους τις ένδείξεις: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ» και «ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΔΩΤΟΥ».

Άρθρον 12

Για κάθε θέμα, που δεν ρυθμίζεται από τον παρόντα Κανονισμόν, άποφασίζει το Διοικητικό Συμβούλιο της Σχολής.

Άρθρον 13

Η ίσχύς του παρόντος Κανονισμού άρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Έφημερίδα της Κυβερνήσεως και στο δελτίον «Έκκλησία» της Έκκλησίας της Ελλάδος.

Ρέθυμνο, 30 Νοεμβρίου 1998

Ο Μητροπολίτης

† Ο Ρεθύμνης και Αύλοποτάμου ΑΝΘΙΜΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ίερά Μητρόπολις Κυθήρων

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Έν Χώρα Κυθήρων τῆ 5 Φεβρουαρίου 1999

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Άριθμ. Πρωτ. 157

Πρὸς τὸν Πρεσβύτερον

Ίωάννην Γολεμάτην τοῦ Φιλίππου,

κληρικὸν τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Κυθήρων

νῦν ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆ αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Ίεπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Κυθήρων τῆ 7 Ίουνίου 1999 ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 10 π.μ. ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Κυθήρων, ἐν Χώρα Κυθήρων, ἵνα δικασθῆς ἐπί:

α) ἐγκαταλείψει τῆς θέσεώς σου ὡς Κληρικοῦ τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Κυθήρων

β) ἐξυβρίσει τῆς Ίεραρχίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ

γ) προσχωρήσει σου εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἀδικήματα ποῦ τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν Ίερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Γραφικῶν Λογίων, ἤτοι: α) ΙΕ΄, ΛΘ΄ Ίερῶν Κανόνων Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Γ΄ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου. β) ΝΕ΄ Ίεροῦ Κανόνος Ἁγίων Ἀποστόλων, ΣΤ΄ τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. γ) ΙΗ΄ τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ΛΔ΄ τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τὰ ὡς ἄνω ἀδικήματα τιμωροῦνται ἐπίσης καὶ ὑπὸ τῶν Νόμων τῆς Πολιτείας.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὡς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ο Κυθήρων ΚΥΡΙΛΛΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Πρωτοπρεσβύτερος

Παναγιώτης Μεγαλοκονόμος

Ίερά Μητρόπολις Κυθήρων

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Έν Χώρα Κυθήρων τῆ 5 Φεβρουαρίου 1999

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Άριθμ. Πρωτ. 156

Πρὸς τὸν Ἀρχιμανδρίτην

Ἀθηνάγοραν, κατὰ κόσμον Σβέτοσλαβ, Ἰβάνοβ τοῦ Στοιγιάνοβ,

κληρικὸν τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Κυθήρων

νῦν ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Ίεπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ίεράς Μητροπό-

λεως Κυθήρων τῆ 11 Ίουνίου 1999 ἡμέρα Παρασκευή καὶ ὥρα 10 π.μ. ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Κυθήρων, ἐν Χώρα Κυθήρων, ἵνα δικασθῆς ἐπί:

α) ἐγκαταλείψει τῆς θέσεώς σου ὡς Κληρικοῦ τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Κυθήρων

β) ἐξυβρίσει τῶν πιστῶν, καὶ

γ) ὑπεξαίρεισει ἐκκλησιαστικῶν χρημάτων καὶ κλοπῆ,

Ἄδικήματα ποῦ τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν Ίερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Γραφικῶν Λογίων, ἤτοι: α) ΙΕ΄, ΛΘ΄ Ίερῶν Κανόνων Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Γ΄ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου. β) Εὐαγγελικοῦ Λόγου Ματθ. ε΄ 22-23. γ) ΚΕ΄, ΟΒ΄, ΟΓ΄ Ίερῶν Κανόνων Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Ι΄ Ίεροῦ Κανόνος τῆς Α΄ καὶ Β΄ Ίεράς Συνόδου.

Τὰ ὡς ἄνω ἀδικήματα τιμωροῦνται ἐπίσης καὶ ὑπὸ τῶν Νόμων τῆς Πολιτείας.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῆ ὡς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

† Ο Κυθήρων ΚΥΡΙΛΛΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Πρωτοπρεσβύτερος

Παναγιώτης Μεγαλοκονόμος

Ίερά Μητρόπολις Ναυπάκτου καὶ Ἁγ. Βλασίου

Ἐχοντες ὑπὲρ ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς: α) Ἁγίου Δημητρίου πόλεως Ναυπάκτου, β) Ἁγίου Βλασίου Ἄνω Ἁγίου Βλασίου, γ) Ἁγίου Νικολάου Λυγιά Ναυπάκτου καὶ δ) Ἁγίου Νικολάου Ἀντιρρίου καλούμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπὲρ ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ίερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Έν Ναυπάκτῳ τῆ 15η Φεβρουαρίου 1999

† Ο Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Ἀττικῆς

Ἐχοντες ὑπὲρ ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπὲρ ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ίεράς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκει-

μένου να πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἑφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἀγίων Ἀποστόλων-Ἀγ. Νεκταρίου Ἄνω Κηφισίας, καὶ 2) τὴν Ε' ἑφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος τοῦ ὁμωνύμου Δήμου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 16ῃ Φεβρουαρίου 1999

† Ὁ Ἀττικῆς ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἀρθρῶν 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς· α) Ἀγίου Δημητρίου Κηφισίας, καὶ β) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 16ῃ Φεβρουαρίου 1999

† Ὁ Ἀττικῆς ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἑφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου Καστορείου, 2) Ἀγ. Γεωργίου Δαφνίου, 3) Ἀγ. Κωνσταντίνου Πελλάνης, 4) Ἀγ. Δημητρίου Ἑνορίας Ἀγίου Κωνσταντίνου Πελλάνης, 5) Ἀγ. Παντελεήμονος Ἀστερίου, 6) Ἀγ. Κωνσταντίνου Καστανέας Βοιῶν, 7) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καλλιθέας, 8) Ἀγ. Τριάδος Ταλάντων καὶ 9) Τριῶν Ἱεραρχῶν Χάρακος

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 17ῃ Φεβρουαρίου 1999

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἑφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἀγ. Ἀθανασίου Εὐόσμου, 2) Ἀγ. Δημητρίου Συκεῶν, 3) Ἀγ. Γεωργίου Νεαπόλεως καὶ 4) Ἀγ. Ἐλευθερίου Σταυρουπόλεως

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Νεαπόλει τῇ 17ῃ Φεβρουαρίου 1999

† Ὁ Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἄρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικῶν ἑφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίου Μηνᾶ Καλλονῆς Ἄρτης

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Ἄρτῃ τῇ 1ῃ Μαρτίου 1999

† Ὁ Ἄρτης ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἀρθρῶν 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν. Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικῶν Διακόνου ἐν τῷ ἰ. ναῷ

Ἀγίου Δημητρίου πόλεως Ἄρτης

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἄρτῃ τῇ 1ῃ Μαρτίου 1999

† Ὁ Ἄρτης ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου να πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἑφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἀγ. Δημητρίου Μαρμαρίνης Ἀγιάς, 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀετολόφου Ἀγιάς, 3) Ἀναλήψεως Χριστοῦ Ἐλαφου Ἀγιάς, 4) Ἀγ. Γεωργίου Μηλεῶν, 5) Ἀγ. Παρασκευῆς Κοκκοτῶν, 6) Ζωοδ. Πηγῆς Νεοχωρακίου, 7) Μεταμορφώσεως Χριστοῦ Ἀμαλιαπόλεως καὶ 8) Ἀγ. Ἀθανασίου Καλαμακίου Πηλίου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Βόλῳ τῇ 1ῃ Μαρτίου 1999

† Ὁ Δημητριάδος ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἀρθρῶν 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς α) Ἀγ. Δημητρίου Βόλου, β) Ἀγ. Ἀναργύρων Βόλου, γ) Ἀναλήψεως Χριστοῦ Βόλου, δ) Μεταμορφώσεως Χριστοῦ Βόλου καὶ ε) Ἀγ. Ἰω. Δαμασκηνοῦ Ν. Ἰωνίας καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Βόλῳ τῇ 1ῃ Μαρτίου 1999

† Ὁ Δημητριάδος ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις: α) τοῦ Ν. 673/1977 (ἀρθρον 1 ἐδ. β' καὶ 3), β) τοῦ ἀρθρου 25 τοῦ Ν. 817/1978 καὶ γ) τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος 582/2.7.80 «Περὶ κατανομῆς θέσεων Ἱεροκηρύκων εἰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἀγάμους Κληρικούς τῶν δύο πρώτων βαθμῶν τῆς Ἱερωσύνης, ἔχοντας Δίπλωμα Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τὰ ἄλλα κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Προκηρύξεως ταύτης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, διὰ τὴν κάλυψιν τῆς κενῆς (Γ) θέσεως Ἱεροκήρυκος ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀργολίδος.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 3ῃ Μαρτίου 1999

† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. καὶ Fax 72.18.308
<http://www.ecclesia.gr>

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
† Ὁ Καισαριανῆς ΓΕΩΡΓΙΟΣ
† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

Ἀρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Μ.Χ.Ε.
Τακτικὸν Μέλος τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
Ἰασίου 1, 11521 Ἀθῆναι, Τηλ. 7210.734
Προϊστάμενος: Σωκράτης Μαυρογόνατος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐαγγέλιον Δ. Θεοδώρου, Ἐνώπιον τῆς τρίτης χιλιετίας, ἢ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεολογία τῆς.

Συνοδικὰ ἔγγραφα (πρὸς ὑπουργὸν Μεταφορῶν, πρὸς ὑπουργὸν Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων).

Προκαταρκτικὸς καὶ Πίναξ ὑποψηφίων δι' ἔγγραφῆν εἰς τὸν κατάλογον τῶν πρὸς ἀρχιερατείαν ἐκλογίμων.

Λόγοι ἐνθρονιστήριοι τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἀμβροσίου, Κυθήρων κ. Κυρίλλου.

Ἰ. Μ. Χατζηφώτη, Ἡ ἐπίσημη επίσκεψη τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Χριστοδοῦλου σπὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας (20-24 Νοεμβρίου 1998).

Μητροπ. Γουμηνίσσης Δημητρίου, «Ἡ Ὁρθοδοξία: προφητικὴ φωνὴ κρίσεως καὶ κλήσεως τοῦ κόσμου».

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλή, Ἐγκωμισαστικὸς καὶ πανηγυρικὸς λόγος εἰς τὸν ἐν ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν Φώτιον, πατριάρχη ΚΠόλεως τὸν πάντιμον.

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Κανονισμοὶ 112-118/1999 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Πράξεις συστάσεως Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων.

Παράρτημα.